"αυτή η πόλη χρειάζεται ένα κλύσμα"
joker

Κάθε πρωί στην Αφρική, μια γαζέλα ξυπνάει.
Ξέρει ότι πρέπει να τρέξει πιο γρήγορα από το ταχύτερο λιοντάρι,
γιατί αλλιώς θα σκοτωθεί.
Κάθε πρωί στην Αφρική, ένα λιοντάρι ξυπνάει.
Ξέρει ότι πρέπει να ξεπεράσει την πιο αργή γαζέλα
γιατί αλλιώς θα πεθάνει της πείνας.
Δεν έχει σημασία αν είσαι λιοντάρι ή γαζέλα.

Όταν ο ήλιος ανατείλει, άρχισε να τρέχεις.

Όλες οι επαναστάσεις καταλήγουν στην κατάκτηση της ανεγκέφαλης Κυρίας. Της Εξουσίας. Αυτή η κατάκτηση, ως γνωστόν, δημιουργεί Δίκαιον, μακράν των ονειρικών στόχων μιας επανάστασης. Οι άνθρωποι που προκύπτουν από μία επανάσταση, περιέχουν τα ίδια συστατικά με τους αποχωρήσαντες ή τους ηττηθέντες (...). Χρειάζεται ισχυρή παιδεία για ν' ανθέξει κανείς στην έννοια της Εξουσίας και της επιτυχίας".

Μάνος Χατζιδάκις

Ανοίγω τα μάτια μου καθώς είμαι ξαπλωμένος στο σκοτεινό δωμάτιο. Τα παραθυρόφυλλα είναι ερμητικά κλειστά και μόνο απο τις γρίλιες βλέπεις ριπές φωτός να τέμνουν το παχύ σκοτάδι.

Ξημερώνει μια καινούρια μέρα στο Παλέρμο

Το εκτυφλωτικό φως με παραλύει για μερικά δευτερόλεπτα ανοίγοντάς τα, μέχρι να καταφέρω να προσαρμόσω την όρασή μου στη δύναμή του.
Αυτή τη στιγμή μια υδροφόρα του δήμου περνά απέναντι απο το μπαλκόνι μου, προσπαθούν να καθαρίσουν το πεδίο μάχης των χτεσινών συγκρούσεων. Θέλουν να καλύψουν τα εγκλήματά τους σβήνοντας τα ίχνη τους απο την μνήμη της πόλης .
Πάντα αυτό αποτυχαίνει ...
Οι εργάτες έχουν πιάσει δουλειά και με μάνικες σκορπίζουν τα απομεινάρια δακρυγόνου, τα αποκαΐδια των σκουπιδιών, των πλαστικών κάδων και την μόνιμη βρώμα του δρόμου και που και που βρίζει, ο ένας τον άλλο.
Η καθημερινή ρουτίνα επιστρέφει καθώς εκείνη την ώρα βλέπω τις γριές από δίπλα να σέρνουν το καροτσάκι τους για τα ψώνια στη λαϊκη. Ο περιπτεράς απέναντι έχει πιάσει κουβέντα με κάτι ύποπτες φάτσες που τσεκάρουν την πλατεία.
Τίποτα καινούριο … είναι γνωστός χαφιές.
Ψήνω έναν καφέ και προσπαθώ να θυμηθώ τη χτεσινή βραδιά καθώς τελείωσε επεισοδιακά.
Πιάνω αργά έως τελετουργικά το τσιγαρόχαρτο στα χέρια μου, το ζυγίζω και προσεκτικά βάζω καπνό.
Με τη γλώσσα μου υγραίνω την κόλλα και νοιώθω τον αριστερό σακατεμένο μου ώμο να με σουβλίζει.
Το στρίβω με επαναλαμβανόμενες νωχελικές κινήσεις καθώς με την άκρη του ματιού μου παρατηρώ οτι τώρα έχει σκάσει ένα κωλάδικο απέναντι και οι τύποι που μιλούσαν με τον ρουφ έχουν πιάσει κουβέντα και με τους μπάτσους μέσα.
Τινάζομαι πάνω καθώς έρχεται στο νου μου η τελευταία φάση πριν χωρίσω με τους άλλους στη διασταύρωση που καταλήγει στην πλατεία. Οι διμοιρίες είχαν παραταχθεί με τέτοιο τρόπο ώστε να μας οδηγήσουν σε αυτή την κατεύθυνση. Κάποιοι ξερνάνε στις γωνίες του πεζοδρομιού και κάποιες κοπέλες τους ψεκάζουν με μαλόξ . Η φυσουνιά με pepper μου φάνηκε να΄χει γεύση μέντας σε σχέση με τα ασφυξιογόνα που εισπνεύσαμε πριν λίγο. Τα πνευμόνια μου μπορεί να καίνε αλλα το αίσθημα ότι σε έχει πιάσει κάποιος απο το λαιμό και σε σφίγγει ανελέητα έχει υποχωρήσει.
Είχαμε συμφωνήσει να μην χωρίσουμε ώστε ο καθένας να προστατεύει τον άλλο, αλλα ξαφνικά κατάλαβα ότι έχω μείνει μόνος μου. Δεν υπήρχε αίσθηση πανικού βέβαια, αλλά προσπαθούσα να βρώ ξανα τους άλλους – την άλλη φορά ελπίζω να είναι καλύτερο το σχέδιό μας.
Σβήνω το τσιγάρο στο τασάκι, πιάνω το μπουφάν μου και τα κλειδιά και κατεβαίνω τρια-τρια τα σκαλιά μέχρι την έξοδο.
Διασχίζω βιαστικά τον δρόμο, η κίνηση έχει ξαναβρεί τους γνώριμους ρυθμούς της και τίποτα δε θυμίζει τη χθεσινοβραδινή σύγκρουση.
Βρίσκω καρτοτηλέφωνο.
Συνθέτω από μνήμης τον αριθμό του Α. και ακούω να καλεί.
Δεν απαντάει με την πρώτη, αλλά επιμένω. Τελικά το σηκώνει.
"Ελα ρε Α. εγώ ειμαι ..."
- "Τι λέει;"
"Κάτσε ένα λεπτο να στείλω ένα μήνυμα στην αντιτρομοκρατική αφού μας παρακολουθεί:
Γαμώ την παναγία σας γουρουνάκια, όσο και να προσπαθείτε έρχεται καινούριος Δεκέμβρης, και το βαλιτσάκι παρακολούθησης θα το βάλετε εκεί που ξέρετε." – κλείνει η παρένθεση, "ραντεβού σε μισή ώρα στο γνωστό σημείο".

Ο Α. παίζει με τα σπίρτα καθώς του εξηγώ πώς βρέθηκα ξαφνικά απομονωμένος και πως κατάφερα τελικά με τα χίλια ζόρια να φτάσω σπίτι.
Το σύνθημα φαίνεται μισό απο τον απέναντι τοίχο.
"Όσες κι αν χτίζουν φυλακές και ο κλοιός στενεύει"
"Ο νους μας είναι αληταριό κι όλο θα δραπετεύει" συμπληρώνω στη σκέψη μου.
"Λες και τα μπρίκια-καφετιέρες του εσπρέσσο να θεωρούνται πια εκρηκτικός μηχανισμος και να δίνεις στοιχεία για να τα αγοράσεις; Ξέρεις στην ιταλία τα χρησιμοποιούσαν αφού τα γέμιζαν με μπαρούτι. Όλα είναι πιθανά καθώς πια απαιτείται να αποδείξεις εσύ οτι είσαι αθώος και όχι αυτοί ότι είσαι ένοχος".
Ο Α. με κοιτάει και πετάει τα σπίρτα κάτω εκνευρισμένος,
"Φτάνει, μπορούμε να συζητήσουμε για κάτι άλλο;". Κατανοώ γιατί το λέει, καθώς έχει συλληφθεί στο παρελθόν και από τότε είναι στη λίστα με τους συνήθεις υπόπτους. Από το πρωϊ υπήρχαν δυο ασφαλίτες με μηχανή κάτω από το σπίτι του και διαβάζαν αθλητική εφημερίδα.
Η φωνή της Μ. μου έρχεται ξανά, "Στο μυαλό σημαδεύουν, το νου σου ...".

Η νύχτα πέφτει στο Παλέρμο …

Ξαφνικά σηκώνομαι και δίπλα μου η Μ. αλλάζει πλευρό. Η έξαψη της νύχτας με έχει κυριεύσει και δεν μπορώ να κοιμηθώ.
Η τηλεόραση στο τραπεζάκι έχει ξεχαστεί ανοιχτή. Μια φωνή ακούγεται στο βάθος
"Καταδικάζουμε τις επιθέσεις, είναι ενάντια στη δημοκρατία"
Αρχικά σκέφτηκα ότι ήταν εκπρόσωπος του ΛΑΟΣ, μετά σκέφτηκα ΚΚΕ, μπορεί να είναι και του ΣΥΝ, δύσκολο να καταλάβεις. Όπως και να χει είναι αδιάφορο και κλείνω το χαζοκούτι.
...
Έχω βγάλει το μύλο και τον καθαρίζω προσεκτικά, μετά τον ξαναβάζω στη θέση του.
Παίρνω μία μία τις σφαίρες και τις τοποθετώ.
Μιχαλης Πρέκας, Κατερίνα Γκουλίωνη, Χριστόφορος Μαρίνος, Χρήστος Τσουτσουβής, Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος, Μιχάλης Καλτεζάς …
Με κάθε σφαίρα που τοποθετώ σφίγγω τα δόντια.
Αυτή τη φορά θα αναμετρηθούμε κουφάλες ...

Εστιακός Προσωρινός

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 5 ● ΗΡΑΚΛΕΙΟ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2009 ● ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

"βγάλτε τα χέρια από τις τσέπες
πάρτε μαχαίρι, πέτρα, μπόμπα,
και αν ειν' κανείς σας δίχως χέρια
να ΄ρθει να χτυπηθεί με κουτουλιές"
- Μαγιακόφσκι

"Ο άνεμος γυρίζει
τα σημάδια
προμηνύουν θύελλα"

οι κοινότητες των ιθαγενών της χιλής

κυρήσσουν πόλεμο στο κράτος και στις πολυεθνικές που εκμεταλλεύονται τα εδάφη τους

σελ. 20

?a? t? ?????? ?e????e?...

Στις 25 Οκτώβρη ο αυτοαποκαλούμενος αντιεξουσιαστής Χρυσοχοΐδης επικηρύσσει τους Μάριο και Σίμο Σεισίδη και Γρηγόρη Τσιρώνη με αμοιβή 600,000 ευρώ.

σελ. 7

a?. pa?as?e??

σχετικά με τους πυροβολισμούς στο α.τ.

σελ. 7

πράσινος καπιταλισμός πράσινη ανάπτυξη

«Ταχυδακτυλουργικά στρογγυλεμένο, πολλή λιτότητα, με ολίγο κεϋνσιανισμό, όμως δίχως ουσία, δίχως πνοή δίχως προοπτική. Και στην πρώτη σειρά καθισμένοι αυτοί που θα το υλοποιήσουν. Ανάμεσα τους παρακμιακές φιγούρες καρικατούρες του «πάλαι ποτέ» 1981...Και ο παρασημοφορημένος από το FBI και ο άλλος ο θύτης του ικέτη τότε Κούρδου ηγέτη, ο υβριστής όσων άσκησαν το βαθιά πολιτικό δικαίωμα της αποχής.
Αλλά κυρίως στις πιο πίσω σειρές ενεδρεύοντα λαμόγια, έτοιμα να εφορμήσουν στη δημόσια λεία, στην κατάκτηση του λάφυρου.
Μελλοντικοί. .. κουμπάροι, επαναλαμβανόμενοι νέου τύπου Βατοπεδινοί. Μαζί με τους πρώην, τους νυν και αεί «Ζιμενσικούς». Ομως δεν πάσχει μόνο το ΠΑΣΟΚ πάσχει ολόκληρο το πολιτικό σύστημα και στο σύνολο του σχεδόν το πολιτικό προσωπικό.

Δημήτρης Κουφοντίνας

για το κυβερνητικό πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ

ΕΞΑΡΧΕΙΑ
35 χρόνια πολιορκία, «αρειή» και αστυνομική βία.

σελ. 16-19

αναρχικοί εθελοντές στους αγώνες για την απελευθέρωση της κρήτης από τους οθωμανούς (1866-69, 1896-97)

σελ. 22

σωματείο εργαζομένων οδηγών με δίκυκλο όχημα ν. ηρακλείου ''τελευταίος τροχός - Νίκος Πετράκης 2008''

ένα χρονικό από προσωπική ματιά

σελ. 4

συνέντευξη με μέλη της πρωτοβουλίας κατοίκων Αποπηγαδιού

Για το περιβαλλοντικό έγκλημα στο Αποπηγάδι έχουμε γράψει κατά καιρούς και έχουμε στηρίξει τους κατοίκους, με την παρουσία μας, στον αγώνα τους. Έχουμε αναπτύξει συντροφικές σχέσεις με μέλη της εκεί πρωτοβουλίας, οπότε δεν ήταν δύσκολο να επιχειρήσουμε μια συνέντευξη μαζί τους. Ένας από τους σκοπούς της ΑΠΑΤΡΙΣ είναι και το ξεσκέπασμα της διεφθαρμένης κρατικής εξουσίας και των μεθόδων εκμετάλλευσης που εφαρμόζει στο όνομα της κερδοφόρας "πράσινης" ανάπτυξης. Με αυτό το σκεπτικό επιχειρήσαμε να μάθουμε απ' ευθείας από τους κατοίκους όλο το ιστορικό και την εξέλιξη της δράσης τους. Δε χρειάζεται κάτι άλλο από εμάς. Ας μιλήσει η πρωτοβουλία.

- **Καταρχήν, θα θέλαμε να μας πείτε δυο λόγια για τους λόγους που σας ώθησαν να στήσετε την πρωτοβουλία.**

Σας καλωσορίζουμε και σας ευχαριστούμε που ενδιαφερθήκατε για τον ορεινό αυτό τόπο μας, χωρίς να έχετε κανένα συμφέρον. Αυτό μας συγκινεί και μας κάνει να σας αγκαλιάσουμε ακόμα περισσότερο σαν συναγωνιστές και σαν να είστε δικοί μας άνθρωποι και συγχωριανοί μας που αγωνίζονται ενάντια στην βάνανση λεηλασία της φύσης και συγκεκριμένα του βουνού που λέγεται Αποπηγάδι.. Η πρωτοβουλία έγινε αυθόρμητα από την αντίδραση της τοπικής κοινωνίας απέναντι στην επικείμενη καταστροφή στο Αποπηγάδι, έναν από τους μεγαλύτερους πνεύμονες πράσινου, μοναδικό στολίδι και καταφύγιο άγριας ζωής. Χωρίς ποτέ να ενημερωθεί κανείς για πιο λόγο γίνεται αυτό και τι κρύβεται από πίσω, ποίος βοήθησε ώστε να αρχίσουν αυτά τα γεγονότα στο βουνό και ποιοι είναι αυτοί που καταστρέφουν το στολίδι αυτό, χωρίς την ενημέρωση των κατοίκων.

συνεχεια σελ. 12

θέματα

- όχι στην αρχειοθέτηση της απόπειρας δολοφονίας της Κωνσταντίνας Κούνεβα σελ. 5
- το χρονικό της νίκαιας σελ. 5
- συνέντευξη του Γιάννη Δημητράκη σελ. 10
- ο νοέμβρης με το δεκέμβρη απέχουν ένα μήνα εξέγερση σελ. 9
- γράμμα του παναγιώτη μασούρα σελ. 6
- τρομοκρατία είναι τα δελτία των ειδήσεων σελ. 11
- Istanbul: διάσκεψη του ΔΝΤ και κοινωνικές αντιστάσεις σελ. 20

. editorial

Τόσο σε πλανητικό όσο και σε εγχώριο-τοπικό επίπεδο, το εδώ και αιώνες υφιστάμενο μοντέλο κοινωνικής οργάνωσης ακολουθεί πιστά την πορεία που είναι ανεξίτηλα χαραγμένη στην εγγενή «λογική» του:

Πολλά για τους λίγους, λίγα ως ελάχιστα για τους πολλούς, συσσώρευση κερδών χέρι-χέρι με τη συσσώρευση κρίσεων και αδιεξόδων κι ένας τεράστιος μηχανισμός θεσμικής βίας για την προστασία και τη διαιώνιση αυτών των όρων ύπαρξής του.

Φρένα δικά του δεν είχε ποτέ ο καπιταλισμός και το όχημα σήμερα, περισσότερο από ποτέ, τρέχει με…παραληρηματικά γκάζια προς το σάλτο μορτάλε στο γκρεμό, μαζί με όλους εμάς μέσα, συν χλωρίδα, πανίδα κι επερχόμενες γενιές.

Κινδυνολογία; …δε νομίζουμε. Τα καμπανάκια εδώ και χρόνια τα βαράνε ακόμα και πολλοί θιασώτες του, η δε πραγματικότητα βοά από παντού: οι κοινωνικές σχέσεις διαμεσολαβημένες πλήρως από εμπορεύματα, των ανθρώπων οι κοινότητες κατεστραμμένες, αποξένωση, εργαζόμενοι-άνεργοι-υποαπασχολούμενοι, μπαμπάδες, μαμάδες, μαθητές κλπ, άλλοι να σαλτάρουν σωρηδόν από παράθυρα της France Telecom κι οι υπόλοιποι να σαλτάρουν απ' τα χρέη και το άγχος, όντας σε (διαρκή) νευρική κρίση, επικοινωνία χωρίς κοινωνία, στάχτες δασών, κρατήρες βομβών και προσταγές! συνεχείς προσταγές αφεντικών, αστυνομικών, υπουργών…και οι καιροί παραγίναν χαλεποί, κυρίες και κύριοι.

Παρά ταύτα,ένα στοίχημα που παίζεται είναι αν θα συνεχίσουν να γίνονται για μας ή για τους «πρίγκηπες», που λέει κι ο ποιητής.

Το ευτύχημα μέσα σ' όλ' αυτά είναι ότι το στοίχημα αυτό παίζεται ακόμα χάρη σ' ένα πλήθος από κινήματα και κινήσεις ανταγωνιστικές προς τους τελευταίους. Άλλοτε αναιμικές, άλλοτε δυναμικές, ριζοσπαστικές ή μετριοπαθείς, παγκόσμιες ή και τοπικές. Πάντως πολύμορφες. Μια τέτοια κίνηση στο πλαίσιο αυτού του κοινωνικού ανταγωνισμού απέναντι στα πολυποίκιλα αφεντικά που οδηγούν το «όχημα» που προαναφέραμε, είναι και τούτη 'δω η εφημερίδα.

Η «Άπατρις» κλείνει 10 μήνες κυκλοφορίας και στο διάστημα αυτό έχει συμβάλλει το κατά δύναμιν στον πολλές φορές εξαντλητικό, αλλά πάντα γοητευτικό αγώνα για την αλλαγή των όρων της ζωής μας προς το καλύτερο-από την οπτική της βέβαια. Γιατί όσοι/ες την απαρτίζουμε έχουμε πάρει συγκεκριμένη θέση απέναντι σ' όλ' αυτά.

Μια τέτοια θέση καλούμε και τον κόσμο να πάρει μέσα απ' το κείμενο αυτό. Όχι μόνο ως γενική, επιτακτική πια αναγκαιότητα για τον καθένα που νοιάζεται για τον εαυτό του, τους οικείους του, τους άλλους και το περιβάλλον που ζει αλλά και ειδικά απέναντι στο εγχείρημα της έκδοσης αυτής.

Η εφημερίδα στήθηκε εξαρχής με τη φιλοδοξία όχι μόνο να διαρκέσει ως εγχείρημα, σε πείσμα άλλων ομοειδών έντυπων προσπαθειών που υπήρξαν λιγότερο ή περισσότερο βραχύβιες, αλλά και να αναβαθμίζεται-ανανεώνεται συνεχώς προς ένα ποιοτικά καλύτερο επίπεδο τόσο ως προς το Λόγο και το περιεχόμενο όσο και ως προς την αισθητική και τη διακίνησή της.

Μέχρι στιγμής δεν θα λέγαμε απλά ότι «αντέχουμε», αλλά και ότι η προσπάθεια πάει γενικά καλά. Δεν επαναπαυόμαστε όμως σ' αυτό· απ' τη μια η επιδίωξή μας να αποκτήσει η προσπάθεια αυτή στέρεες βάσεις που θα εγγυηθούν τη διάρκεια και την ποιότητά της κι απ' την άλλη ο σταθερός κινηματικός μας προσανατολισμός, μας ωθούν να προχωρήσουμε πλέον στο επόμενο βήμα (που εξαρχής είχαμε κατά νου): να μετατρέψουμε την «Άπατρις» σ' ένα από τα ποικίλα εργαλεία που συλλογικά θα (δια)χειρίζεται ο κόσμος που ανήκει στο πολιτικό φάσμα της αντιεξουσίας (αλλά και όσοι/ες ακόμα μπορεί να μην ταυτίζονται μ' αυτό αλλά αισθάνονται κοντά στις αρχές της αυτοοργάνωσης-αυτοδιαχείρισης, της αντιεμπορευματοποίησης-ελεύθερης διακίνησης των ιδεών και της πληροφορίας και της αντιιεραρχίας). Επιθυμούμε η εφημερίδα να γίνει ένας απ' τους «τόπους» και τρόπους έκφρασης όσων θέλουν να συμβάλλουν στην προσπάθεια με τον τρόπο που θα επιλέξουν και με την αίσθηση ότι η εφημερίδα είναι τόσο παγκρήτιο (κατά βάση, αλλά όχι μόνο) όργανο διάδοσης των ελευθεριακών ιδεών όσο και δική τους υπόθεση, στο βαθμό που θα προσδιορίσουν.

Ήδη από το editorial του 2ου φύλλου είχαμε γράψει ότι δεν είμαστε κλειστό σχήμα και ότι επιδιώκουμε την ενεργό συμμετοχή κι άλλων ενδιαφερομένων, που θα μοιραστούν τη συλλογική ικανοποίηση αλλά και την ευθύνη ενός πράγματι, τουλάχιστον για το νησί, καινοτόμου εγχειρήματος.

Αυτό μπορεί π.χ. να υλοποιηθεί είτε με τη συμβολή σε κείμενα ή και ανταποκρίσεις για γεγονότα και ειδήσεις που μας αφορούν και συμβαίνουν κάπου μακριά από μας, είτε με κάποια οικονομική συνεισφορά (το κόστος είναι μεγάλο), είτε με προτάσεις-ιδέες, με τη βοήθεια στο μοίρασμα-διακίνηση ή και όπως αλλιώς σκεφτεί κανείς/μια ότι μπορεί να αγκαλιάσει την προσπάθεια.

Με σκοπό λοιπόν να μπουν όλ' αυτά σε μια σειρά, να γνωριστούμε και να δηλώσουμε προθέσεις, καλούμε σε μια συνάντηση για το θέμα, **το Σάββατο 14 Νοεμβρίου και ώρα 19.00 στην κατάληψη Ευαγγελισμού, στο Ηράκλειο.**

Θα θέλαμε να δούμε όσο περισσότερα άτομα και συλλογικότητες γίνεται, με τη δέσμευση ότι όσοι το δηλώσουν θα παραστούν.

Όσοι και όσες επιθυμούν να συμμετάσχουν μπορούν να μας ειδοποιήσουν σχετικά είτε μέσω του e-mail της εφημερίδας (apatris.news@gmail.com) είτε και τηλεφωνικά, εφόσον γνωρίζουν κάποιον/α από τη συντακτική ομάδα.

Θέλουμε να μοιραστούμε ένα βήμα λόγου, μια ευκαιρία συμμετοχής και μια πηγή αποκόμισης (μιας κάποιας) ικανοποίησης απ' όλ' αυτά.

εφημερίδα δρόμου Άπατρις

ΑΠΑΤΡΙΣ
εφημερίδα δρόμου
ιδρυτής: Fr. Marotessa
επικοινωνία:
apatris.news@gmail.com
διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια, ελεύθερους χώρους

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή κατά παράφραση, ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου της εφημερίδας με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της, ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ενδιαφέρουσες ιστοσελίδες

- Candia alternativa. Ανεξάρτητος μη εμπορικός ενημέρωσης και αντιπληροφόρησης στη Κρήτη
  candiaalternativa.wordpress.com
- Κατάληψη Ευαγγελισμού Ηράκλειο
  evagelismos.squat.gr
- Κατάληψη ΠΙΚΠΑ Ηράκλειο
  pikpairaklio.squat.gr
- Κατάληψη Rosa Nera Χανιά
  rosanera.squat.gr
- Αναρχικοί ενάντια στη περιβαλλοντική καταστροφή της Κρήτης
  anarchistsagainsttheport.blogspot.com
- Φόρουμ μεταναστών Κρήτης
  fmkritis.wordpress.com
- Κοινωνικό στέκι-Στέκι μεταναστών Χανίων
  www.stekichania.gr
- Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Κνωσσού
  stekiknwssou.blogspot.com
- Βαθύ κόκκινο
  tsak-giorgis.blogspot.com
- Πρωτοβουλία Αναρχικών Αιγάλεω
  anarxikoiaigaleo.squat.gr
- Αντικαπιταλιστική πύλη
  eksegersi.gr
- Πολίτες και Φίλοι της Καντάνου και του Σελίνου
  kandanos.eu

.: από μικρό και από τρελό...

Την Παρασκευή 16 Οκτώβρη, μέρα μεσημέρι, μπάτσος της ομάδας Ζ εισβάλει σε αστικό λεωφορείο στη λεωφόρο 62 Μαρτύρων στο Ηράκλειο για να συλλάβει 15χρονο μαθητή, ο οποίος νωρίτερα είχε προβεί σε άσεμνη χειρονομία σε βάρος του. Τρομοκρατημένα τα άλλα παιδιά είδαν τον συμμαθητή τους να σέρνεται έξω από το λεωφορείο από τον αστυνομικό για να να οδηγηθεί τελικά στο αστυνομικό τμήμα. Ευτυχώς πάντως που δεν τον πυροβόλησε!

Αν και ο μαθητής ζήτησε συγγνώμη, ο αστυνομικός υπέβαλε μήνυση σε βάρος του για εξύβριση. Το γεγονός αυτό αποτελεί άλλο ένα μικρο παράδειγμα της συμπεριφοράς των «προστατών του πολίτη». Το όργανο βγάζει τα κόμπλεξ του στον "αυθάδη" πιτσιρικά με νταηλίκια και εκφοβισμό.

Το "παλιόπαιδο" όμως έχει μάθει το ρόλο της αστυνομίας. Κάθε μέρα-κυρίως στο κέντρο-ο στρατός κατοχής της δημοκρατίας κάνει αισθητή τη παρουσία του. Περιπολικά κόβουν βόλτες, πεζές περιπολίες,ζητάδες-καουμπόηδες οργώνουν τους δρόμους, νταήδες των τασ φυλάνε τα αφεντικά τους, ακόμα και τα ΜΑΤ έχουν στρατοπεδεύσει στην πλατεία ελευθερίας ούτως ώστε να εμπεδώσει ο υπήκοος ότι ακόμη και η σκέψη του για αντίδραση στην επιβαλλόμενη ρουτίνα του θα κατασταλεί πάραυτα.

Αυτή είναι η πραγματική τρομοκρατία και όχι ο κουκουλοφόρος που σπάει μια τράπεζα η ο "τρομοκράτης" που βάζει βόμβα σε μια πολυεθνική. Το δόγμα τάξης και ασφάλειας που επιχειρούν να επιβάλλουν οι κρατούντες σε όλα τα επίπεδα της ζωής μας έχει πολλές συνιστώσες με κορωνίδα του την ελ.ας. Ο σκοπός βλέπετε αγιάζει τα μέσα... Υποταγή, υποταγή, υποταγή.

Μια κοινωνία αποτελούμενη απο φιλήσυχους πολίτες-άβουλα όντα που δέχονται παθητικά κάθε νέο μέτρο περιορισμού της ελευθερίας τους και ενίσχυσης της εξουσίας. Μιας εξουσίας με αξίες το κέρδος, το φόβο και την επιβολή. Οι αγώνες όμως για την κοινωνική χειραφέτηση δεν κάμπτονται από κανέναν. Είναι καιρός να ξαναφωνάξουμε : καμιά ανοχή στη μπατσοκρατία.

chiko tres putos

.. άρση του ασύλου στο πανεπιστήμιο Κρήτης

ΗΡΑΚΛΕΙΟ: Άρση του ασύλου έγινε χθες στο Πανεπιστημίου Κρήτης στην Κνωσσό μετά από σχετική απόφαση του Πρυτανικού Συμβουλίου στον απόηχο πρόσφατου επεισοδίου στο χώρο του ιδρύματος για να πραγματοποιηθεί επιχείρηση των μπάτσων του Τμήματος Δίωξης Ναρκωτικών. Αποτέλεσμα, τρομοκρατία-εκφοβισμός-καταστολή σε όσους αράζουν στο χώρο του πανεπιστημίου και αρκετές προσαγωγές ατόμων χωρίς να προκύψει κάτι επιβαρυντικό σε βάρος τους. Όπως επισημαίνουν "πανεπιστημιακοί άρχοντες" αναμένεται να γίνουν ανάλογες επιχειρήσεις και το επόμενο χρονικό διάστημα.

ΡΕΘΥΜΝΟ: Η πρυτανεία πανεπιστημίου Κρήτης αποφάσισε για τα 2 επόμενα σαββατα 17 & 24 Οκτώβρη που έχουν προγραμματιστεί συναυλιες (το festival university of dub που πραγματοποιείται κάθε χρόνο στο πανεπιστήμιο με συμμετοχή και από εξωτερικό)την άρση του ασύλου στο πανεπιστημιακό χώρο στην περιοχή του Γάλλου Ρεθύμνου διότι "η διοργάνωση ειναι αμφιβόλου προέλευσης και ίσως σημειωθούν ταραχές & βανδαλισμοί εις βάρος του ιδρύματος". Έτσι οι μπάτσοι και κυρίως ασφαλίτες πήραν την θέση τους στον χώρο και το festival αναβλήθηκε.

Μέχρι να ξεμπερδέψουμε με τους "προστάτες του πολίτη"και τους αφέντες… Να τους κάνουμε να νιώθουν ανασφαλείς! Να επαναοικιοποιηθούμε τους πανεπιστημιακούς χώρους!

Να προφυλάξουμε το άσυλο από όσους θέλουν να το "προφυλάξουν" από την ελεύθερη διακίνηση ιδεών

...για την πορεία αλληλεγγύης στους μετανάστες στις 3/11

Το κάλεσμα έγινε από την Κίνηση Ενωμένη Ενάντια στο Ρατσισμό και το Φασισμό και στήριξε με αφίσα η κατάληψη ΠΙΚΠΑ. Η πορεία ξεκίνησε από τα Λιοντάρια, με περίπου 200 άτομα και εκτός από τους παραπάνω, πανό είχαν η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και φοιτητικοί σύλλογοι. Ακολούθησε τη κλασική διαδρομή (Καλοκαιρινού-Αγ. Μηνά-Πλ. Ελευθερίας-Δικαιοσύνης), με αρκετό παλμό και όρεξη. Οι μπάτσοι μας ακολουθούσαν διακριτικά , από την αρχή σε απόσταση 70μ.,με 2 διμοιρίες ΜΑΤ, ασφαλίτες, ζητάδες και ΟΠΚΕ. Σπάστηκαν κάμερες, ΑΤΜ και προσόψεις τραπεζών με αποτέλεσμα να μας πλησιάσουν οι διμοιρίες. Έξω από τα δικαστήρια, άρχισαν διαπληκτισμοί μεταξύ ΕΛΑΣ και διαδηλωτών αλλά γρήγορα η κατάσταση ηρέμησε.

Η πορεία δεν τελείωσε στα λιοντάρια, αλλά συνέχισε σε στενά, παράλληλα της Καλοκαιρινού και διέσχισε την Αγία Τριάδα μοιράζοντας κείμενα στους κατοίκους και φωνάζοντας συνθήματα αλληλεγγύης στους μετανάστες. Το γεγονός ότι αυτή η συνοικία είναι από τις πιο φτωχές, εξηγεί κατά κάποιο τρόπο, την ύπαρξη αρκετών μεταναστών μέσα στα στενά και τα δρομάκια της. Με αυτή τη λογική επιλέξαμε να διαλυθεί η πορεία εκεί, αν και η επικοινωνία που χρειάζεται να αναπτύξουμε με όλες τις γειτονιές του Ηρακλείου (κι όχι μόνο με την Αγία Τριάδα), πρέπει να κινηθεί σε άλλο επίπεδο…

…ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΣΥΝΤΡΟΦΙΚΟΤΗΤΑ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

durruti

μικρά & μεγάλα νέα της αδούλωτης

Την κατάρρευση του μύθου της διεύθυνσης του ΑΗΣ Ληνοπεραμάτων, όπως και της ίδιας της διοίκησης της ΔΕΗ περί... διατήρησης της «φυσικής κατάστασης του νερού του Αλμυρού», που αντλεί το εργοστάσιο για την ψύξη των ντιζελομηχανών του και το διοχετεύει στη θάλασσα, αποκαλύπτει το πόρισμα χημικών αναλύσεων του Γενικού Χημείου του Κράτους για την ανίχνευση φαινόλης, σε ποσότητες τουλάχιστον 50 φορές πάνω από το ανώτατο επιτρεπόμενο όριο. Το πόρισμα αναφέρεται σε απόφαση του Υγειονομικού της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ηρακλείου, που φέρει την υπογραφή του προϊσταμένου Υγειονομικού Ελέγχου και Περιβαλλοντικής Υγιεινής Νίκου Καμπάνη, ο οποίος ενημερώνει τη ΔΕΗ ότι η Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση δεν πρόκειται να της εγκρίνει νέα άδεια για τη διοχέτευση των νερών ψύξης στη θάλασσα.

.....

Δικηγόρος της αγγλικής εταιρείας στην οποία μεταβιβάστηκε παρανόμως το "φιλέτο" της περιοχής Κάβο Σίδερο στην Κρήτη από τη μονή Τοπλού είναι η καθηγήτρια Διοικητικού Δικαίου και νομικός, Γλυκερία Σιούτη, η οποία θα είναι διευθύντρια του πρωθυπουργικού γραφείου του Γ. Παπανδρέου.

Η Γ. Σιούτη, μαζί με τον υπηρεσιακό υπουργό Εσωτερικών της Νέας Δημοκρατίας Σπ. Φλογαΐτη, με τον οποίο άλλωστε μοιράζονται και το ίδιο δικηγορικό γραφείο, χειρίστηκαν για λογαριασμό της αγγλικής εταιρείας Loyalward, τη σκανδαλώδη υπόθεση της μονής Τοπλού στην Κρήτη, την οποία πολλοί παρομοίασαν με το σκάνδαλο της μονής Βατοπεδίου. Οι δυο τους μάλιστα έχουν υπογράψει δικόγραφο - παρέμβαση υπέρ της εταιρείας στην οποία η μονή επιχείρησε να ξεπουλήσει το "φιλέτο" του Κάβο Σίδερο, περιοχή που διεκδικούσε και το δημόσιο. Η υπόθεση τελικά προσέκρουσε στις αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας, ενώ η εταιρεία εμφανίζεται αποφασισμένη να παραιτηθεί από τα μεγαλεπήβολα σχέδιά της. Η κα Γλ. Σιούτη έχει παραστεί ως δικηγόρος του Δήμου Αθηναίων στη δίκη για το Mall του Βωβού στον Ελαιώνα. Ήταν αυτή που στήριξε την επιχειρηματολογία του Βωβού και στη δίκη της Αναστολής (4 Δεκεμ 2008) και στην κύρια δίκη (6 Μαρτη 2009). Αυτό καταγράφεται και στα πρακτικά του ΣτΕ. Όπως είναι γνωστό Δήμος Αθηναίων και Μπ Βωβός έχουν κοινή γραμμή. Το ουσιώδες είναι ότι αμέσως μετά την ορκωμοσία της κυβέρνησης και την τοποθέτηση της κας Γλ. Σιούτη στη θέση της διευθύντριας του γραφείου του Πρωθυπουργού, η εταιρία Μπ. Βωβός βγάζει ανακοίνωση και ζητάει νέα νομοθετική ρύθμιση για τη διάσωση του Mall. Ελπίζοντας προφανώς ότι έχει ευήκοα ώττα στο πρωθυπουργικό γραφείο.

.....

Αυξάνονται και πληθύνονται οι αυτοκτονίες λόγω χρεών στην Κρήτη, ανεβάζοντας τον αριθμό των αυτόχειρων μόνο τους τελευταίους μήνες σε 8!

Δυστυχώς, δεν είναι ο μόνος αυτόχειρας λόγω χρεών στην Κρήτη. Μέσα σε διάστημα λίγων μηνών έχουν αυτοκτονήσει άλλα έξι άτομα, λόγω της οικονομικής τους κατάστασης. Ενας 35χρονος αυτοκτόνησε με φυτοφάρμακο στην Ιεράπετρα, ενώ ένας 45χρονος απαγχονίστηκε στο Ηράκλειο. Αλλα τρία άτομα, ένας 53χρονος αγρότης, ένας 65χρονος στο Ηράκλειο κι ένας γνωστός πολιτικός μηχανικός στο Ρέθυμνο αυτοπυροβολήθηκαν, ενώ αυτοχειριάστηκε κι άλλος άντρας λόγω χρεών στα Χανιά.

.....

48 μετανάστες εντοπίστηκαν και συνελήφθησαν από λιμενόμπατσους, οι περισσότεροι αραβικής καταγωγής, στις ακτές του νομού Ρεθύμνου το πρωί στις 15/10, οι οποίοι είχαν αποβιβαστεί από σκάφος που είχε προσεγγίσει την ακτή της περιοχής του Μπαλί. Συγκεκριμένα εντοπίστηκαν να περιφέρονται στις 5 το πρωί, κατά μήκος της εθνικής οδού Ηρακλείου-Ρεθύμνου, στο ύψος του Μπαλί. Μέχρι στιγμής έχουν συλληφθεί 48 άτομα, τα οποία είναι άνδρες, ηλικίας από 20 έως 50 ετών.Το βράδυ μεταφέρθηκαν σε ξενοδοχειακή μονάδα του Σταυρωμένου του δήμου Αρκαδίου, όπου και θα παραμείνουν φρουρούμενοι για δύο περίπου εβδομάδες έως ότου ολοκληρωθούν οι διαδικασίες για την επιστροφή τους στη χώρα τους, την Αίγυπτο.

■ ένα χρονικό του σωματείου από προσωπική ματιά

σωματείο εργαζομένων οδηγών με δίκυκλο όχημα ν. ηρακλείου ''τελευταίος τροχός-Νίκος Πετράκης 2008''

Ήταν Δεκέμβρης του 2007, όταν κάποιοι από μας που δουλεύουμε με δίκυκλα στο Ηράκλειο, αποφασίσαμε ότι δεν πάει άλλο με την καθημερινότητα που βιώνουμε όλοι ανεξαιρέτως οι συνάδελφοι-σσες που ανήκουμε στον κλάδο είτε ως ντελιβεράδες, είτε σε εταιρίες courier και σε διάφορες «εξωτερικές εργασίες» (λουλούδια, παγάκια, φάρμακα κ.λ.π.).

Βάλαμε τα πράγματα κάτω και είπαμε με αφορμή το ασφαλιστικό νομοσχέδιο, να απεργήσουμε και με τους υπόλοιπους εργαζόμενους που μάχονταν κι αυτοί, μπας και δουν σύνταξη αξιοπρεπή πριν πεθάνουν, αφού τα όρια συνταξιοδότησης τείνουν να ξεπεράσουν το μέσο όρο ζωής των ανθρώπων.

¨κλείσαμε¨ το μαγαζί που δουλεύαμε τότε 5-6 από μας, τυπώσαμε κείμενο που μοιράσαμε σε πολλούς άγνωστους μέχρι τότε συναδέλφους και κατεβήκαμε στην πορεία μεμονωμένα προσπαθώντας να υπενθυμίσουμε πως και μείς είμαστε εργαζόμενοι και όχι τα ¨παιδιά για τα θελήματα¨ όπως μας αντιμετωπίζουν τα αφεντικά και μέρος εργαζομένων από άλλους κλάδους.

Απεργήσαμε για το ασφαλιστικό, ποιοι; Εμείς, οι αόρατοι εργάτες που ανασφάλιστοι οι περισσότεροι και κακοπληρωμένοι τρέχουμε μέρα- νύχτα, ζέστη-κρύο, πάνω-κάτω όλο το Ηράκλειο, παίζοντας το κεφάλι μας για ψίχουλα σε μια πόλη που οι περισσότεροι οδηγούν επειεικώς ¨ασυνείδητα¨.

Στο βάθος των επιθυμιών μας υπήρχε από την πρώτη στιγμή η θέληση για την ίδρυση ενός σωματείου στον κλάδο μας που θα ασχολείται με τα μεγάλα προβλήματα που βιώνουμε στην εργασία μας.

Ονειρευόμασταν από τότε ένα σωματείο οριζόντια οργανωμένο, που λόγος και πράξεις για τα δικαιώματά μας θα ανήκει στον κάθε συνάδελφο μέλος του σωματείου, που μέσα από συνελεύσεις ουσιαστικές, χωρίς πεφωτισμένους αρχηγούς και μεσάζοντες θα αποφασίζαμε από κοινού για τα πάντα, θα υλοποιούσαμε ότι επέτρεπαν οι δυνατότητές μας και θα κάναμε την από το νόμο προβλεπόμενη διοίκηση, διακοσμητική αναγκαιότητα που θα επικύρωνε και τυπικά τις αποφάσεις που συλλογικά λαμβάνονται.

Δεν είμαστε επαγγελματίες συνδικαλιστές λοιπόν, ούτε ματαιόδοξοι για προεδριλίκια, καρέκλες και αξιώματα ή καριερίστες ¨αγωνιστές¨ που να πληρωνόμαστε για τον αγώνα μας από τα ξεπουλημένα εργατικά κέντρα, την ξεφτιλισμένη ΓΣΕΕ και τους επίδοξους όμοιούς τους κάθε πολιτικού κόμματος και παρατάξεως.

Εμείς για μας λοιπόν, ό ένας για όλους και όλοι για τον έναν. Με αλληλεγγύη, αλληλοβοήθεια, πείσμα και δύναμη για να υπερασπιστούμε το δίκιο και την αξιοπρέπειά μας. Χωρίς να εκλιπαρούμε, να προσκυνάμε ή να φοβόμαστε τίποτα και κανέναν.

Μετά απ' αυτές μας τις πρώτες συναντήσεις και ενέργειες, για πληροφόρηση όσο το δυνατόν περισσότερων συναδέλφων ήλθε μια τραγική είδηση για να επιβεβαιώσει την ανάγκη να αντισταθούμε σ' αυτούς που παίζουν με τις ζωές μας. Ο θάνατος του αείμνηστου συναδέλφου Νικολάου Πετράκη που δούλευε ντιλιβερας στο ¨Ντόναλντ¨ στη Λ. Ικάρου. Άφησε την τελευταία του πνοή στην άσφαλτο, χτυπημένος από ¨ασυνείδητο¨ οδηγό-φονιά που αφού τον σκότωσε περνώντας με κόκκινο, τον εγκατέλειψε στην Λ. Καζαντζίδη σαν θρασύδειλος δολοφόνος από τους δεκάδες που κυκλοφορούν στους δρόμους τις πόλης μας.

Η τραγική αυτή είδηση μας έφερε πιο κοντά, περισσότερους αυτή τη φορά και πιο αποφασισμένους να μην αφήσουμε τίποτα πια αναπάντητο αφού στη θέση του Νίκου θα μπορούσε να είναι ο καθένας μας.

Μέσα λοιπόν σε έναν κυκεώνα γραφειοκρατικών διαδικασιών καταφέραμε και μαζευτήκαμε υπογράφοντας στις 2 Μάρτη του 2008 την ίδρυση του σωματείου εργαζομένων οδηγών με δίκυκλο όχημα Ν. Ηρακλείου Κρήτης με τον διακριτικό τίτλο ¨ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΡΟΧΟΣ¨- Νίκος Πετράκης 2008.

Μ' αυτόν τον τίτλο θέλαμε να υπενθυμίσουμε σ' όλους ότι όντως αποτελούμε τον τελευταίο τροχό της αμάξης ενός συστήματος όπου ο χρόνος είναι χρήμα, οι ζωές των εργατών κοστίζουν φτηνά και οι οδηγοί με δίκυκλο στην εργασία τους, είναι απαραίτητοι και αναγκαίοι σαν αυτοί που θα πάνε ασφαλή, γρήγορα και υπεύθυνα τα εμπορεύματα κάθε είδους στον τελικό προορισμό τους. Στην κατανάλωση: στους πελάτες που περιμένουν ανυπόμονα φακέλους, πίτσες, γύρους, χάμπουργκερ, λουλούδια, φάρμακα, δώρα, παγάκια, σκυλάκια, γατάκια, επιταγές, λεφτά και ότι μπορέσει να χωρέσει σ' αυτά τα άθλια κουτιά που κουβαλάμε σαν χοχλιοί στις πλάτες μας… τελευταίος τροχός λοιπόν και Ν. Πετράκης, στην μνήμη του συναδέλφου που έφυγε τόσο νωρίς και τόσο άδικα.

Αν και περάσαμε μέσα από δυσκολίες, απογοητεύσεις, δικά μας λάθη, ανευθυνότητες και αναβλητικότητα όντως σ' ένα άγνωστο σε μας πεδίο (συνδικαλισμός) καταφέραμε τελικά να αναγνωριστούμε και επισήμως ως σωματείο. Ξαναβρεθήκαμε, ξανασυζητήσαμε φτού και από την αρχή με παλιούς κα νέους συναδέλφους και επιτέλους καταφέραμε να φτάσουμε στην πηγή. Ορίσαμε εκλογές για τις 18 Νοέμβρη 2009 από τις 12 έως τις 6μμ στο εργατικό κέντρο Ηρακλείου.

Η συνέχεια στους αγώνες και στους δρόμους….

Μπούκλας 11/09
(ένας ντιλιβεράς)

Υ.Γ όλα όσα προσπαθούμε θα ήταν σχεδόν ακατόρθωτα αν δεν είχαμε την αλληλεγγύη, την πληροφόρηση και την ουσιαστική βοήθεια των συναδέλφων-ισσών του Σωματείου Βάσης Εργαζομένων Οδηγών Με Δίκυκλο από την Αθήνα (Σ.Β.Ε.Ο.Δ), τους ευχαριστούμε πολύ και ελπίζουμε να βρεθούμε σε κοινούς αγώνες στο άμεσο μέλλον για να πάρουμε πίσω ότι μας κλέβουν κα μας στερούν τα κάθε λογίς αφεντικά.

Υ.Γ2 Την ώρα που γράφόνταν αυτό το κείμενο, μέλη του σωματείου μας επικοινώνησαν με τον υπεύθυνο του μαγαζιού ΚΟΚΚΙΝΟΣ, ο οποιος διαβεβαίωσε ότι ο σοβαρότατα τραυματισμένος Σύριος συνάδελφος, δηλώθηκε ως εργατικό ατύχημα και είναι ασφαλισμένος…Η κατάσταση της υγείας του, παραμένει κρίσιμη.

Ευχόμαστε ότι καλύτερο στον συνάδελφο. Περαστικά και θα συνεχίσουμε να ασχολούμαστε με το θέμα…

ΑΣΦΑΛΙΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ!
ΕΝΙΑΙΑ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΔΙΚΥΚΛΟ!
ΕΝΣΗΜΑ ΒΑΡΕΑ ΚΑΙ ΑΝΘΥΓΙΕΙΝΑ
ΔΕΝ ΘΑ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ…
ΘΑ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

εκλογές

Συνάδελφοι-ισσες (ντελιβεράδες, κούριερ, εξωτερικοί)

Στις 18 Νοεμβρίου 2009, ημέρα Τετάρτη από της 14:00 έως 18:00μμ στο Εργατικό Κέντρο Ηρακλείου (Λ.Δημοκρατίας) εκλέγουμε το διοικητικό μας συμβούλιο και την εξελεγκτική επιτροπή.

Στηρίζοντας το σωματείο μας στηρίζουμε την δύναμη μας, για να υπερασπιστούμε τα δικαιώματα μας, ώστε να πάρουμε πίσω αυτά που μας κλέβουν και εκείνα που μας στερούν.

ΝΑ ΜΗ ΛΕΙΨΕΙ ΚΑΝΕΙΣ – ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ
ΔΕΝ ΘΑ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ – ΘΑ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

when the city is Burning

Οι επί του πρακτέου επιθέσεις σε στόχους-σύμβολα του συστήματος ήταν είναι και θα είναι αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα ενάντια στην εξουσία. Για ενημέρωση από δράσεις και αναλήψεις ευθύνης αναζητήστε το Blog Hit and Write bellumperpetuum.blogspot.com

1/10/007 - Επιθέσεις τη νύχτα με μπογιές και μολότοφ στα γραφεία κομμάτων

Επιθέσεις με μπογιές και μολότοφ δέχτηκαν στη διάρκεια της νύχτας το εκλογικό κέντρο της Ν.Δ, τα γραφεία της Νομαρχιακής του ΠΑΣΟΚ και το πολιτικό γραφείο υποψήφιας του ΛΑΟΣ.

Η πρώτη επίθεση σημειώθηκε γύρω στις 4 τη νύχτα εναντίον του εκλογικού κέντρου της Ν.Δ, το οποίο βρίσκεται μπροστά από το άγαλμα του Ε. Βενιζέλου στο κέντρο του Ηρακλείου. Άγνωστοι πέταξαν βόμβα μολότοφ με αποτέλεσμα να καεί τμήμα της πινακίδας του εκλογικού κέντρου. Σύμφωνα με πληροφορίες, δεν υπάρχουν μαρτυρίες που είναι ικανές να βοηθήσουν τις Αρχές για τον εντοπισμό των δραστών.

Ακολούθησε η επίθεση στα γραφεία της Νομαρχιακής του ΠΑΣΟΚ, τα οποία γέμισαν μπογιές εσωτερικά και εξωτερικά κόκκινου χρώματος. Οι δράστες, οι οποίοι εκτιμάται ότι ήταν οι ίδιοι με εκείνους που επιτέθηκαν στο εκλογικό κέντρο της Ν.Δ, εκσφενδόνισαν μπουκάλια μπίρας με κόκκινο χρώμα κατά των γραφείων του ΠΑΣΟΚ.

Μπογιές πέταξαν τέλος και στο πολιτικό γραφείο της υποψήφιας βουλευτού του ΛΑΟΣ κας Α. Ζώτου, το οποίο βρίσκεται στη λ Ιωνίας. Οι ζημιές περιορίζονται κυρίως στην πρόσοψη του γραφείου της υποψήφιας.

πηγή: Πατρίς

5/11/09 - Συναγερμός από την πρώτη οργανωμένη εμπρηστική ενέργεια

Με δύο φιαλίδια βουτανίου που τοποθέτησαν κάτω από ισάριθμα οχήματα και με ανυπολόγιστη ποσότητα βενζίνης που δεν κάηκε στο σύνολό της, άγνωστοι παρέδωσαν σε μία κόλαση φωτιάς οχτώ οχήματα του Δημοσίου, διαπράττοντας έτσι την πρώτη μαζική οργανωμένη εμπρηστική ενέργεια σε αυτοκίνητα που έχει σημειωθεί ποτέ στο Ηράκλειο. Εφτά επιβατηγά αυτοκίνητα και ένα φορτηγάκι «περιουσία» όλα της Περιφέρειας Κρήτης που ήταν σταθμευμένα σε μάντρα στο Γιόφυρο έγιναν στάχτη στη διάρκεια της νύχτας.

πηγή: Πατρίς

∷ όχι στην αρχειοθέτηση της απόπειρας δολοφονίας της Κωνσταντίνας Κούνεβα

«Περιμένω η δικαιοσύνη να κάνει τη δουλειά της και να μην τα παρατήσει. Να κάνει ό,τι πρέπει για να εντοπιστεί ο δράστης. Πιστεύω, ωστόσο – και το έχω ξαναπεί – ότι η έρευνα δεν έγινε σωστά από την αρχή. Δεν έχουν γίνει οι σωστές κινήσεις. Ζητώ από τους δικαστές να κρίνουν με υπευθυνότητα απέναντι στην κοινωνία, σκεπτόμενοι ότι στη δική μου θέση θα μπορούσε να είναι κάποιος άνθρωπος απ' τη δική τους οικογένεια»
Κωνσταντίνα Κούνεβα

Στις 23 Δεκεμβρίου 2008 και σε περίοδο γενικευμένου αναβρασμού σε όλη τη χώρα μετά την εν ψυχρώ εκτέλεση του Αλέξη Γρηγορόπουλου και την εξέγερση που ακολούθησε, η εργάτρια καθαρισμού και Γραμματέας της Παναττικής Ένωσης Καθαριστριών και Οικιακού Προσωπικού (ΠΕΚΟΠ) δέχτηκε επίθεση με βιτριόλι καθώς επέστρεφε το βράδυ στο σπίτι ης, ύστερα από άλλη μια δύσκολη ημέρα εργασίας. Η επίθεση; Δολοφονική και αποτρόπαια. Πρωτόφαντη: θειικό οξύ στο πρόσωπο αρχικά και κατόπιν εξαναγκασμός στην κατάπσή του. Η αιτία; Η επίμονη και μαχητική συνδικαλιστική δράση της Κων/νας για τη βελτίωση των μεσαιωνικών συνθηκών εργασίας στον τομέα του καθαρισμού και όχι μόνο, που βιώνουν χιλιάδες εργαζόμενοι και εργαζόμενες.

Είχαν προηγηθεί, βάσει μαρτυρίας της ίδιας, αλλεπάλληλα ανώνυμα, απειλητικά τηλεφωνήματα εναντίον της, με στόχο να την κάνουν να σταματήσει αυτή της τη δραστηριότητα. Τόσο την ΟΙΚΟΜΕΤ (εταιρεία υπενοικίασης (!) εργαζομένων στον τομέα του καθαρισμού - του νυν «στα πράγματα» ΠΑΣΟΚικού, «σοσιαλιστικού» στελέχους Οικονομάκη…), όσο και άλλες εταιρείες-εκτρώματα και εκφραστές του σύγχρονου δουλεμπορίου των εργαζομένων, τους είχε σφόδρα ενοχλήσει ο ασυμβίβαστος αγώνας της εργάτριας. Είχε μάλιστα τολμήσει, λίγες μέρες πριν την αποτρόπαια επίθεση εναντίον της, να περάσει από το κτίριο της κατειλημμένης ΓΣΕΕ. Οποία αναίδεια! Θα την πλήρωνε ακριβά…

Με τον τρόπο αυτό, η εργοδοτική ασυδοσία που επικρατεί όλο και περισσότερο τα τελευταία χρόνια, μετατράπηκε πλέον σε γκανγκστερική εγκληματικότητα κι ήρθε τις μέρες εκείνες να ζευγαρώσει με την αντίστοιχη αστυνομική. Κι όμως, ακόμα κι αυτό δεν ήταν αρκετό: ακολούθησε η εξίσου εγκληματική ολιγωρία της αστυνομίας να επιληφθεί της υπόθεσης και η σχεδόν καθολική αποσιώπησή ή υποβάθμισή της από τα ΜΜΕ. Χαρακτηριστικό είναι αφενός πως, όταν καιρό μετά διαβιβάστηκε στην εισαγγελέα ο σχετικός φάκελος, η τελευταία τον επέστρεψε επιδεικτικά στην αστυνομία τονίζοντας πως η «έρευνα» που είχε γίνει ήταν ανεπαρκής κι επιφανειακή, αφετέρου ότι, αν δεν ακολουθούσε την απόπειρα δολοφονίας της Κων/νας ένα κύμα καταλήψεων εργατικών κέντρων, σταθμών του ΜΕΤΡΟ (όπου δούλευε), διαδηλώσεων κι επιθέσεων σε γραφεία εταιρειών «υπενοικίασης» εργαζομένων, η όλη ιστορία θα έμενε σε κάποια θλιβερά δίστηλα – άντε και στο εν τρίτο μιας σελίδας – των έντυπων ΜΜΕ, για να μη μιλήσουμε για τον εξοργιστικό εσμό των ηλεκτρονικών.

«Φυσικά»: η Κωνσταντίνα Κούνεβα ήταν γυναίκα, μετανάστρια, εργάτρια και συνδικαλίστρια – όχι μεγαλοαφεντικό ή/και διαπλεκόμενη, για να κινητοποιήσουν οι διωκτικοί μηχανισμοί εντατικά και επί μήνες το συρφετό των κάθε είδους «οργάνων» τους και τους πράκτορές τους για να εξιχνιάσουν την υπόθεση, όπως κάναν με το βιομήχανο Μυλωνά και τον εφοπλιστή Παναγόπουλο. Το επίθετο «εξώφθαλμη» για την αδράνειά τους στην περίπτωση της Κούνεβα έρχεται σε ευθεία αντίθεση με το «τυφλή» για τη δικαιοσύνη τους, αυτή των δύο μέτρων και δύο σταθμών.

Όλ' αυτά βέβαια δεν θα έπαιρναν τέτοια έκταση αν δεν έπαιζαν όλ' αυτά τα χρόνια το δικό τους ρόλο και οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες των κομματικοποιημένων συνδικάτων, της ΓΣΕΕ και των ανά την επικράτεια εργατικών κέντρων. Όλοι αυτοί που στην πλειοψηφία τους έχουν δεκαετίες τώρα μετατραπεί σε «εταίρους» των αφεντικών και του εκάστοτε κράτους τους εις βάρος των συμφερόντων εκείνων που υποτίθεται πως εκπροσωπούν, και οι δομές τους σε εφαλτήρια για υπουργικούς θώκους διαφόρων κομματικών συνδικαλιστών όπως οι Κανελλόπουλοι και οι Πρωτόπαππες, αρκέστηκαν στις γνωστές άσφαιρες ντουφεκιές και γι' αυτή την υπόθεσηαντί π.χ. να κηρύξουν άμεσα γενική απεργία όλων των σωματείων και συλλόγων τους με αφορμή το γεγονός της εν λόγω επίθεσης και το κουκούλωμά του, αντί να οργανώσουν μαχητικές παρεμβάσεις έξω από το υπουργείο εργασίας και τα κατά τόπους γραφεία των εταιρειών του δουλεμπορίου, αντί να ορίσουν ad hoc επιτροπές για τη διαρκή προώθηση του θέματος στην επικαιρότητα και να απαιτήσουν γνώση και έλεγχο της διαφάνειας των διαδικασιών διαλεύκανσης της υπόθεσης, απόμειναν να «βγάζουν καταγγελίες» (!), όπως χαρακτηριστικά μας είπώθηκε δια στόματος των εδώ εκπροσώπων του εργατικού κέντρου, ως εάν να επρόκειτο για άλλη μία περίπτωση εργοδοτικής αυθαιρεσίας ανάμεσα στις άλλες και όχι για κανονική αιτία κι αφορμή δεύτερης εξέγερσης μέσα στον ίδιο μήνα…

…Σχεδόν ένα χρόνο μετά, η Κων/να Κούνεβα παραμένει νοσηλευόμενη στον «Ευαγγελισμό», με ανεπανόρθωτες βλάβες στην υγεία της. Αυτές δε τις μέρες, ο φάκελος της υπόθεσής της έχει παραπεμφθεί στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών, για να αποφασιστεί αν θα μπει οριστικά η υπόθεση στο αρχείο ή όχι.

Είμαστε 'δω για να καταγγείλουμε τη στάση τόσο των διωκτικών μηχανισμών όσο και των δήθεν «επιτεταραμμένων» των εργαζομένων απέναντι στην υπόθεση της Κων/νας Κούνεβα. Απαιτούμε τη μη παραπομπή της στο αρχείο και τη σχολαστική, εξονυχιστική έρευνα για ν' αποκαλυφθούν και να τιμωρηθούν παραδειγματικά οι ηθικοί και φυσικοί αυτουργοί της απόπειρας δολοφονίας της εργάτριας.

Θα είμαστε 'δω, παντού και πάντα, για να ξεσκεπάζουμε τα εγκλήματα του καθεστώτος.

εφημερίδα δρόμου Άπατρις

∷ το χρονικό της νίκαιας

Μετά τα μεσάνυχτα της **26ης Σεπτέμβρη**, με αφορμή το ξυλοδαρμό ενός νεαρού 15 αστυνομικοί εισβάλλουν σε σπίτι πακιστανών μεταναστών στη Νίκαια και ξυλοφορτώνουν όσους βρίσκουν μπροστά τους. Παίρνουν μαζί τους τον Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ 25 χρονών. Μεταφέρεται με απίστευτη βιαιότητα στο τμήμα της περιοχής και βασανίζεται επί τρεις μέρες. Ξυλοδαρμοί, κρέμασμα πισθάγκωνα, ηλεκτροσόκ. Η απελευθέρωση του ήρθε αφού ο νεαρός που είχε ξυλοκοπηθεί δεν αναγνώρισε στο πρόσωπο του Μοχάμεντ τον δράστη. Απελευθερώνεται αλλά δεν πάει στο νοσοκομείο καθώς δεν έχει χαρτιά Οι μπάτσοι αναγκάζουν τον αδερφό του να υπογράψει χαρτί στο οποίο αναφέρεται ότι δεν ασκήθηκε καμία είδους βία στο Μοχάμεντ μέσα στο Α.Τ. Νίκαιας.

9 Οκτώβρη, ο Μοχάμεντ πεθαίνει. Η πρώτη ιατροδικαστική έρευνα συγκαλύπτει τα αίτια του θανάτου. Μετά από αίτημα των συγγενών και με την δεύτερη ιατροδικαστική έρευνα έρχονται στο φως τα καταφανή σημάδια των βασανιστηρίων στο σώμα του Μοχάμεντ.

17 Οκτώβρη, το πρωί μια πορεία 400 ατόμων καλεσμένη από αναρχικούς της περιοχής. Περάσαμε από κεντρικούς δρόμους της περιοχής, από το σπίτι του δολοφονημένου και κατευθυνθήκαμε προς το τμήμα. Οι μεγάλες αστυνομικές δυνάμεις των ΜΑΤ, Δέλτα και Ζήτα που «συνόδευαν» τη διαδήλωση, μπροστά, πίσω και σε παράλληλους δρόμους, υπέδειξαν την επίσημη τοποθέτηση του σοσιαλιστικού πια Υπουργείου Δημόσιας Τάξης (Προστασίας του Πολίτη!): κάλυψη και στήριξη των βασανιστών φονιάδων, αστυνομική κατοχή της περιοχής για τον κόσμο του αγώνα και της αλληλεγγύης. Εξάλλου, ό,τι συνέβαινε θα συνεχιστεί: ξύλο, βασανιστήρια, εξευτελισμοί στα αστυνομικά τμήματα της επικράτειας.

Στη συγκέντρωση και κατά τη μεγαλύτερη διάρκεια της πορείας η βροχή δυνατή. Όμως στο ύψος του Α.Τ. Νίκαιας δεν ήταν μόνο οι στάλες της βροχής. Η διμοιρία του αστυνομικού φράγματος, προστασίας του τμήματος δέχτηκε και μια βροχή από πέτρες. Η συντεταγμένη συνέχιση της πορείας και αποχώρηση από το σημείο αντιμετώπισε τη συνδυασμένη επίθεση δυνάμεων των ΜΑΤ στην πίσω πλευρά και στα πλάγια της πορείας. Οι περιφρουρήσεις κράτησαν ενώ κάτοικοι από τα πεζοδρόμια και τα μπαλκόνια αποδοκίμαζαν και έβριζαν τον αστυνομικό στρατό κατοχής. Όμως μέσα στο νέφος των δακρυγόνων και την επίθεση των ΜΑΤ με γκλοπς κάποιοι/-ες αποκόπηκαν με αποτέλεσμα να προσαχθούν. Συλλαμβάνονται 11 άτομα. Από αυτά κρατούνται τα 8 . Αμέσως καταλαμβάνεται το Δημαρχείο Νίκαιας με απαίτηση την απελευθέρωση των συλληφθέντων.

18 Οκτώβρη, εισαγγελέας και ανακριτής ενεργοποιούν την προσχηματική χυδαιότητα του «κουκουλονόμου» και απαγγέλλουν κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος σε 5 από τους συλληφθέντες, ενώ στους 3 αποδόθηκαν κατηγορίες πλημμελληματικού χαρακτήρα.

22 Οκτώβρη, Μετά την απολογία τους στον ανακριτή, παρουσιάζονται στην εισαγγελία και αφήνονται ελεύθεροι και οι 3 τελευταίοι συλληφθέντες. Περιοριστικός όρος απαγόρευσης εξόδου από την χώρα μόνο για τον ένα.

Η αντίδραση του κόσμου για άλλη μια φορά ήταν άμεση. Σχολές, δημόσια κτίρια πρυτανείες λειτούργησαν ως κέντρα αντιπληροφόρησης και δράσης για μέρες, απαιτώντας αρχικά την άμεση απελευθέρωση των συλληφθέντων και έπειτα την απόσυρση του νόμου περί κουκούλας

Κατάληψη Δημαρχείου Νίκαιας

Κατάληψη Πρυτανείας του Πανεπιστημίου Αθηνών (Προπύλαια)

Κατάληψη Περιφέρειας Κρήτης (Χανιά)

Κατάληψη Σχολή θεάτρου (Θεσσαλονίκη)
Κατάληψη Πρυτανείας ΑΣΟΕΕ

Κατάληψη Δημοτικής Πινακοθήκης (Ηράκλειο Κρήτης)

Όλα τριγύρω αλλάζουνε κι όλα τα ίδια μένουν. Συνεχίζεται η βαρβαρότητα στα αστυνομικά τμήματα που εδώ και καιρό έχει αρχίσει να ξεχειλίζει και να περισσεύει σε όλες τις καθημερινές μας διαδρομές, η συγκάλυψη των έντολων εγκλημάτων, ο επιθετικός κρατικός ρατσισμός, η ποινικοποίηση των κοινωνικών αντιστάσεων, η επιβολή μιας κοινωνίας όπου η υποταγή θεωρείται αρετή.

Το ξερίζωμα των «εστιών ανομίας» γίνεται δείγμα γραφής της νέας σοσιαλιστικής κυβέρνησης. Και μη φανταστεί κανείς ότι αφορά τις μεγάλες ομάδες συμφερόντων που λεηλατούν τα πάντα, τραπεζίτες, εφοπλιστές, εργολάβους, μεγαλοπαπάδες, τσιφλικάδες… «Εστίες ανομίας» είναι τα Εξάρχεια, διάφορες πλατείες σε συνοικίες, αυτοοργανωμένοι κατειλημμένοι χώροι, αυτοδιαχειριζόμενα στέκια σε γειτονιές, κοινότητες μεταναστών ανά την επικράτεια.

Και οι **κυρίαρχοι κάνουν ό,τι μπορούν για να υπερασπιστούν τις επιλογές τους.** Είναι αποφασισμένοι να επιβάλλουν τους όρους τους που όσο περνάει ο χρόνος γίνονται όλο και πιο ανυπόφοροι για τους υπηκόους. Γι' αυτό εξοπλίζουν όλο και περισσότερο τις δυνάμεις καταστολής, αυταρχικοποιούν το νομικό τους οπλοστάσιο, χτίζουν νέες φυλακές, αποστειρώνουν τις γειτονιές, εκβιάζουν στους χώρους δουλειάς, ακρωτηριάζουν τις επιθυμίες μας.

Η απάντηση δεν είναι άλλη από την αντίσταση κάθε στιγμή της καθημερινής μας ζωής, -την αδιαπραγμάτευτη αλληλεγγύη μας σε κάθε καταπιεσμένο, διωκόμενο και στοχευμένο από την Εξουσία-την αδιάκοπη προσπάθεια να πάρουμε τη ζωή μας στα δικά μας χέρια.

Πηγές (Πρωτοβουλία αναρχικών Αιγάλεω, Κείμενο κατάληψης Δημαρχείου Νίκαιας)

γράμμα του παναγιώτη μασούρα προφυλακισμένου για την υπόθεση πυρήνες της φωτιάς

Την Τετάρτη, 23 Σεπτεμβρίου και ώρα 8:15 ενώ έβγαινα από το σπίτι μου στο Γαλάτσι και κατευθυνόμενος με ένα σακβουαγιάζ προς το γυμναστήριο μου, έλαβε χώρα το συμβάν της σύλληψης μου από 25 άτομα της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας.

Εν ριπή οφθαλμού βρέθηκα στο πεζοδρόμιο με τις χειροπέδες πισθάγκωνα, ενώ ταυτόχρονα ενημέρωναν τους αξιωματικούς τους ότι "όλα πήγαν καλά" και ότι "με πήραν". Με οδήγησαν στο 12ο όροφο της Γ.Α.Δ.Α. Την επόμενη πληροφορούμαι ότι μαζί με εμένα έχουν συλληφθεί ακόμα δύο φιλικά μου πρόσωπα.

Η παράσταση εν τω μεταξύ έχει ήδη αρχίσει. Άυπνος για δύο 24ωρα και σωματικα εξαντλημένος, όρθιος με το πρόσωπο μου προς το τοίχο και να ακολουθεί ένα μακροσκελές ερωτηματολόγιο, ενώ παράλληλα κάποιος αξιωματικός γυρνούσε από γραφείο σε γραφείο και αναφωνούσε μέσα σε ένα ντελίριο ηδονής πως αυτό που συμβαίνει λέγεται πόλεμος.

Κατόπιν πήρε θέση το ενδιαφέρον για την σταδιοδρομία μου, οι φιλικές κουβέντες, ο τσαμπουκάς και η ανθρώπινη προσέγγιση του παρασυρμένου νεολαίου που πήρε το στραβό δρόμο, ενώ αυτόκλητα εκείνοι ήταν αυτοί που θα έπρεπε να με ευθυγραμμίσουν και να με συνετίσουν, όχι για αυτούς αλλά για εμένα τον ίδιο όπως έλεγαν που είχα χρέος να βοηθήσω τον εαυτό μου,μιλώντας τους γιακαταστάσεις και ανθρώπους που ο ίδιος δεν γνώριζα. Αργότερα ενημερώθηκα από έναν αξιωματικό ότι ήμουν ο μαλάκας του ορόφου διότι όπως μου έλεγε οι υπόλοιποι με είχαν "δώσει στεγνά" και είχαν "βγάλει την ουρά τους απ'έξω" και πως εάν δεν μιλούσα θα έβγαζα φυλακή για πράγματα που έκαναν άλλοι, οπότε ξανακλήθηκα να απαντήσω για άγνωστες προς εμένα καταστάσεις.

Οι βάρδιες φύλαξης άρχισαν: «οι καλοί» αστυνομικοί με ευαίσθητο εσωτερικό κόσμο και πληγωμένα συναισθήματα από τα παιδικά τους χρόνια όπως έλεγαν, αναγνωρίζαν την αδικία και θέλανε να βοηθήσουν. Από την άλλη τα "σκληρά" κομάντο της υπηρεσίας με τα fullface, "σκληροί" εφαρμοστές του νόμου και εκπρόσωποι της ηθικής, ενεργούσαν με απολυτότητα,ψυχική και σωματική εξάντληση, ως ένα είδος εκδίκησης όπως έλεγαν επειδή "κρατούσα το στόμα μου κλειστό".

Το ότι αρνούμαι τις κατηγορίες που μου απέδωσαν, δεν σημαίνει ότι θα μπορούσα ποτέ να αρνηθώ την πολιτική μου "ταυτότητα" και "προέλευση". Δεν θα μπορούσα ποτέ να βάλω κάτω από το χαλάκι του εγκλεισμού την αξιοπρέπεια μου, παραβλέποντας το γεγονός ότι είμαι μια πολιτική οντότητα η οποία παίρνει και αυτή τη θέση της ενάντια στις αξίες και τους θεσμούς αυτής της κοινωνίας, διαμέσου της κριτικής επαναστατικής σκέψης και πρακτικής. Είμαι αναρχικός και είμαι ταγμένος στο στρατόπεδο της επανάστασης και παράλληλα του εαυτού μου.

Ο λόγος που βρίσκομαι σήμερα προφυλακισμένος εγώ και τα άλλα δύο φιλικά μου πρόσωπα είναι ευδιάκριτος. Μέχρι και ο πιο αφελής νους θα μπορούσε να αντιληφθεί ότι στη παρούσα συνθήκη εντάσσονται οριοθετημένες καταστάσεις στο πλαίσιο των εκλογών,κινούμενες στην εξυπηρέτηση πολιτικών και επικοινωνιακών σκοπιμοτήτων.

Η διογκώση της κατάστασης, οι πάνοπλες συνοδείες των Ε.Κ.Α.Μ. και ο ρόλος των ξεφτιλισμένων ρουφιανοδημοσιογράφων,σε συνδυασμό με τη πολιτική συνθήκη των ημερών ήταν αρκετό για να διαμορφωθεί ένα αίσθημα τάξης και ασφάλειας στο μέσο Έλληνα εν όψει των εκλογών, όπου υπνοβατικά πλέον θα κινούνταν με τον ρόλο του ενεργού πολίτη προς την κάλπη για να καταθέσει το μερίδιο των ευθυνών της ύπαρξης του για ακόμα μια φορά σε ξένα χέρια. Είναι γνωστό πλέον πως η κοινή γνώμη δεν έχει γνώμη, γι'αυτό λοιπόν κάποιος θα πάρει το ρόλο του διαμορφωτή της. Το κλίμα των ημερών οφείλεται ως επί το πλείστον στα σκουλήκια των media και στην αδηφάγα δίψα τους για "δράκους στο Γαλάτσι" και "τέρατα στο Χαλάνδρι", για κατα συρροή βομβιστές οι οποίοι έχουν διασυνδέσεις με "επιφανείς" επαναστατικές οργανώσεις από τις οποίες δέχονται εντολές και φέρνουν σε πέρας αποστολές. Για όπλα και σφαίρες που βρέθηκαν σπίτι μου,μέχρι και χρήματα που βαφτίστηκαν ως προϊόν ληστειών διοτί ήταν επιμελώς κρυμμένα, την επόμενη θα τα αφήνω στην εξώπορτα του σπιτιού μου.

Η κοινωνία δεν χωρίζεται σε τάξεις, παρά μόνο σε επιλογές και συνειδήσεις. Να διδαχτούμε λοιπόν από τον πόνο και την χαρά, το αίμα και το δρόμο. Γεννηθήκαμε για να υπάρχουμε ακέραιοι μέσα στις ακατάληπτες μοναδικότητες μας,ακατάληπτες γιατί αντέχουμε στον πόνο, απρόβλεπτες γιατί μάθαμε στο δρόμο, αδίστακτες γιατί θα στραφούμε εναντίον όλων, διότι θα μάθουμε να δένουμε μεθοδικά το ατσαλί με το δέρμα και να βάφουμε τα τσιμέντα με το επαναστατικό αίμα.

Εκτελούμε την ηθική,προλογίζοντας την καταστροφή, σιγοψιθυρίζουμε λυσσασμένα δαγκώνοντας τις λέξεις: ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΠΙΘΕΣΗ γιατί υπάρχει μονάχα η ομορφιά και η δύναμη,αλλά οι δειλοί για ισορροπήσουν επινόησαν τη δικαιοσύνη.

Εκεί που θα υπάρχουν συρματοπλέγματα,ας υπάρχουν ματωμένα χέρια που θα τα ξεσκίσουν,εκεί που θα υπάρχουν τσιμέντα ας υπάρχουν λυσσασμένες κραυγές που θα τα γκρεμίσουν, εκεί που θα υπάρχουν σίδερα ας υπάρχουν ψυχές σαν διαβρωτικά που θα τα καταστρέφουν,εκεί που θα ήμαστε θαμμένοι ζωντανοί ας θάψουμε

μαζί την ηθική.

Οφειλούμε στο εαυτό μας να δαγκώνουμε τα δεσμά μας έστω και αν πεθάνουμε δαγκώνοντας.Γιατί δεν είμαστε τίποτα άλλο πέρα από τις ίδιες μας τις επιλογές.

Για την τιμή, την αξιοπρέπεια, την επανάσταση.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ: Β.ΠΑΛΛΗ-Γ.ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ- Γ.ΒΟΥΤΣΗ-ΒΟΓΙΑΤΖΗ - Π.ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ-Η.ΝΙΚΟΛΑΟΥ.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΣΥΓΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΩΝ ΜΟΥ Χ.ΧΑΤΖΙΜΙΧΕΛΑΚΗ-Μ.ΓΙΟΣΠΑ.

Μασούρας Παναγιώτης, Φυλακές Αυλώνας

δυο λόγια σχετικά με την υπόθεση των αναρχικών α. μπονάνο και χ. στρατηγόπουλου

Την Πέμπτη 1 Οκτωβρίου γίνεται ληστεία στην Τράπεζα Πειραιώς στα Τρίκαλα. Μετά από μικρό χρονικό διάστημα ανακοινώνεται πως συνελήφθη ο ληστής και ο συνεργός του. Πρόκειται για τους αναρχικούς Χρήστο Στρατηγόπουλο 46 ετών και Αλφρέντο Μαρία Μπονάνο 73 ετών. Η γνωστοποίηση των ονομάτων τους κινητοποιεί την αντιτρομοκρατική που σπεύδει να τους ανακρίνει.

Οι τράπεζες ως θεμελιώδης μηχανισμός του καπιταλιστικού συστήματος, με διπλό ρόλο τόσο της αναπαραγωγής όσο και της συσσώρευσης πλούτου ανέκαθεν αποτελούσαν αντικείμενο κοινωνικής αμφισβήτησης. Σαν ξεχωριστός πόλος εξουσίας και με το πλεονέκτημα που τους δίνει ο δομικός τους ρόλος στις καπιταλιστικές συνθήκες παραγωγής αποτελούν έναν από τους πιο μισητούς θεσμούς για τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα.Η προνομιακή θέση τους στον κοινωνικό ανταγωνισμό, αλλιώς η θέση ισχύος τους απέναντι στην κοινωνία σε συνδυασμο με το απρόσωπο των συμφερόντων που αυτές εξυπηρετούν έδιναν πάντα τα ερεθίσματα και για μια σειρά ενεργειών συμβολικών και μη εναντίον τους. Από την επικρότηση των εκανοντάδων σπασμένων και καμμένων τραπεζών των Δεκέμβρη από μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας μέχρι την αναγόρευση των αδελφών Παλαιοκώστα σχεδόν σε λαϊκούς ήρωες και από εκεί στις πανώ από δύο περίπου ληστείες τράπεζας κατά μέσο όρο την ημέρα στην Έλλαδα όλα πλέον συνηγορούν στο αυτονόητο: η τράπεζες ήταν, είναι και θα είναι κοινωνικό πρόβλημα.

Το κράτος από την μεριά του δεν έχει κάνει κάποια ιδιαίτερα αποτελεσματική προσπάθεια ηθικής νομιμοποίησης των τραπεζών στην συλλογική συνείδηση. Η υπεράσπιση των τραπεζών πατάει σε τρείς άξονες : πρώτον στην ιερότητα της ιδιοκτησίας, και συνεπώς στο ιερό δικαίωμα της τράπεζας στην τοκογλυφία, δεύτερον στον δομικό τους ρόλο παρουσιαζοντάς τες περίπου σαν αναγκαίο κακό και τρίτον στα δάνεια που δίνουν και τα παίρνουν δεκαπλάσια πίσω.Η αδυναμία του συστήματος να υπερασπιστεί το πλέον αδηφάγο από τα κομμάτια του και σαν συνέπεια η κοινωνική απαξίωση των τραπεζών σε συνδυασμό με την συμβολική και κυρίως την πρακτική αξία της ληστείας ενός μεγαλοκαπιταλιστικού οργανισμού κατέστησαν τις ληστείες-απαλλοτριώσεις τραπεζών αναπόσπαστο κομμάτι της επαναστατικής παράδοσης. Είτε αναφέρεται κανείς σε προεπαναστατικές περιόδους (Ρωσσία από όλες τις τάσεις **και τους μπολσεβίκους**, Ισπανία κυρίως από αναρχικούς) ,είτε σε ένοπλα κινήματα (Ε.Ταξιαρχίες, RAF, 17N) οι τράπεζες αποτελούσαν πάντα πηγή χρηματοδότησης, διαμέσου της ληστείας , εξεγερτικών, επαναστατικών και γενικότερα ανατρεπτικών δραστηριοτήτων. Ειδικά στον ελλαδικό χώρο, είναι πολλές οι περιπτώσεις κοινωνικών αγωνιστών που έχουν φυλακιστεί για τέτοιες υποθέσεις με πιο πρόσφατες των Γ.Δημητράκη και Γ.Βογιατζή που παραμένουν όμηροι στα χέρια του κράτους.

Σε περιόδους όξυνσης των ταξικών ανισοτήτων, όπως η σημερινή, η ιστορία έχει δείξει ότι όλο και περισσότερος κόσμος περαμερίζει τους ψευτοενδοιασμούς του περι νομιμοφροσύνης και καταφεύγει σε άλλες πρακτικές. Οι σχετικά πρόσφατες εξεγέρσεις σε Αλβανία και Αργεντινή και οι εκατοντάδες λεηλασίες τραπεζών που συνέβησαν απέδειξαν ότι κάποιες φορές η αναλγησία δεν μένει ατιμώρητη. Αύτες ακριβώς της στιγμές της ιστορίας ειναί που η εκμεταλλευσή, η τοκογλυφία και το πλίατσικο από μέρους των τραπεζών δεν απαντήθηκε με κάποιες μεμονωμένες κινήσεις ταξικής αντεκδίκησης αλλά απαντήθηκε με τόση σφοδρότητα που πλέον η ληστεία τράπεζας θα μπορούσε να ονομαστεί κοινωνική πρακτική. Και αυτές οι στιγμές δεν πέρασαν ανεπιστρεπτί...

Ο Μπονάνο είναι γνωστός για τις θεωρητικές απόψεις του που «κατατάσσονται» στον «εξεγερτικό αναρχισμό», έχει διωχθεί κατά το παρελθόν από το Ιταλικό κράτος για τις δημοσιοποιημένες απόψεις του σχετικά με την ένοπλη βία και συγκεκριμένα το 1977 για το βιβλίο του Joya Armata. Συμμετείχε στην ομάδα που εξέδιδε το περιοδικό Anarchismo και έχει συγγράψει αρκετά βιβλία αναρχικού περιεχομένου.

Στις 2 Οκτωβρίου του 1989 καταδικάζεται σε 68 μήνες φυλακή για τη ληστεία κοσμηματοπωλείου στην Μπέργκαμο της Βορείου Ιταλίας, που έγινε στις 2 Φεβρουαρίου του ίδιου έτους. Κινητοποιήσεις αλληλεγγύης είχαν γίνει σε πολλές πόλεις της Ιταλίας, σε Βιέννη, Παρίσι, Καναδά, Σουηδία και Ελλάδα. Μαζί του καταδικάστηκε και ο Γ. Στάζι σε ποινή 54 μηνών.

Ο Χρήστος Στρατηγόπουλος είναι γνωστός για την αναρχική και κοινωνική του δράση. Στις 19 Σεπτεμβρίου του 1994, συλλαμβάνεται μαζί με τους αναρχικούς Antonio Budini, Jean Weir, Carlo Tesseri, και Βαγγελιώ Τζιούτζια κοντά στο Rovereto. Κατηγορείται μαζί με τους υπόλοιπους για μία ένοπλη ληστεία στην Αγροτική Τράπεζα

του Serravalle, στην Ιταλία.

Στις 30 Σεπτεμβρίου γίνεται η προκαταρκτική δίκη των πέντε αναρχικών στο δικαστήριο του Rovereto. Επιβάλλονται τρεις ποινές πενταετούς κάθειρξης (Antonio, Χρήστος, Jean), μια εξαετούς (για τον Carlo, ο οποίος έχει κατηγορηθεί ξανά για ληστεία) και αθωώνεται η Βαγγελιώ Τζιούτζια.

Στις 17 Σεπτεμβρίου του 1996. Ο ανώτατος δικαστικός Claudio D'Angelo (ειδικός σε προανακριτικές έρευνες), υπογράφει 29 εντάλματα σύλληψης εναντίον αναρχικών, κατόπιν αίτησης των εισαγγελέων Antonio Marini και Franco Ionta. Κατηγορούνται, μαζί με 39 άλλους ανθρώπους, για συμμετοχή σε μια «ένοπλη παράνομη οργάνωση», καθώς επίσης για συνομωσία, φόνο, ληστείες, βομβιστικές επιθέσεις, απαγωγές κλπ κλπ. Ο Marini της δίνει το όνομα: O.R.A.I. (που υποτίθεται πως σημαίνει «επαναστατική αναρχική εξεγερσιακή οργάνωση») και έναν ηγέτη, τον Alfredo Maria Bonanno.

Το 1997 ξανατίθεται σε εφαρμογή η δίωξη του εισαγγελέα Marini.

Στις 25 Οκτωβρίου αποφυλακίζονται από τη φυλακή της Rebibbia λόγω «κακοδικίας» η Emma Sassosi και ο Alfredo Bonanno, που μαζί με άλλους αναρχικούς που κατηγορούνται από τους Marini και Ionta, κρατούνταν παράνομα και δεν ανακρίθηκαν εντός πέντε ημερών από τον ανώτατο εισαγγελέα D'Angelo.

Την 1 Φεβρουαρίου του 2003 στη δίκη μαζί με άλλους αναρχικούς, μετά από την δίωξη που είχε ασκήσει ο εισαγγελέας Marini, ο Alfredo Maria Bonanno καταδικάζεται σε 6 χρόνια συν 2.000 ευρώ πρόστιμο (σε πρώτο βαθμό είχε καταδικαστεί σε 3 χρόνια κι 6 μήνες). Αποφυλακίζεται για λόγους υγείας το 2006 και τίθεται σε κατ' οίκον περιορισμό". (anarchypress.gr)

Η αλληλεγγύη σε αγωνιστές όπως οι Α.Μπονάνο και Χ.Στρατηγοπουλος είναι δεδομένη. Η επίθεση στους αδηφάγους μηχανισμούς του καθεστώτος μέσω της απαλλοτρίωσης ενός μεγαλοκαπιταλιστικού οργανισμού είναι μια πρακτική που ανεξάρτητα εάν συμφωνει ή διαφωνεί κανείς μαζί της, είναι κομμάτι του αναρχικού κινήματος σε όλη την ιστορική του διαδρομή.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΜΕΤΑΝΟΗΤΟΥΣ Α. ΜΠΟΝΑΝΟ, Χ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟ.

βαγιάν

απεργία πείνας μέχρι την ελευθερία!

Γράμμα των ιρανών πολιτικών προσφύγων που βρίσκονται σε απεργία πείνας, διεκδικώντας τη χορήγηση πολιτικού ασύλου

Είμαστε πολιτικοί πρόσφυγες από το Ιράν, προστατευόμενοι από το ειδικό καθεστώς της Ύπατης Αρμοστείας του Ο.Η.Ε. Για τους Πρόσφυγες. Δεν μπορούμε να επιστρέψουμε στο Ιράν καθώς κινδυνεύουμε με φυλάκιση ή ακόμα και καταδίκη σε θάνατο, ούτε να φύγουμε νόμιμα σε άλλη χώρα.

Παρά την αναγνώριση μας ως πολιτικούς πρόσφυγες, το ελληνικό κράτος αρνείται να μας αποδώσει τα νόμιμα δικαιώματά μας ενώ ταυτόχρονα εισπράττει ευρωπαϊκά κονδύλια χωρίς όμως να διοχετεύει τα χρήματα σε εμάς.

Απαιτούμε να εφαρμοστούν οι διεθνείς συνθήκες για τους πρόσφυγες και το ελληνικό κράτος να μας παρέχει όλα τα απαραίτητα έγγραφα (λευκή κάρτα, ταξιδιωτικά έγγραφα).

Ζητούμε τη βοήθεια και την υποστήριξη ατόμων και οργανώσεων στην Ελλάδα και στις υπόλοιπες ευρωπαικές χώρες.

Ξεκινάμε απεργία πείνας από το Δευτέρα 19 Οκτωβρίου, στα Προπύλαια, διαμαρτυρόμενοι ειρηνικά μέχρι την ικανοποίηση των αιτημάτων μας.

Υ.Γ. Εκτός από την αλληλεγγύη μας, οι άνθρωποι ζητούν βοήθεια για κουβέρτες-σκεπάσματα, νερό και τσιγάρα. Αλληλέγγυοι/ες έχουν δημιουργήσει ένα blog ώστε να υπάρχουν συγκεντρωμένες οι πληροφορίες. Διεύθυνση: iranianrefugeesfromtipf.blogspot.com

σχετικά με τους πυροβολισμούς στο α.τ. της αγ. παρασκευής

«Ο εγωισμός είναι το αντίβαρο σε όλες τις αθλιότητες. Ή κρύβει τις αθλιότητές του, ή, αν τις ανακαλύψει, παινεύεται που τις κάνει γνωστές».
Blaise Pascal (1623-1662)

«Άμεση και αποφασιστική» θα είναι η «απάντηση» δήλωσε ο ΥΠΠΡΟΠΟ Χρυσοχοΐδης, αναφερόμενος στην επίθεση με αυτόματα όπλα εναντίον έξη αστυνομικών εκ των οποίων οι περισσότεροι ήταν δόκιμοι, έξω από το Α.Τ. Αγ. Παρασκευής. Κι αυτή είναι μια απειλή που δεν απευθύνεται μόνο από την πλευρά των Πασοκιστών. Σύμπας ο εξουσιαστικός χώρος σπεύδει να ευλογήσει, ακόμα κι όταν επικρίνει τους τωρινούς διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων, την υιοθέτηση μέτρων.

Αυτό είναι αναμενόμενο. Σε ανάλογες περιπτώσεις πολλοί, ένθεν κακείθεν, σπεύδουν να αποδοκιμάσουν, να επιδοκιμάσουν ή να αποστασιοποιηθούν περίτεχνα.

Εμείς, δεν είμαστε ούτε δικαστές, ούτε χειροκροτητές αλλά και δεν βρισκόμαστε σε απόμακρο σημείο του πλανήτη ούτως ώστε να αποστασιοποιηθούμε τεχνηέντως.

Εκείνο που προς το παρόν θέλουμε να επισημάνουμε είναι πως όταν η αμετροέπεια συμπορεύεται με την αλόγιστη πράξη, τότε τα αποτελέσματα είναι απρόβλεπτα και ανυπολόγιστα(. Κι αυτό δεν χρειάζεται να είναι κάποιος σοφός για να το κατανοήσει.

Θεωρούμε πως οι κοινωνικές πρακτικές που συμβάλλουν στην απελευθέρωση των ανθρώπων από τα δεσμά της καταπίεσης και τις συνθήκες εκμετάλλευσης, είναι αρκετά προσδιορισμένες από την πορεία και την δράση των ανθρώπων ανά τους αιώνες.

Σε κάθε περίπτωση οι λέξεις και οι πράξεις αποκτούν μεγάλη σημασία όταν συναρτώνται, καθορίζουν και καθορίζονται από τις συνθήκες του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Οι κοινωνικές απελευθερωτικές πρακτικές χαρακτηρίζονται από τον πλούτο της πολυμορφίας τους και όχι από μια προσήλωση ως προς τον επιλεγόμενο στόχο (βλ. μπάτσοι και αστυνομικά τμήματα). Είναι δύσκολο να κατανοηθεί κοινωνικά τι σχέση θα μπορούσε να έχει λ.χ. η περίπτωση του βασανιστή Μάλλιου με αυτή μιας δόκιμης αστυνομικίνας.

Σίγουρα, η απελευθερωτική πρακτική όσων αγωνίζονται δεν μπορεί να σχετίζεται με ομφαλοσκοπικές συμπεριφορές και ιδεολογήματα, ενώ παράλληλα η κλιμάκωση της στρατιωτικής αντιπαράθεσης ωφελούσε, ωφελεί και θα ωφελεί μόνο το κράτος και τους μηχανισμούς του.

Απέναντι στη «στρατηγική της έντασης», (της οποίας οι κρατιστές είναι και οι πρώτοι διδάξαντες) το κράτος έχει τους τρόπους ώστε να την εκμεταλλεύεται, αυξάνοντας κατά περίπτωση τις δυσμενείς επιπτώσεις σε επικείμενες κοινωνικές δραστηριοποιήσεις και οδηγώντας τες σε περιχαρακώσεις και συμβιβασμούς.

συσπείρωση αναρχικών, Αθήνα 28-10-2009

«ανθρωπιστική» μεταχείριση μεταναστών στο φαρμακονήσι

Οι φωτογραφίες που δημοσιεύουμε μας στάλθηκαν και αφορούν τη «μεταχείριση» μεταναστών στο Φαρμακονήσι. Το περιστατικό συνέβη το καλοκαίρι. Μπορείτε να παρακολουθήσετε την ειδική «περιποίηση» που επιφυλάχθηκε στον φωτογραφιζόμενο αλλοδαπό. Τα κτυπήματα είνα εμφανή στο πρόσωπό του. Όσο για το δέσιμο στην μπασκέτα, είναι ένα «στιγμιότυπο» από τα όσα προηγήθηκαν και αυτά που ακολούθησαν το κρέμασμα. Εννοείται πως αυτή δεν είναι η μοναδική περίπτωση.

Η δολοφονία του 25χρονου πακιστανού στη Νίκαια, φέρνει αναγκαστικά στην επιφάνεια αυτά που καθημερινά συμβαίνουν στα κρατικά κολαστήρια και αποσιωπούνται σαν «καθημερινότητα»

Η κτηνωδία των κρατικών οργάνων δεν έχει όρια. Οι φωτογραφίες μιλούν από μόνες τους…

Συσπείρωση Αναρχικών

μικρά & μεγάλα εσωτερικά νέα

"Ενδειξη ενοχής", τα σβησμένα μηνύματα και οι κλήσεις στο κινητό τηλέφωνο.

Τον προσήγαγαν ενώ οδηγούσε τη μοτοσικλέτα του στην οδό Ακαδημίας. Τον σταμάτησαν, του έκαναν σωματική έρευνα και έλεγχο στοιχείων και στη συνέχεια, αφού τον περικύκλωσαν έξι δικυκλιστές της ΕΛ.ΑΣ., τον πήγαν συνοδεία στο Α.Τ. Συντάγματος. Χωρίς να του πουν για ποιο λόγο έχει προσαχθεί, του είπαν να περιμένει. Του ζήτησαν να τους δείξει όσα υπήρχαν στο τσαντάκι του, πήραν το κινητό του, το έψαξαν και του ζήτησαν τον λόγο, επειδή είχε σβήσει τις κλήσεις και τα μηνύματα ! Αυτά καταγγέλλει ο αναρχικός Γ.Κ. (Γιώργος Καλαϊτζίδης), που το μεσημέρι της 7/10 προσήχθη αρχικά στο Α.Τ. Συντάγματος και στη συνέχεια στο Τμήμα Ασφαλείας της Κυψέλης, μη γνωρίζοντας καν το γιατί, για περίπου δύο ώρες. Στην Κυψέλη, του ζητήθηκε να σταθεί ανάμεσα σε άλλους για να τον αναγνωρίσουν «κάποιοι που είχαν δει τα πρόσωπα των ληστών» και αφού διαπιστώθηκε ότι δεν είχε σχέση, τον άφησαν να φύγει. Για να πληροφορηθεί τελικά -όπως καταγγέλλει- «ότι ένας αστυνομικός που είχε ακολουθήσει τους δράστες κάποιας ληστείας ή στου Γκύζη ή στην Κυψέλη είχε καταθέσει προφορικά τον αριθμό κυκλοφορίας της μοτοσικλέτας τους, κάποια στοιχεία της οποίας έμοιαζαν με εκείνα της δικής μου πινακίδας».

η ελεύθερη αγορά σώζει τον πλούτο

Αισχροκέρδεια εκτιμά το Ινστιτούτο Καταναλωτών (ΙΝΚΑ) ότι θα είναι η πώληση του πετρελαίου θέρμανσης σε οποιαδήποτε τιμή πάνω από 0,52 ευρώ το λίτρο. Όπως αναφέρεται σε σχετική ανακοίνωση, πέρυσι τέτοια εποχή η τιμή του πετρελαίου θέρμανσης από τα διυλιστήρια ήταν 0,48 ευρώ το λίτρο και οι εμπορικές εταιρείες το πουλούσαν προς 0,68 ευρώ το λίτρο δηλαδή με προσαύξηση 40%. Κατά συνέπεια, με τη φετινή τιμή του πετρελαίου να είναι 0,35 ευρώ το λίτρο, προσθέτοντας την ανάλογη προσαύξηση η εκτίμηση της οργάνωσης είναι πως η λιανική τιμή δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να ξεπερνά τα 52 λεπτά το λίτρο.

Ακόμα δύο εργάτες νεκροί. 2 ακόμη γραμμές στη λίστα με τις εργατικές δολοφονίες

Το πρώτο εργοδοτικό έγκλημα συνέβη στα μεταλλεία της «Ελληνικός Χρυσός» την Πέμπτη 15 Οκτωβρίου στην περιοχή του Μαντέμ Λάκκου, ιδιοκτησίας της καναδικής European Goldfields, όταν κατά την εκτέλεση εργασιών υποστύλωσης αποκολλήθηκαν κομμάτια μεταλλεύματος από την οροφή της στοάς, με αποτέλεσμα να καταπλακωθούν εργάτες από βράχους και να χάσει τη ζωή του ένας 44χρονος και να τραυματιστεί ένας 49χρονος. Ο 49χρονος υπέστη ακρωτηριασμό δακτύλων του δεξιού του χεριού και μεταφέρθηκε με ασθενοφόρο στο Νοσοκομείο «Παπανικολάου» της Θεσσαλονίκης. Οι δύο υπεύθυνοι εργοδηγοί και η υπεύθυνη ασφαλείας της εταιρίας στην οποία ανήκει το μεταλλείο δεν συνελήφθησαν κατόπιν προφορικής εντολής του αντιεισαγγελέα Πλημμελειοδικών Χαλκιδικής. Το άλλο συνέβη στη Σαλαμίνα όπου εργαζόμενος σε εταιρεία σκυροδέματος σκοτώθηκε από ηλεκτροπληξία, καθώς η πρέσα που δούλευε άγγιξε καλώδια της ΔΕΗ.

και το κυνήγι ξεκινάει...

Στις 16 Ιανουαρίου 2006 γίνεται ληστεία στο κατάστημα της εθνικής τράπεζας στη Σόλωνος στην Αθήνα. Συλλαμβάνεται επ αυτοφώρω χτυπημένος με 3 σφαίρες ο Γιάννης Δημητράκης, ενώ οι υπόλοιποι 3 καταφέρνουν να διαφύγουν.

Την επόμενη στιγμή στήνεται ένα τρελό παηγύρι των ΜΜΕ σε συνεργασία με τους μπάτσους χαρακτηρίζοντας ως πιθανούς συνεργούς του αρκετά άτομα από τον αναρχικό χώρο επειδή και μόνο άνηκαν στον κοντινό κύκλο του Γ. Δημητράκη χωρίς να έχουν καμία ένδειξη για κανέναν. Τελικά καταλήγουν σε 3 άτομα οι οποίοι έκτοτε πέρασαν στη φυγοδικία προκείμενου να μη συλληφθούν. Στη συνεχεία το κράτος τους ανακηρύσσει ''συμμορία των ληστών με τα μαύρα".

Μια γνωστή μεθοδολογία που ακολουθεί το κράτος με σκοπό τον έλεγχο της καθημερινής μας ζωής μέσα από τη δημιουργία ανασφάλειας στο κόσμο, γεννώντας τρομοκράτες και μη υπαρκτούς κίνδυνους τους οποίους βαπτίζει με εφετζίδικα ονόματα, δίνοντας τους σάρκα και οστά, υποσχόμενοι συγχρόνως την πάταξη τους.

Οι μάσκες πέφτουν και το πραγματικό προσωπείο του κράτους αρχίζει να αναδύεται μέσα από τα πογκρόμ των μεταναστών, τους βασανισμούς σε αστυνομικά τμήματα, την εξαθλίωση των κρατουμένων των φυλακών και βγαίνει τελικά στην επιφάνεια με την πιο παρανοϊκή αλλά και συγχρόνως πραγματική του μορφή με, κρατικές δολοφονίες, ανακήρυξη 20χρονων παιδιών σε τρομοκράτες (βλέπε) ''πυρήνες της φωτιάς", φτάνοντας στην επικήρυξη των 3 που κατηγορούνται για συμμετοχή στη ληστεία. Μια μέθοδος όπου μας γυρνάει πίσω στη περίοδο του Μεσοπολέμου με τις τότε επικηρύξεις των διάφορων λήστραρχων.

Στις 25 Οκτώβρη ο αυτοαποκαλούμενος αντιεξουσιαστής Χρυσοχοΐδης επικηρύσσει τους 3 Μάριο Σεισίδη, Σιμό Σεισίδη και Γρηγόρη Τσιρώνη με αμοιβή 600,000 ευρώ. Προσπαθεί λοιπόν αφενός να τρομοκρατήσει τον απλό πολίτη οδηγώντας τον σε μια αβάσιμη λογική να υποψιάζεται οποιονδήποτε περπατάει δίπλα του και αφετέρου επιδιώκει τη ''συνεργασία" μαζί του, δίνοντας του όχι μόνο το οικονομικό ερέθισμα αλλά και την ευκαιρία να παίξει το ρόλο του εθελοντή μπάτσου-ρουφιάνου. Η ΡΟΥΦΙΑΝΙΑ...Ένα πλάγιο μέσο όπου το κράτος και ιδιαίτερα η ΕΛ.ΑΣ., το εκμεταλλεύονται πάντα στο έπακρον.Επικηρύσσει απαλλοτριώτες τραπεζών καλύπτοντας πίσω από αυτούς, τους πραγματικούς ληστές, αυτούς που τα έφαγαν στη τότε φούσκα του Χ.Α. το 2000,.τους υπεύθυνους του Σάμινα, τους εμπηρστές των δασών, τις τράπεζες, τις πολυεθνικές και όσων άλλων μας πίνουν καθημερινά το αίμα.

Όσο για τους επίδοξους χαφιέδες που σκέφτηκαν και μόνο, να αναλάβουν το ρόλο του αστυνόμου Σαΐνι καλό θα ήταν να ξανασκεφτούν τα λόγια του εξεγερμένου μέσα από τις φυλακές Γ. Δημητράκη «Τη ρουφιανιά πολλοί την αγάπησαν, αλλά το ρουφιάνο ουδείς»

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΣΤΟ Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ –ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ ΣΤΟΥΣ 3

28η Οκτωβρίου, η εθνικοφροσύνη που μεταλλάχτηκε σε αντιφασισμό

Τι ακριβώς γιορτάζει το ελληνικό έθνος και η χώρα την 28η Οκτωβρίου; Μήπως την απαρχή του αγώνα για την απελευθέρωση από κάποιο ζυγό κατακτητών;

Όχι, γι'αυτό έχουμε την επέτειο της κήρυξης της επανάστασης του 1821.

Μήπως τη νίκη εναντίον ενός εισβολέα που ήρθε να κατακτήσει την επικράτεια της; Ούτε αυτό γιατί τελικά ο ναζιφασιστικός εισβολέας κατέκτησε τη χώρα.

Μήπως την αντίσταση σε αυτόν; Μάλλον ούτε αυτό γιατί η αντίσταση του λαού ξεκίνησε μετά τη στρατιωτική ήττα της και τη κατοχή της χώρας από τους εισβολείς.

Έχω την εντύπωση ότι η Ελλάδα είναι η μοναδική χώρα στην Ευρώπη και από τις λίγες στο κόσμο-αν δεν είναι τελικά και η μοναδική-που έχει μια εθνική γιορτή η οποία διακατέχεται από έναν εθνικό «τσαμπουκά» με όλα τα «ελληνικά» γνωρίσματα του, και αυτό γιατί γιορτάζει την κήρυξη ενός πολέμου εναντίον της τον οποίο στη συνέχεια έχασε και όχι τη νικηφόρα κατάληξη του.

Πιο παλιά όταν η εθνικοφροσύνη ήταν ο βασικός άξονας άσκησης εσωτερικής πολιτικής από τις κατά καιρούς κυβερνήσεις, προβαλλόταν κατ'εξοχήν η ατομική άρνηση ενός δικτάτορα της παράδοσης του εθνικού εδάφους, όχι σε έναν οποιονδήποτε εχθρό, αλλά σε κάποιους ομοίδεάτες του με τους οποίους ήταν πολιτικά φίλος και ιδεολογικός σύμμαχος. Και αυτό γιατί το «ΟΧΙ» είχε συνδεθεί αποκλειστικά με το πρόσωπο του Ιωάννη Μεταξά και το φασιστικό του καθεστώς της 4ης Αυγούστου.

Όταν η «δημοκρατία» εγκαταστάθηκε στη χώρα και μη φοβούμενη πια την ανατροπή της από επίδοξους δικτάτορες και «υπερπατριώτες», το «ΟΧΙ», από τη προβαλλομένη εθνικιστική αντίδραση στις κατακτητικές βλέψεις των άλλοτε ιδεολογικών «φίλων», μεταλλάχτηκε σε «απάντηση» καθολικής άρνησης του ελληνικού λαού στον φασισμό και τον ναζισμό προκείμενου να διατηρηθεί η επέτειος και τα εορταστικά της παρεπόμενα. Οι οποίες εορταστικές εκδηλώσεις βεβαία δεν περιέχουν τίποτα το αντιφασιστικό, άλλα ακριβώς το αντίθετο δείχνουν με τους υπερπατριωτικούς λόγους που εκφωνούνται για το μεγαλείο της φύλης, τις μιλιταριστικές παρελάσεις του στρατού και της μαθητικής νεολαίας όπου μέσω της πειθαρχημένης στοίχισης και βηματισμού, παραπέμπουν σε ολοκληρωτικά στρατιωτικά καθεστώτα και όχι δημοκρατικά πολιτεύματα.

Πρόκειται φυσικά για μια καθαρή αυτολογοκρισία του ελληνικού κράτους, το οποίο προκείμενου να διατηρήσει την εθνικόφρονα επέτειο και το εθνικιστικό «φρόνημα» του λαού, δε δίστασε να την αναγάγει σε αντιφασιστική λαϊκή αντίσταση, συνεχίζοντας να τη τιμά με όλες αυτές τις εκδηλώσεις που ο φασισμός και ο εθνικισμός «εφεύρεσε» για να στηρίξει και να «δοξάσει» την ύπαρξή του. Μια ακόμη παράσταση του θεάτρου το παραλόγου ενός κράτους το οποίο δεν έχει ούτε μια επίσημη επέτειο εορτασμού κάποιου ειρηνικού γεγονότος.

Αν μιλούσαμε λοιπόν για την ανάγκη ύπαρξης μιας τέτοιας επετείου, αυτή θα μπορούσε να είναι μόνο η επέτειος αποχώρησης των στρατευμάτων κατοχής από τη χώρα και η πραγματική αντίσταση του λαού της σε αυτά και όχι η απαρχή της μετέπειτα υποδούλωσης του.

Αλλά αυτή η επέτειος θα «έξυνε πληγές» γιατί σηματοδότησε την έναρξη ενός αιματηρού εμφυλίου πολέμου, σε στρατιωτικό και πολιτικό επίπεδο με χιλιάδες θύματα μέχρι και το 1974, που οι εγχώριοι εθνικόφρονες και πρώην συνεργάτες των ναζιφασιστών κατακτητών (με την ολόθερμη και υλική στήριξη των «αντιφασίστων» Άγγλων και Αμερικανών συμμάχων τους) προκάλεσαν.

Ευάγριος Αληθινός

οι παρελάσεις βρωμάνε μιλιταρισμό, εθνικισμό και ρατσισμό

Κάθε χρόνο στις 28 οκτώβρη και την 25η Μάρτη οι μαθητές στοιχίζονται σε σειρές κατηγοριοποιημένοι με βάση τα φυσικά τους χαρακτηριστικά και παρελαύνουν μπροστά απο μάζες πολιτών που παρακολουθούν, αποδίδοντας παράλληλα τιμές στους επισήμους.

Οι μαζικές τελετές τύπου παρέλασης συνδέονται άμεσα με τον ολοκληρωτισμό του προηγούμενου αιώνα καθώς η υποταγή και η πειθαρχία μαζί με την ομογενοποίηση ήταν και είναι οι βασικές αρετές ενός λοβοτομημενου υπηκόου.

Η παρέλαση μαθητών είναι κάτι το φυσιολογικό για ένα κράτος που προπαγανδίζει οτι είναι ευρωπαϊκό και δημοκρατικό. Υπενθυμίζει ότι η δημοκρατία δεν είναι καθόλου ασύμβατη με ολοκληρωτικές πρακτικές και ο φασισμός είναι απλά η δικλείδα ασφαλείας οταν τα πράγματα γίνονται επικίνδυνα για την καθεστυκΐηα τάξη.

Το ιστορικό των μαθητικών παρελάσεων

Η πρώτη παρέλαση σχολείων στην Ελλάδα έγινε την 25η Μαρτίου 1924, και στην συνέχεια καθιερώθηκε επίσημα απο τον Ι. Μεταξά ως συμπληρωματική της στρατιωτικής παρέλασης το 1936.

Σκοπός αυτής της κίνησης ήταν η ανάπτυξη στρατιωτικής συνείδησης στις μικρότερες ηλικίες σε μίμηση των τελετών που διοργάνωνε το ναζιστικό καθεστός στην Γερμανία και το φασιστικό καθεστώς της Ιταλίας. Η Εθνική Οργάνωση Νεολαίας (ΕΟΝ) ήταν το εργαλείο του καθεστώτος για να μπορεί να ελέγχει τους νέους και να μπορεί να προπαγανδίζει αποτελεσματικά την φασιστική ιδεολογία του. Απο τότε κύλισε πολύ νερό στο αυλάκι, αλλά οι παρέλαση παραμένει θεσμός ο οποίος στηρίζεται όχι μόνο απο τους αστούς και τους φασίστες αλλά και απο την σταλινική αριστερά.

Οι παρελάσεις είναι προβολή της καθημερινότητάς μας

Τα προστάγματα "Ζύγιση", "στοίχιση", "κεφαλή δεξιά" για απόδοση τιμών στους προύχοντες (παπάδες, πολιτικούς και στρατιωτικούς) υπενθυμίζουν οτι το ιδεολόγημα "Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια" είναι ζωντανό και αναδεικνύουν τον ολοκληρωτικό και εξουσιαστικό χαρακτήρα της παρέλασης που προωθεί τον έλεγχο και την μαζική στρατιωτική πειθαρχία.

Το επιβλητικό θεατρικό σκηνικό της τελετής είναι πολύ καλά μελετημένο και με συγκεκριμένο σκοπό. Λοφία, σπαθιά, παράτες με τρομπέτες και τύμπανα πέραν απο το γελοίο του πράγματος προσπαθούν να εμφυσήσουν τον "πολιτισμό των στρατοπέδων" και να δημιουργήσουν μια ψευδή συνείδηση "εθνικής ενότητας και ομοψυχίας" ενάντια στους προαιώνιους εχθρούς του έθνους.

Οι εξωτερικοί εχθροί δημιουργούνται απο κάθε κράτος για να εξυπηρετούν και να διαιωνίζουν την ύπαρξη πλουσίων και φτωχών, εκμεταλλευτών και εκμεταλλευομένων. Γι' αυτό και τα αφεντικά έχουν κοινά συμφέροντα και ανεξαρτήτως εθνικότητας είναι φίλοι μεταξύ τους. Ο πόλεμος διεξάγεται απο τους προλετάριους και όχι απο τους βιομήχανους και τους μητροπολίτες.

Το κατάλοιπο της παρέλασης αντί να θαφτεί μαζί με τα ιδεολογήματα του μίσους βρίσκεται ζωντανό στο σήμερα και διδάσκει απο νωρίς στους μικρούς μαθητές τον εθνικισμό, την τυφλή πειθαρχία και τη μισαλλοδοξία.

Είτε ώς θεατής είτε ως συμμετέχων στη διαδικασία της παρέλασης, ο καθένας δικαιώνει το ρητό που δηλώνει:

"Όταν υψώνονται οι σημαίες, σκύβουμε τα κεφάλια"

Τα παράσιτα στα οποία αποδίδουμε τιμές βρίσκονται πάνω στην υπερυψωμένη εξέδρα για να μας υπενθυμίζουν οτι όσο υπάρχει εξουσία θα υπάρχουν παρελάσεις και στρατοί.

Έιναι μια δήλωση υποταγής και επιβεβαίωσης της θέσης του καθενός μας ως πειθήνιου δούλου ο οποίος συντηρεί τα αφεντικά του με αντάλλαγμα άρτον και θεάματα.

Εμείς πιστεύουμε οτι πορεία προς την ατομική και κοινωνική απαλευθέρωση θα ισοπεδώσει αυτές τις "αρετες" καθώς η παρέλαση είναι απλά προβολή της καθημερινότητάς μας όπου ιεραρχία, πειθαρχία και εξαναγκασμός είναι τα κάγκελα του αόρατου κλουβιού όπου ζούμε.

κατάληψη ΠΙΚΠΑ

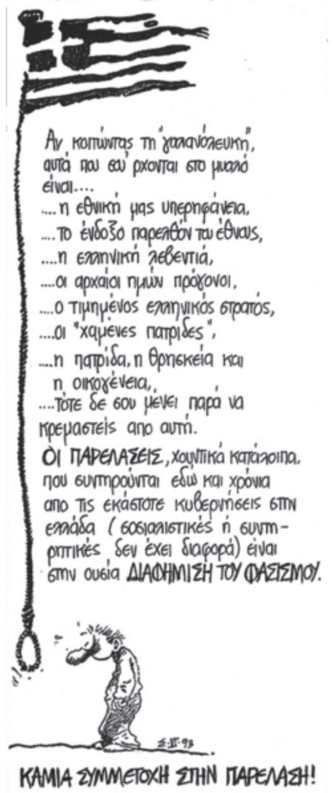

ο νοέμβρης με το δεκέμβρη απέχουν ένα μήνα εξέγερση

(λίγες σκέψεις πάνω στη συγκυρία του πολυτεχνείου)

"Ο άνεμος γυρίζει, τα σημαδια προμηνύουν θύελλα"

Δεν θα ήθελα να γραψω ένα ακόμα επετειακό σημείωμα, μα ούτε ένα ακόμα δακρύβρεχτο μνημόσυνο ενός αγώνα που δε δικαιώθηκε. Όλοι πάνω κάτω έχουμε ακούσει από τους παππούδες μας ή τους πατεράδες μας τι έγινε εκείνο το Νοέμβρη του 73'. Για τα ξερονήσια, τις εξορίες, τα βασανιστήρια, τα στρατοδικεία, τις στημένες πολιτικές δίκες, την τρομοκρατία. Για τη καθημερινότητα μιας αλυσοδεμένης και υποταγμένης χώρας που στέναζε κάτω από τη μπότα της εξουσίας είτε αυτή φορούσε τη μάσκα του βασιλιά, είτε τη μάσκα του δικτάτορα, είτε του θείου Σαμ.

Ο φόβος για την "κομμουνιστική απειλή", την περίοδο αυτή ήταν πραγματικότητα σε πολλές χώρες της Ευρώπης. Ήταν η περίοδος έκρηξης και εξάπλωσης του γαλλικού μάη το '68, γνήσιου τέκνου των δυτικών δημοκρατίων και του καπιταλιστικου νεοφιλελευθερισμου.

Σ' αυτές τις συνθήκες οι Η.Π.Α ανέβαζαν και κατέβαζαν δικτατορίες ξεπλένωντας τις αμαρτίες του Βιετνάμ σε καινούριο αίμα. Τα απελευθερωτικά κινήματα της λατινικής αμερικής εμπνευσμένα από την επαναστατική δράση του Τσε που οραματιζόταν μια ενιαία λατινική αμερική γέμιζαν τους δρόμους αλλά χτυπούσαν και ένοπλα. Η επανάσταση στη Κούβα λίγα χρόνια πριν είχε οπλίσει χιλιάδες χέρια και σήκωσε πολλές γροθιές σε όλη την ήπειρο.

Η πεποίθηση οτι ο ένοπλος λαός που ήταν αποφασισμένος για ελευθερία μπορούσε να πολεμήσει πάνοπλους και πανίσχυρους στρατούς είχε περάσει και στην άλλη μεριά του ατλαντικού, στην ευρώπη γοητεύοντας τους νέους, που οργανώθηκαν για να αντιμετωπίσουν το κράτος μέσα στις μεγάλες πόλεις. Παραδείγματα μητροπολίτικου αντάρτικου βρίσκουμε στη γαλλία με την ACTION DIRECTE, στη Γερμανία με τη RAF, αλλά και στην Ελλάδα λίγο αργότερα με την 17Ν. Οι οργανώσεις αυτές εξέφρασαν ένοπλα τα εργατικά και φοιτητικά αντιιμπεριαλιστικά κινήματα του 60' και 70'. Εκατομμύρια άνθρωποι εξεγείρονταν σε όλο το κόσμο και συγκρούονταν με τις δυνάμεις καταστολής αγωνιζόμενοι για την αταξική κοινωνία.

"...ξέρεις οι άνθρωποι είναι σαν τα ζώα. Ένα ζώο που έχει τρομοκρατηθεί έχει μόνο δύο δυνατότητες: να υποκύψει σαν ένα πειραματόζωο ή να μετατραπεί σε θηρίο. Η δεύτερη δυνατότητα είναι καλύτερη..."

Λίγο πριν την επταετία, στην ελλάδα εργατικοί και φοτητικοί αγώνες φούντωναν (τα επίσημα στοιχεία εκείνης της περιόδου αναφέρουν ότι κατά τη τριετία '63-'66 η Ελλάδα έχει τις περισσότερες καταγεγραμμένες κινητοποιήσεις και απεργίες παγκοσμίως). Τα μετεμφυλιακά χρόνια δεν δικαίωσαν τον αγώνα του ελληνικού λαού κατά του φασισμού, με αρκετούς απο τους πρώην συνεργάτες των Γερμανων ναζι να έχουν στελεχώσει την κρατική εξουσία. Τα αριστερά κόμματα όπως το ΚΚΕ ήταν παράνομα, (το ΚΚΕ εκφραζόταν μέσω της ΕΔΑ)κι ο επαναστατικός δρόμος είχε απορριφθεί από τις ηγεσίες. Πέρα από τους γραφειοκράτες όμως υπήρχαν πολλοί αριστεροί αγωνιστές που επέλεγαν την αυτονομία και τις πιο εξεγερτικές πρακτικές ,επηρρεασμένοι από την γκεβαρική προοπτική.Η ιμπεριαλιστική δυτική πολιτική απαιτούσε η Ελλάδα να καλυφθεί από μια χούντα για να ανακόψει την όξυνση των εργατικών αγώνων.

Αποτέλεσμα: Μια χώρα στο γύψο. Βασανιστήρια, εξορίες, φασισμός. Πατρίδα, θρησκεία, οικογένεια, αρχαιολαγνεία και αμερικανο-λατρεία. Ο σκοταδισμός της κρατικής εξουσίας, η νεκρή και καταπιεστική καθημερινότητα. Μια ζωή χωρίς μέλλον. Αν μη τι άλλο, η χούντα συμπύκνωσε όλα τα αίτια των τότε κοινωνικών αγώνων. Το λαικό αίσθημα ήταν άκρως αντι αμερικανικό αλλά ζητούσε μια δημοκρατία που δε γεύτηκε για πολλά χρόνια. Δε πιστεύουμε πως τα αίτια της εξέγερσης του νοέμβρη ήταν εθνικά. Η ρίζα της βαρβαρότητας όπως τότε, έτσι και τώρα είναι ταξική και καλλιεργείται από την εκάστοτε εξουσία που προσπαθει να επιβληθεί.

Ήταν και θα είναι ο φτωχός λαός αυτός που στέκεται απέναντι στη κρατική καταστολή και τη δικτατορία του κεφαλαιου κι όχι γραβατωμένοι δημοκράτες που πατάνε στις ανάγκες του και ξεπουλάνε τους αγώνες για την ελευθερία. Ήταν και θα είναι οι εξεγερμένοι φοιτητές αυτοί που κατέλαβαν το πολυτεχνείο αναγκάζοντας ολόκληρη χούντα να φέρει το στρατό για να τους βγάλει κι όχι τα ΚΝΑΤ που από τη πρώτη στιγμή αποκαλούσαν τους καταληψίες πράκτορες της ΚΥΠ, αυτούς που έγραψαν ιστορία. Τώρα ο κοπαδισμός του κόμματος και γενικά της αριστεράς έχει μετατρέψει την επέτειο σε ένα πανηγύρι γεμάτο αφίσες, κονκάρδες, πανό και αντάρτικα. Κνίτες, Δαπίτες και Πασπίτες παραδίδουν με περίσσιο θράσος στεφάνια επικυρώνοντας το μνημόσυνο ενός αγώνα, δίνοντας το ψεύτικο μήνυμα οτι ο νοέμβρης δικαιώθηκε, οτι οι χούντες των Καραμανλήδων και των Παπανδρέου είναι το τέλος της ιστορίας της χώρας. Αμ δε....

"Εξάλλου, θεωρώ πως ένας βίαιος αγώνας παρόλες τις αναμενόμενες ηθικές εκτροπές που κάθε τέτοιος έχει, εντέλει δεν είναι άδικος όταν πρόκειται για έναν αγώνα με σκοπό το χαμόγελο του κάθε παιδιού και την κάλυψη των βιολογικών αναγκών του κάθε ανθρώπου."

Ο Νοέμβρης ζει. Ζει στις αφηγήσεις των καθημερινών μας προσώπων και μιλάει κάθε φορά που περνάει η πορεία από τη Πατησίων. Ζει και εμπνέει πολλούς ακόμα γιατι πέρα απο μια εξέγερση που πνίγηκε στο αίμα της είναι και πολιτική παρακαταθήκη για το σήμερα. Όσο το "σκαλίζουμε" ανακαλύπτουμε κάτι νέο. Δε μας γοητεύουν οι βρωμιάρηδες πολιτικοί που εξαργυρώνουν το δικό τους "ήμουν στο Πολυτεχνείο". Δε μας τραβάει η καπηλεία μιας εξέγερσης στο όνομα της δημοκρατικής ευημερίας και του σοσιαλιστικού αυταρχισμού. Απλά, σήμερα-ένα χρόνο μετά το Δεκέμβρη υπάρχει ένα μήνυμα που το ακούει αυτός που αγωνίζεται. Η εξέγερση είναι ζωντανή από τη στιγμή που οι αιτίες της είναι υπαρκτές και είναι οι ίδιες το Νοέμβρη και το Δεκέμβρη. Η καθημερινότητα μας και οι αντιστάσεις που γεννιούνται από αυτήν (όπως όταν ένας δολοφόνος μπάτσος σκοτώνει 15χρονο στα εξάρχεια) είναι πολιτική της χούντας των δημοκρατών κι όχι των συνταγματαρχών.

Αυτή η καθημερινότητα δείχνει με το δάχτυλο την αδικία και την διαφθορά ενός κράτους σαν όλα τ'άλλα αλλά και την αδηφαγία του κεφαλαίου που σκοτώνει για λίγο κέρδος παραπάνω. Μαθαίνει την κατάληψη, την απεργία, την αλληλεγγύη και βγαίνει στο δρόμο. Αυτοοργανώνεται και αποφασίζει για τον εαυτό της, διώκεται και καταλήγει επικυρηγμένη. Χρησιμοποιεί την σύγκρουση γιατί έχει μάθει να οργανώνεται επειδή ο εχθρός είναι πάνοπλος. Γονατίζει στα Α.Τ. από τα βασανιστήρια των μπάτσων και κάνει απεργία πείνας στη φυλακή για να κερδίσει την ελευθερία της. Αντί να απογοητευτεί "οπλίζεται" γιατί είναι ανάγκη να το κάνει. Ο Δεκέμβρης γέννησε ανθρώπους και ιδέες και περιμένει την επόμενη ευκαιρία. Και σίγουρα δεν αγωνίζεται για την δημοκρατία.

"...οι θεωρητικοί που δε ζουν μια εξεγερτική ζωή, δε λένε κάτι που αξίζει να ειπωθεί και η βία που δεν "οχυρώνεται" με κριτική σκέψη δε πράττει κάτι που αξίζει να γίνεται.

Ριζοσπαστική θεωρία είναι η σκέψη που ολοκληρώνεται και πραγματοποιείται μέσα από μια εξεγερτική ζωή. Όταν ωριμάσει, κόβει σαν καλοακονισμένο μαχαίρι..."

Υ.Γ. Κάθε χρόνο, έτσι και φέτος θα γίνει η πορεία για την επέτειο του Πολυτεχνείου. Όπως και να 'χει, αυτή τη μέρα το κράτος σου θυμίζει, με τα ΜΑΤ και τους υπόλοιπους μπάτσους του, πως σήμερα και μετά από 35 χρόνια "δημοκρατίας", το μόνο που άλλαξε στην πραγματικότητα, είναι η χρονολογία.

Γνωρίζουμε πως αυτή η πορεία συσπειρώνει και βγάζει στο δρόμο πολύ κόσμο, με διαφορετικές καταβολές και επιθυμίες. Επίσης γνωρίζουμε, πως η πράσινη κυβέρνηση (όπως και οι άλλες), θα προσπαθήσει να επιβάλλει την τάξη και την ασφάλεια, χρησιμοποιώντας το σοσιαλδημοκρατικό της προσωπείο (παλιά της τέχνη κόσκινο). Οι αναρχικοί κατεβαίνουν στο δρόμο, με την πεποίθηση και τη γνώση ότι το πολυτεχνείο και η πορεία γι' αυτό, δεν είναι "γιορτή" ή κάποιου είδους δημοκρατική παρέλαση. Οι αιτίες της εξέγερσης παραμένουν ζωντανές και η οργή παραμένει επίκαιρη. Όσο κι αν πιστεύουμε ότι το Πολυτεχνείο έχει ξεχαστεί στη λήθη της καθημερινής μας ραστώνης, υπάρχουν κάποιοι, που ακόμα εμπνέονται και παρακινούνται από τα διδάγματα του. Το ραντεβού στο δρόμο κάθε τέτοια μέρα, είναι μια ακόμα ευκαιρία για να βάλουμε ένα λιθαράκι στο χτίσιμο του αγώνα και της ανυπακοής, όσο κι αν αυτό ακούγεται ουτοπικό και πομπώδες. Το μήνυμα είναι ξεκάθαρο. ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

"Ας μας εξηγήσουν πως θα ανατραπούν και θα καταστραφούν τα μονοπώλια και ο μιλιταρισμός τους. Πως θα σπάσει η διαδικασία φασιστικοποίησης της παγκοσμιοποίησης; Ειλικρινά, ποιος μπορεί να πιστέψει ότι θα μπορέσουμε να νικήσουμε κάνοντας μια ευχή σε κάθε χάντρα του κομπολογιού μας, με αγώνα για μικροαλλαγές, με επίκληση στα αστικά δικαιώματα, με τη συλλογή υπογραφών ή με "μακρινούς περιπάτους";

Joelle Ebron, Natalie Menigon,
Jan-Marc Rouillan
φυλακισμένοι αγωνιστές της ACTION DIRECTE

durruti

συνέντευξη του Γιάννη Δημητράκη

Για την Αστυνομία είναι μέλος της συμμορίας των «ληστών με τα μαύρα». Συνελήφθη στη διάρκεια ληστείας τράπεζας και καταδικάστηκε σε ποινή κάθειρξης 25 ετών. Πριν από λίγες ημέρες το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη επικήρυξε τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας με 600.000 ευρώ, διαρρέοντας ταυτόχρονα ότι εκτός από ληστές είναι και μέλη τρομοκρατικών οργανώσεων.
Ο αναρχικός Γιάννης Δημητράκης μιλά για πρώτη φορά μέσα από τις Φυλακές Δομοκού όπου βρίσκεται για τους επικηρυγμένους συντρόφους του, την πρόσφατη επίθεση στο Αστυνομικό Τμήμα Αγίας Παρασκευής, την οργάνωση «Συνωμοσία των πυρήνων της φωτιάς», ενώ απαντά και στον υπουργό Προστασίας του Πολίτη κ. Μιχάλη Χρυσοχοΐδη που δήλωσε χαρακτηριστικά: «Έχουμε πόλεμο»

- Στη ληστεία της 17ns Ιανουαρίου του 2006 όπου και σε συνέλαβαν, διέφυγαν, σύμφωνα με τις διωκτικές αρχές, οι Σίμος και Μάριος Σεΐσίδης και Γρηγόρης Τσιρώνης, τους οποίους πριν από λίγες ημέρες ο κ. Χρυσοχοΐδης επικηρυξε για 600.000 ευρώ. Πιστεύεις ότι θα βρεθούν άνθρωποι που θα δώσουν πληροφορίες;

Πράγματι, οι διωκτικές αρχές, κάποιοι ελεεινοί κονδυλοφόροι και ορισμένοι μόνιμοι κάτοικοι τηλεοπτικών παραθύρων μαζί με τον υπουργό Δημόσιας Τάξης, και όχι όπως αρέσκεται η κυβέρνηση στο νέο όνομα Προστασίας του Πολίτη, έχουν στήσει το σκηνικό για επίδοξους κυνηγούς κεφαλών. Όπως επίσης είναι γεγονός ότι διαχειριστές της πολιτικής εξουσίας προσπαθούσαν ανέκαθεν να διαμορφώσουν μέσα στους κόλπους της κοινωνίας τη νοοτροπία του χαφιεδισμού και του αλληλοκαρφώματος, άλλοτε με απειλές και άλλοτε με κάθε είδους αμοιβές.
Ευτυχώς, η συνειδητοποιημένη ελληνική κοινωνία, αυτή δηλαδή που αναγνωρίζει τον εχθρό της γιο όσα δεινά υφίσταται είτε στους κυβερνητικούς τρομοκράτες είτε στις οικονομικές ελίτ και όχι σε τρεις καταζητούμενοι αναρχικούς, έχει ιστορικά αντισταθεί σε τέτοιες πρακτικές και αυτό θεωρώ ότι θα γίνει και τώρα.
Επειδή ωστόσο υπήρχαν και πάντα υπάρχουν επίδοξοι επιθεωρητές Κλουζό και δαιμόνιες Αγκάθα Κρίστι, έχω να τους πω ότι τη ρουφιανιά πολλοί την αγάπησαν, αλλά τον ρουφιάνο ουδείς...

- Κατά την άποψή σου, η σύλληψη τους είναι κοντά;

Αυτό δεν το ξέρω και μακάρι κάτι τέτοιο να μη συμβεί ποτέ. Εκείνο που ξέρω είναι πως αν συλληφθούν, ούτε οι απολυμένοι θα βρουν δουλειά, ούτε οι μισθοί θα αυξηθούν, αλλά και κανείς που αγωνίζεται από το πρωί μέχρι το βράδυ τρέχοντας σαν είλωτας σε μία, δύο και τρεις δουλειές θα δει να αλλάζει κάτι στη ζωή του.

- Θεωρείς ότι θα παραδοθούν χωρίς μάχη;

Θεωρώ ότι «μάχη» με τη στενή έννοια του όρου, δηλαδή ανταλλαγή πυροβολισμών, δεν θα υπάρξει. Γιατί απλά δεν θα συλληφθούν ποτέ. Ξέρω και είμαι σίγουρος ότι μάχονται καθημερινά για να παραμένουν ελεύθεροι. Οι άνθρωποι, βλέπετε, αγαπούν την ελευθερία.

- Τι θα έκανες αν βρισκόσουν στη θέση τους;

Ακριβώς το ίδιο. Κι εγώ θα απέφευγα τη σύλληψη μου, η οποία έτσι όπως έχει διαμορφωθεί η όλη κατάσταση θα σήμαινε τη σίγουρη καταδίκη μου για όποιο αδίκημα πραγματοποιήθηκε από τις 16 Ιανουαρίου του 2006, από τότε δηλαδή που έγινε η ληστεία στην Εθνική.

- Τι μήνυμα θα τους έστελνες μέσα από τη φυλακή;

Τη φιλία μου και την αγάπη μου το ξέρουνε ότι την έχουν. Οπότε θα τους έλεγα κάτι που είχε πει ο Καζαντζάκη: «Νιώθω σαν να χτυπάμε τα κεφάλια μας στα σίδερα. Πολλά κεφάλια θα σπάσουν, μα κάποια στιγμή θα σπάσουν και τα σίδερα».

- Κατά την άποψη σου, τι εξυπηρετεί αυτή η επικήρυξη;

Θεωρώ ότι η κίνηση της επικήρυξης εντάσσεται στον επικοινωνιακό σχεδιασμό του υπουργείου Δημόσιας Τάξης να συνδράμει στην εικόνα που θέλει να περάσει η κυβέρνηση: ότι παράγει έργο. Δυστυχώς, αυτό το πλάνο περνάει μέσα από τη στρατικοποίηση, με πάρα πολλές δυνάμεις αστυνομικών στα Εξάρχεια και βέβαια με αναμόχλευση υποθέσεων ένοπλης πάλης, όπως είπε και ο ίδιος ο υπουργός, που καταλήγει στην επικήρυξη των τριών συντρόφων.
Μην ξεχνάς ότι τα στοιχεία που παρουσιάζονται για την εμπλοκή τους σε ομάδες αντάρτικου πόλης δεν είναι τίποτε παραπάνω από ειδήσεις οι οποίες κυκλοφορούσαν μέσω διαρροών από τη ΓΑΔΑ σε εφημερίδες εδώ και έξι μήνες.

Για μένα, όλα είναι ένα επικοινωνιακό τρικ και ίσως και κατασκευή μιας δικαιολογίας για την επιχειρησιακή ανικανότητα της Αστυνομίας να βρει άτομα που προβαίνουν σε δυναμικές ενέργειες.
Να δεις ότι στο μέλλον μπορεί να ακούσουμε και δικαιολογίες του τύπου «αφού δεν μπορούμε να βρούμε τους καταζητούμενους, που είναι σίγουρα τρομοκράτες, πώς να ξετυλίξουμε το κουβάρι της ένοπλης πάλης;».

- Δηλαδή θες να πεις ότι η κυβέρνηση κατασκευάζει τρομοκράτες...

Αυτό είναι το μόνο σίγουρο. Το κάνουν χρόνια τώρα. Αυτή είναι η πάγια τακτική της κυβέρνησης, με σκοπό μόνο και μόνο να αποδείξει ότι παράγει έργο.

- Το πρόσφατο τρομοκρατικό χτύπημα στο Αστυνομικό Τμήμα της Αγίας Παρασκευής θεωρείς ότι είναι η απάντηση στην επικήρυξη;

Θα σας απαντήσουν αυτοί που το έκαναν με κάποια προκήρυξη. Η δική μου άποψη είναι τελείως άκυρη. Ρωτήστε καλύτερα τους συναδέλφους σας τους δημοσιογράφους, οι οποίοι εκτός του ότι γνωρίζουν τα πάντα, ξέρουν επίσης να δικάζουν και να καταδικάζουν πάρα πολύ καλά. Έχουν γίνει και εφέτες και εισαγγελείς και πρόεδροι.

- Από την Ασφάλεια διαρρέουν πληροφορίες ότι εσύ και οι φερόμενοι ως συνεργοί σου δεν είστε απλοί ληστές, αλλά συμμετέχετε και σε τρομοκρατικές οργανώσεις. Τι απαντάς;

Κοίταξε. Αυτά για τα οποία δεν έχουμε κατηγορηθεί ακόμα από αυτές τις περίφημες «διαρροές», είναι για εμπόριο ναρκωτικών, σωματεμπορία, βιασμοί ανήλικων κοριτσιών και λατρεία στον σατανά.
Ξέρω ότι πολλά ευφάνταστα μυαλά στην Ασφάλεια διεγείρονται με τη μίξη όλων αυτών και ειλικρινά ζητώ συγγνώμη που τους ξενερώνω λέγοντάς τους ότι αυτά συμβαίνουν μόνο στις αμερικάνικες ταινίες που βλέπουν και στα βιβλία που διαβάζουν.

- Σύμφωνα με την Αστυνομία ανήκετε στη συμμορία των «ληστών με τα μαύρα». Ποια είναι η απάντηση σου;

Η «συμμορία με τα μαύρα» είναι ένας άστοχος και ευφάνταστος δημοσιογραφικός ή αστυνομικός τίτλος που δεν έχει καμία πραγματική βάση και που συνεχίζεται να χρησιμοποιείται από τα μέσα ενημέρωσης παρά το γεγονός ότι στο δικαστήριο που έγινε κατέρρευσε παταγωδώς. Όπως ακριβώς συνεχίζουν ακόμη και σήμερα να μου αποδίδουν επτά ληστείες, ενώ ξέρουν ότι έχω αθωωθεί για τις έξι, και να μιλάνε για απίστευτα ποσά τα οποία έχω στην κατοχή μου, ενώ από το δικαστήριο έγινε δεκτό ότι τα χρήματα ήταν του αναρχικού χώρου.
Και όλα αυτά τη στιγμή που γνωρίζουν ότι η μεγαλειώδης συμπλοκή που περιγράφουν δεν υπήρξε ποτέ και κυρίως όσον αφορά στους τρεις φίλους και συντρόφους για τους οποίους εκδόθηκαν εντάλματα σύλληψης με στοιχεία που σε μένα φανταζουν αστεία.
Και εν πάση περιπτώσει, να πούμε και κάτι το οποίο είναι θέμα κοινής λογικής: οι κάμερες στις τράπεζες είναι συνήθως παλιάς τεχνολογίας και αποτυπώνουν χρώματα μόνο σε άσπρο και μαύρο. Οι ληστές, ξέρετε, είθισται να πηγαίνουν στις τράπεζες με σκούρα ρούχα, ειδικά τον χειμώνα, και όχι ντυμένοι σαν τον κύριο Φλωρινιώτη όταν εμφανίζεται στο μαγαζί που τραγουδάει...

- Δικαιολόγησες τη συμμετοχή σου στη ληστεία όπου και σε συνέλαβαν κάνοντας λόγο για απαλλοτρίωση. Ποια είναι η διαφορά της απαλλοτρίωσης από την κοινή ληστεία;

Τη διαφορά την κάνει το υποκείμενο, αν και για μένα οι δύο αυτές έννοιες απέχουν όσο απέχουν οι πολιτικοί όροι από την πραγματική ζωή. Ένα άτομο για να ονομάσει την ενέργεια του «απαλλοτρίωση» δεν χρειάζεται τίποτε άλλο από το περάσει από τη φυσική αντίδραση του για τις σημερινές συνθήκες που βιώνει στη συνειδητοποιημένη επαναστατική του θέση, που δεν είναι άλλη από τη μάχη ενάντια στους κυρίαρχους αυτού του κόσμου. Τη διαφορά τη νοηματοδοτεί το υποκείμενο αυτής της πράξης.

- Η τράπεζα την οποία λήστεψες δέχτηκε στη συνέχεια απανωτές εμπρηστικές επιθέσεις και υποχρεώθηκε να κλείσει. Ηταν μια εκδίκηση που πήραν κάποιοι στο πρόσωπο σου;

Κατ' αρχάς δεν ξέρω αν έκλεισε η συγκεκριμένη τράπεζα. Εν πάση περιπτώσει, οι επιθέσεις που γινόντουσαν την εποχή της σύλληψής μου προφανώς και ήταν εκδηλώσεις αλληλεγγύης.
Για την πλειονότητα της κοινωνίας η τράπεζα αποτελεί σίγουρα έναν αδίστακτο οικονομικό μηχανισμό που καθημερινά ξεζουμίζει χιλιάδες οικογένειες. Και όλοι γνωρίζουν ότι οι τραπεζικοί κολοσσοί ευθύνονται για τη σημερινή οικονομική κρίση, την οποία πληρώνει ο λαός.

- Αυτοπροσδιορίζεσαι αναρχικός. Πιστεύεις στην ένοπλη βία;

Μέσα στην εξέλιξη των κοινωνικών αλλαγών έχουν διαμορφωθεί διάφορες μορφές πάλης. Ο καθένας επιλέγει τη μορφή δράσης που πιστεύει ότι συμβαδίζει με την πολιτική αναγκαιότητα της εποχής που ζει. Εγώ προσωπικά πιστεύω ότι δεν συντρέχει καμία ιστορική ή αντικειμενική συνθήκη ώστε να αφεθεί κάποιο συγκεκριμένο μέσο πάλης στο χρονοντούλαπο της ιστορίας. Απεναντίας, ζούμε σε μια πολύ βίαιη εποχή, όπου τα κράτη σε παγκόσμιο επίπεδο ασκούν τρομοκρατία σε όλους.

- Πριν από λίγες ημέρες είχαμε την επίθεση στο Αστυνομικό Τμήμα της Αγίας Παρασκευής. Συμφωνείς με τέτοια χτυπήματα;

Σημασία έχει πως φαίνονται αυτές οι επιθέσεις στα μάτια της κοινωνίας, χωρίς τον παραμορφωτικό γκεμπελισμό των media. Εγώ δεν είμαι ούτε τιμητής ούτε εκτιμητής ενεργειών ένοπλης πάλης. Δεν έχω διεκδικήσει, ούτε θα μπορούσα ποτέ να διεκδικήσω έναν τέτοιο τίτλο.

- Κάποιοι αντιεξουσιαστές λένε ότι στο πρόσωπο των αστυνομικών που πυροβολήθηκαν τιμωρείται η αστυνομική βία. Συμφωνείς με αυτή την άποψη;

Είτε το θέλουμε είτε όχι, οι ένστολοι εκπρόσωποι της τάξης και ασφάλειας, όπως ονομάζονται, έχουν συνδέσει την υπηρεσιακή τους ύπαρξη με την καταστολή και τη βία: με "τυχαίους εκπυροσκροτισμούς", με βιασμούς γυναικών, με θανάτους μεταναστών μέσα σε Αστυνομικά Τμήματα, με ξυλοδαρμούς, με βασανιστήρια, με αυθαιρεσίες, με εξευτελισμούς και με πολλά άλλα πράγματα τα οποία διαδραματίζονται είτε σε κλειστούς χώρους είτε στον δρόμο. Ο καθένας, συνυπολογίζοντας όλα αυτά, ας βγάλει τα συμπεράσματα του.

- Η λογική της συλλογικής ευθύνης δεν είναι όμως ο μεγαλύτερος φασισμός;

Αυτή η λογική θα πρέπει να αναζητηθεί στους νικητές των ιστορικών κοινωνικοπολιτικών συγκρούσεων, οι οποίοι και την ανήγαγαν σε συνήθη πρακτική. Το γεγονός ότι κάποιοι ανταποδίδουν ό,τι λαμβάνουν χρόνια τώρα πιθανόν ξενίζει κάποιους, αλλά τι να κάνουμε; Ο,τι σπέρνεις, θερίζεις.

- Πιστεύεις ότι περνάμε σε μία φάση ένοπλης βίας χωρίς κανόνες; Για παράδειγμα, μέχρι σήμερα δεν είχε χτυπηθεί ποτέ γυναίκα. Τι έχεις να πεις γι' αυτά τα «τυφλά χτυπήματα»;

Δεν ξέρω αν είναι «τυφλά χτυπήματα». Οσα έχουν συμβεί τα τελευταία χρόνια εντάσσονται σε επιθέσεις εναντίον στόχων που ιστορικά ανήκουν στο εξουσιαστικό σύστημα καταπίεσης και καταδυνάστευσης της ανθρώπινης κοινωνίας. Ποτέ δεν έχω δει να στοχοποιείται κάποιος απλός πολίτης.

- Τι συναισθήματα σου δημιουργεί η απόπειρα δολοφονίας μιας 23χρονης κοπέλας;

Καλύτερα να ρωτήσετε εκείνους που έχουν πέσει νεκροί από τα πυρά των αστυνομικών.

- Πρέπει 19χρονα παιδιά να είναι στόχοι τρομοκρατών;

Οι αστυνομικοί που χτυπήθηκαν δεν χτυπήθηκαν επειδή ήταν νέα παιδιά. Χτυπήθηκαν για άλλους λόγους, οι οποίοι προφανώς δεν έχουν καμία σχέση με την ηλικία τους. Θα μας τους πουν αυτοί που το κάνανε.

- Πριν από λίγο διάστημα συνέλαβαν νεαρούς στο Χαλάνδρι με την κατηγορία ότι συμμετείχαν στην οργάνωση «Συνωμοσία των πυρήνων της φωτιάς». Αυτοί είναι τρομοκράτες;

Τρομοκράτες είναι αυτοί που μας καταδικάζουν καθημερινά σε έναν αργό θάνατο. Σε μια ζωή χωρίς ζωή. Αυτοί που σε 19χρονα παιδιά έστησαν χωρίς στοιχεία μια πλεκτάνη προκειμένου να αλλάξουν την ισορροπία μιας διαφαινόμενης εκλογικής τους ήττας.

- Πώς είναι η ζωή σου στη φυλακή;

- Τόσο δύσκολη όσο και των υπόλοιπων κρατουμένων. Τα προβλήματα των ελληνικών κολαστηρίων είναι πια γνωστά σε όλους και ειδικά στους δημοσιογράφους. Να ξέρετε πάντως ότι όλοι μας εδώ μέσα δεν θα αφήσουμε ούτε την αξιοπρέπειά μας ούτε το δικαίωμα μας στην ελευθερία να σαπίσουν στα κελιά των φυλακών.

- Κυκλοφορείς ανάμεσα σε ποινικούς. Πώς σου συμπεριφέρονται;

Κατ' αρχάς διαφωνώ με τον όρο «ποινικός». Δεν συμφωνώ σε διαχωρισμούς ανάμεσα σε κρατουμένους. Η συμπεριφορά των ανθρώπων απέναντι μας εξαρτάται και από τη συμπεριφορά τη δική μας απέναντι τους. Ολα είναι μια εντύπωση. Με μια δεύτερη ματιά τίποτα δεν είναι έτσι όπως το φανταζόμαστε.

-Αν μπορούσες να δραπετεύσεις θα το έκανες;

- Θα σου απαντήσω με ένα σύνθημα: "Το πάθος για τη λευτεριά είναι δυνατότερο απ' όλα τα κελιά".

- Ο κ. Χρυσοχοΐδης ανακοίνωσε ότι αφαιρεί φρουρούς από πολιτικούς και επιχειρηματίες, θα τον συμβούλευες να τους αφαιρέσει ή να τους αφήσει;

Αυτοί που ανέφερες θα τον συμβουλεύσουν σίγουρα πολύ καλύτερα από μένα τι να κάνει!

- Τι θα απαντούσες στην πρόσφατη δήλωση του «έχουμε πόλεμο»;

Με μια πρώτη ματιά μπορεί κάποιος να πιστέψει ότι η δήλωση του κ. Χρυσοχοΐδη αφορά αποκλειστικά άτομα τα οποία προβαίνουν σε ένοπλες επιθέσεις εναντίον κρατικών ή άλλων στόχων, αλλά με μια πιο προσεκτική ανάγνωση στα πεπραγμένα των προηγούμενων κυβερνήσεων θα δει ότι ο πόλεμος αυτός εξαπολύεται διαχρονικά ενάντια στις ευάλωτες κοινωνικές τάξεις. Πόλεμο έχουμε εδώ και πάρα πολλά χρόνια. Απλά δεν το ομολογούν. Αυτές οι πολεμικές ιαχές και κραυγές πίσω από την ασφάλεια υπουργικών γραφείων και πολυάριθμης φρουράς δεν ξέρω σε τι εξυπηρετούν.

- Ποιοι δεν θα πρέπει να κοιμούνται ήσυχοι στην Ελλάδα από δω και στο εξής;

Αυτοί ακριβώς που κοιμόντουσαν ανήσυχοι και πριν.

- Στις 9 Δεκεμβρίου είναι η δίκη σου στο Εφετείο. Μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα πώς βλέπεις να διαμορφώνονται τα πράγματα για σένα;

Βλέποντας το αποτέλεσμα της πρωτόδικης απόφασης αλλά και γενικά τη στάση της Δικαιοσύνης απέναντι σε όλους τους κρατουμένους, δεν μπορώ να πω ότι έχω πολλά περιθώρια αισιοδοξίας. Από εκεί και πέρα θα δώσω τη μάχη μου με τη βοήθεια των δικηγόρων μου.

- Υπάρχει κάτι για το οποίο έχεις μετανιώσει;

Κάθε απόφαση και επιλογή την παίρνω μετά από πολλή σκέψη και μέσα από τις αρχές και τις αξίες που έχω. Και είμαι έτοιμος να τη στηρίξω με την ίδια μου τη ζωή. Μέχρι τέλους.

- Πώς βλέπεις τη ζωή σου μετά;

Μέσα από τη φιλοσοφική ρήση «Carpe diem». Ή αλλιώς «Αδραξε τη μέρα»...

Η συνέντευξη δημοσιεύτηκε τη Κυριακή 1 Νοεμβρίου 2009 στο Athens indymedia απο όπου και την αναδημοσιεύουμε.

σημειωση: το εφετείο του Γιάννη Δημητράκη έχει οριστεί στις 9 Δεκεμβρη . Η παρουσία όλων μας είναι απαραίτητη.

τρομοκρατία είναι τα δελτία των ειδήσεων

«Όσοι ερμηνεύουν τις πρωτοβουλίες μας ως πολιτική όξυνσης,
δεν αντιλαμβάνονται το μέγεθος του προβλήματος»

Χρυσοχοΐδης

Και το πρόβλημα αυτής της χώρας είναι γνωστό, όλοι πλέον αναγνωρίζουν το γεγονός ότι αυτό που κάνει τον βίο αβίωτο για τον μέσο πολίτη, είναι οι αναρχικοί στα Εξάρχεια και το νέο αντάρτικο πόλης. Και φυσικά σε αυτό συμφωνούν όλοι, ή άκρα δεξιά, η δεξιά του κέντρου, οι καθεστωτική αριστερά και οι νέοι "αντιεξουσιαστές" κυβερνήτες μας. Και από εκεί που είχαμε τον ολίγον τι άγαρμπο κ.Μαρκογιαννάκη να επιμελείται την πάταξη του αναρχικού χώρου με τελευταίο λαμπρό παράδειγμα την κατασκευή τρομοκρατών στην υπόθεση των πυρήνων της φωτιάς (όπου για προεκλογικούς λόγους μια παρέα νέων διώκεται με ασόβαρα στοιχεία, όπως μαρτυρούν οι δικογραφίες). Έπειτα ακολούθησαν οι διαρροές από την κρατική ασφάλεια με στόχο την τρομοκράτηση πολιτικά ενεργού κόσμου, Τώρα έχουμε τον γκλαμουράτο παρασημοφορημένο "σύντροφο" Χρυσοχοΐδη να επιβάλλει με δημοκρατική πυγμή :

- **Την στρατιωτικού τύπου κατοχή στο κέντρο της Αθήνας (Εξάρχεια)**
- **Την Επικήρυξη με 600.000 των 3 φυγόδικων αντιεξουσιαστών (ληστές με τα μαύρα)**
- **Το άνοιγμα εκ νέου του φακέλου 17Ν (μπας και τσιμπήσει κανά παράσημο ακόμη)**
- **Τα σχέδια για την εκκένωση 8 καταλήψεων μετά τα Χριστούγεννα (γιατί εκεί λέει κρύβονται οι τρομοκράτες)**
- **αυτά... σε μόλις ένα μήνα.**

Η νέα κυβέρνηση μπορεί να προσπαθεί με την σοσιαλδημοκρατική φρασεολογία της και τα διάφορα επικοινωνιακά κόλπα να παραμυθιάζει την κοινωνία, αλλά εμείς ούτε αφελείς είμαστε, ούτε μνήμη χρυσόψαρου έχουμε ώστε να ξεχάσουμε τα έργα και τις ημέρες του ΠΑΣΟΚ. Τρομονόμοι, κάμερες στους δρόμους, ξύλο και χημικά σε όσους αντιστάθηκαν στην νεοφιλελεύθερη πολιτική τους (εντέλει αυτή έφερε την χώρα σε αυτό το σημείο), η απάτη του χρηματιστηρίου, μίζες(βλ. Siemens) και άλλα τόσα... Όπως και να έχει τα ψέματα θα τελειώσουν σύντομα, δεδόμενου των διεθνών και εγχώριων οικονομικών συνθηκών, και αυτό οι κυβερνήτες "σύντροφοι" του ΠΑΣΟΚ το γνωρίζουν καλύτερα από όλους.

Επειδή όμως φαίνεται να έρχονται δύσκολοι καιροί (επιτέλους για αυτούς... , γιατί για σχεδόν όλους τους υπόλοιπους αυτό δεν ήταν και ποτέ αλλιώς) τρέχουν για να προλάβουν, μαγειρεύουν πριν πεινάσουν που λέμε. Η επιρροή που άσκησε στην κοινωνία ο αντιεξουσιαστικός χώρος στα όσα διαδραματίστηκαν των Δεκέμβρη και μετά από αυτόν, όπως επίσης και η σφοδρότητα του νέου αντάρτικου πόλης (γιατί αυτό είναι, είτε μας αρέσει είτε όχι) δεν τους αφήνουν και πολλά περιθώρια. Και τι ξέρουν να κάνουν; Καταστολή ! Καταστολή ! Καταστολή! Πιστοί σύμμαχοί τους σε αυτό όπως πάντα τα ΜΜΕ, Ώστε να μην έχουν ένα νέο Δεκέμβρη.

Πως να καταστείλουν όμως κάτι που δεν καταλαβαίνουν, που είναι γέννημα θρέμμα του ξοφλημένου Καπιταλιστικού πολιτικό-οικονομικού μοντέλου το όποιο επιμένουν να υπερασπίζονται . Πως να καταστείλουν αυτό που είναι άμεσο αποτέλεσμα των ίδιων των συνθηκών, τα ίδια τους τα παιδιά;

Δύο τρόποι μόνο υπάρχουν

1 -Η αφομοίωση, και για όσους δεν φτάνει αυτό,

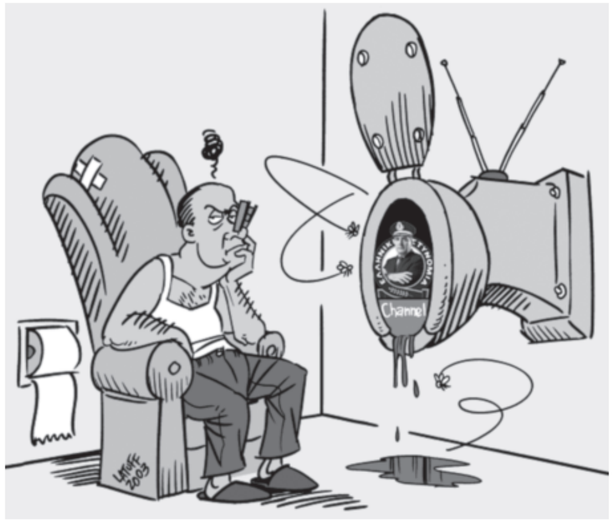

2 -Η ωμή βία... των Ματ, των παρακρατικών-φασιστών, της αντιτρομοκρατικής, των ανακριτών, των δικαστηρίων, της φυλακής και καμιά φορά και αυτή των όπλων.

Αυτή όμως η βία που εξασκεί το σύστημα μέσω των μηχανισμών και θεσμών του δεν γίνεται παρά να είναι ένα μπούμερανγκ που πάντα επιστρέφει. Ο νόμος της δράσης και της αντίδρασης εξακολουθεί να ισχύει.

Όπως για μας εξακολουθεί να ισχύει ότι

-Τρομοκρατία είναι οι μπάτσοι σε κάθε γωνία.
-Τρομοκρατία είναι οι κάμερες σε κάθε γωνία.
-Τρομοκρατία είναι η πολιτική που κάνει τους πλούσιους πλουσιότερους και τους φτωχούς φτωχότερους.

-Τρομοκρατία είναι τα δελτία των ειδήσεων

-Τρομοκρατία είναι η κατάσταση του ΕΣΥ
-Τρομοκρατία είναι η πολιτική των τραπεζών.
-Τρομοκρατία είναι τα κέρδη των λίγων ενάντια στις ανάγκες των πολλών.

-Τρομοκρατία είναι όταν το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης (άρα προστασίας της άρχουσας τάξης) λέγεται Υπουργείο Προστασίας των Πολιτών (βλέπε: 1984, Όργουελ)

Τρομοκρατία είναι όταν οι μετανάστες ζουν υπό τον φόβο της άμεσης απέλασης"

Αυτή είναι η αλήθεια, όπως και να το κάνουνε, ότι και να παπαγαλίζουν στα δελτία των 20:00, ότι χημικά και να ρίξουν, όσους μπάτσους και να προσλάβουν. Και η αλήθεια δεν καταστέλλεται.

Πίσω Σοσιαλδημοκράτες - Εμπρός σύντροφοι

Which side are you on?

carpe diem

η άλλη όψη
του ίδιου νομίσματος

πράσινος καπιταλισμός

συνέντευξη με μέλη της πρωτοβουλίας κατοίκων Αποπηγαδιού

συνεχεια από σελ. 1

- Η ιστορία ξεκινάει από το 2001, αλλά το άνοιγμα του δρόμου στο βουνό άρχισε 7 χρόνια μετά, και συγκεκριμένα το 2008. Πείτε μας λίγο, πως κινήθηκε η εταιρεία προκειμένου να πάρει άδεια να στήσει ανεμογεννήτριες;

Αυτή είναι μεγάλη ερώτηση και για να την απαντήσουμε σωστά δε θα φτάσει όλη η εφημερίδα. Βασικά το 2001 ενημερώσανε τον δήμαρχο Νίκο Μπομπολάκη, κάνανε μνημόνιο συνεργασίας και δημοτικό συμβούλιο. Πράγμα που έκρυψε ο δήμαρχος από τους κατοίκους, λέγοντας ότι δεν ξέρει τίποτα για όλα αυτά. Οι κάτοικοι τον ρωτούσαν στις γενικές συνελεύσεις του 2008 για τα αίσχη που γίνονται στο Απόπηγάδι. Αλλά μετά τον ξεμπρόστιασε η εταιρεία δείχνοντάς το στην τηλεόραση, ότι πρώτος αυτός ο κύριος τους έδωσε το "οκ" και είχε βάλει την υπογραφή του από το 2001 για αυτά τα έργα, έργα που θα γίνονταν στ΄ Αποπηγάδι. Το ίδιο ισχύει για το μνημόνιο συνεργασίας αλλά και για το δημοτικό συμβούλιο. Έπειτα, ενώ έπρεπε να πάρουν άδεια από το ΥΠΕΧΩΔΕ, πήραν από τη νομαρχία Χανίων.

Η δημοσίευση από την εταιρεία των πράξεων χαρακτηρισμού γης του δασαρχείου, έγινε στις πιο μικρές εφημερίδες των Χανίων που δεν φτάνουν καν στα ορεινά χωριά μας, ώστε να μην ενημερωθούν οι κάτοικοι για το βουνό και να μην έχουν τη δυνατότητα πραγματοποίησης ενστάσεων. Οι χαρακτηρισμοί γης ως δασικής είχαν την μορφή πάζλ, χρονικά και χωροταξικά, πράγμα που απαγορεύεται σε ένα ενιαίο έργο. Ακόμα, έδιναν παραπλανητικές ονομασίες. Το Αποπηγάδι το έγραφαν "στρογγυλή κορυφή", αλλά και πάρα πολλές πράξεις ήταν άκυρες, αφού οι χαρακτηρισμοί γης του Αποπηγαδιού γίνονταν σε έναν δήμο ενώ η τοιχοκόλληση τους σε άλλον, ενώ οι εμπλεκόμενοι δήμαρχοι δεν ενημέρωσαν τους δημότες τους, όπως θα έπρεπε να κάνουν, για το τι πρόκειται να γίνει στο βουνό και στη γη τους, εκεί από όπου οι κάτοικοι βγάζουν τα προς το ζην, ως καστανοπαραγωγοί, κτηνοτρόφοι, μελισσοκόμοι, αγρότες, βιοπαλαιστές.

Άλλες άκυρες πράξεις αφορούσαν την αρχαιολογία και άλλες υπηρεσίες, καθώς η ανάδοχος εταιρία ζητούσε εγκρίσεις για μια περιοχή του δήμου Μουσούρων και παράλληλα ξεκινούσε το έργο από τους δήμους Βουκολιών και Καντάνου, αρκέτα χιλιόμετρα πιο μακριά. Ένα άλλο σημαντικό στοιχείο είναι η κατάτμηση του έργου και ότι πίσω από το πρώτο μικρό έργο, μύρια έπονται, για τον παρθένο τόπο του Αποπηγαδιού. Όπως η επέκταση των έργων σε πέντε δήμους (Μουσούρων, Ανατολικού Σελίνου, Καντάνου, Βουκολιών, Πλατανιά) και όχι σε έναν. Όλα σχεδόν τα χωριά που βρίσκονται στα σπλάχνα του βουνού δυτικά, ανατολικά, νότια και βόρεια, επηρεάζονται από το γιγάντιο έργο που θα πατήσει πάνω τους. Συγκεκριμένα, τα χωριά Φλωριά, Μεσαύλια, Νταμουλιανά, Άναβος, Σπίνα, Σκάφη, Τσαγκαριάκος, Λουκιανά, Μπαμπακάδος, Τεμένια, Ανισαράκι, Κακός Ποταμός, Τσισκιανά, Αργαστήρι, Πρινές, Πανηχώρι, Αγιά Ειρήνη, Σέμπρωνας, Νέα Ρούματα, Ντερές, Παλαιά Ρούματα, Πλατανές, Πάνω Κεφάλα, Χαμαλέυρι, Κεχρές, Τραχινός, Καφιανά, Κατζιανός Λαγκός, Βουρλοκάμπι, Τζίγκουνας, Αγριμοκεφάλα, είναι στο στόχαστρο των εταιριών και το πιο σημαντικό είναι ότι κανένας κάτοικος δεν έχει ενημερωθεί από κάποιον "άρχοντα" του τόπου, νομάρχη, δήμαρχο, δασάρχη, περιφερειάρχη.

Κανένας δεν έχει κατανοήσει τα σκοτεινά σχέδια των εταιριών, τα αιτήματά τους σχετικά με τα βουνά και τα χειμαδιά στο δασαρχείο, για να χαρακτηριστούν ως δασικά και ως εκ τούτου να θεωρούνται δημόσια (όπου το δημόσιο τα παραχωρεί στις εταιρίες για τη λεγόμενη πράσινη ανάπτυξη). Δεν ξέρουμε για άλλα. Προς το παρόν, αυτά έχουν βάλει στο μάτι. Έχουν στις αιτήσεις τους όλες αυτές τις περιοχές, όπου τα χειμαδιά θεωρούνται δημόσια και οι εταιρίες μπορούν να έρχονται με τσαμπουκά, με τα ματ και την

αστυνομία, αν τυχόν αντιδράσουν οι κάτοικοι.

Τα στρέμματα είναι 4600, οι ανεμογεννήτριες εκατοντάδες και γιγάντιες και το χειρότερο είναι η εκμετάλλευση του υδροφόρου ορίζοντα με πρόσχημα την πράσινη ανάπτυξη, με τη μορφή υδροαιολικών υβριδικών πάρκων για παραγωγή

ηλεκτρικής ενέργειας. Αυτά κρύβονται πίσω από το πρώτο μικρό έργο των τριών ανεμογεννητριών. Συγκεκριμένα, θέλουν να κάνουν 5 τεράστιες γεωτρήσεις στη Σπίνα, στον Κατζιανό Λαγκό, στη Γητεμένη Βρύση, στο Σέμπρωνα στα Πλακάκια, και στο Ανατολικό Σέλινο, πράγμα που θα καταστρέψει τον υδροφόρο ορίζοντα του Αποπηγαδιού. Η εταιρεία έσπασε το έργο σε 6 άλλες θυγατρικές εταιρίες, αλλά η μητέρα τους είναι η μεγάλη πολυεθνική Edf-Elecricete de France με 58 πυρηνικά εργοστάσια μόνο στην Γαλλία. Η πρώτη από αυτές βαφτίστηκε με ντόπιο όνομα (Αιολική Μουσούρων α.ε.), για να ρίξουν στάχτη στα μάτια του κόσμου. Είναι η ίδια με τις υπόλοιπες πέντε.

Οι παρατυπίες, οι μεθοδεύσεις και οι ακυρότητες που αφορούν την εταιρεία ,από τις "εντιμότατες" δημόσιες υπηρεσίες, το δασαρχείο Χανίων, το τμήμα περιβάλλοντος νομαρχίας Χανίων, την περιφέρεια Κρήτης, πάνε σύννεφο. Όλες οι εγκρίσεις δόθηκαν μέσω γραφείου και καρέκλας, χωρίς να λάβουν υπ' όψη το παρθένο περιβάλλον και τους ανθρώπους που ζουν εκεί. Από το χάος που υπάρχει, αξίζει να πούμε ότι η μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων ανέφερε ότι ο τόπος εκεί δεν έχει καθόλου αποθέματα νερού και ότι η βλάστηση είναι αμελητέα. Και από την άλλη πλευρά η ίδια η εταιρία έκανε αιτήσεις για 5 υβριδικά - υδροαιολικά έργα που απαιτούν γεωτρήσεις και τη χρησιμοποίηση τεράστιων ποσοτήτων νερού. Φάσκει και αντιφάσκει δηλαδή με το νερό, προσπαθώντας αρχικά να δείξει (για να πατήσει πόδι και ν' ανοίξει δρόμους) ότι το βουνό είναι νεκρό και χωρίς νερό, ενώ μετά μόνη της ξεμασκαρώνεται με τις αιτήσεις της για τα νερά.

Έτσι κινήθηκε η εταιρεία μέσα στο σάπιο νομοθετικό σύστημα που βγάζει νόμους για τη SIEMENS, το άγιο βατοπαίδιο, τους κολοσσούς της πράσινης ανάπτυξης Edf και αυτούς που έχουν φίλους τους πολιτικούς και τους λαδώνουν για να ψηφίζουν νόμους που να ευνοούν τα επενδυτικά τους σχέδια, ώστε να αυξάνουν τα κέρδη τους. Με λίγα λόγια, οι νόμοι που διέπουν την πράσινη ανάπτυξη, είναι νόμοι εκτρώματα που δεν κοιτάνε καθόλου το περιβάλλον και το

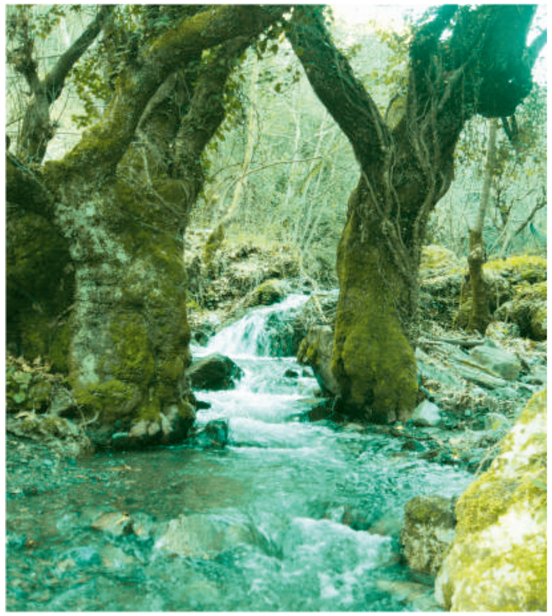

Με λίγα λόγια, οι νόμοι που διέπουν την πράσινη ανάπτυξη, είναι νόμοι εκτρώματα που δεν κοιτάνε καθόλου το περιβάλλον και το κοινωνικό σύνολο, αλλά το πώς θα γεμίσουν τις τσέπες αυτών που τους θεσπίζουν και των τυράννων - εγκληματιών - μεγαλονταβατζήδων της φύσης και των ανθρώπων. Είναι νόμοι αρπαγής των ορεινών όγκων, του υδροφόρου ορίζοντα και όλων των φυσικών πόρων από το κεφάλαιο .

κοινωνικό σύνολο, αλλά το πώς θα γεμίσουν τις τσέπες αυτών που τους θεσπίζουν και των τυράννων - εγκληματιών - μεγαλονταβατζήδων της φύσης και των ανθρώπων. Είναι νόμοι αρπαγής των ορεινών όγκων, του υδροφόρου ορίζοντα και όλων των φυσικών πόρων από το κεφάλαιο .

- Ποιες ήταν οι δικές σας δράσεις αυτά τα 7 χρόνια, αλλά κυρίως τι εξελίξεις είχαμε αυτό το καλοκαίρι;

Όλα αυτά τα χρόνια κοιμόμασταν. Γιατί δεν ήξερε κανένας (πέρα από το δήμαρχο, Νίκο Μπομπολάκη που γνώριζε από το 2001) το τι ετοιμάζουν πίσω από την πλάτη μας οι πολυεθνικές. Μεγάλη κουβέντα για το καλοκαίρι.. Συνοπτικά, η εταιρεία θέλησε να περάσει με την βία, μέσα από τον ανθρώπινο κλοιό των κατοίκων, με τις δυνάμεις καταστολής. Με ένα αποτελεσματικό όργανο για την ανάπτυξη του Κεφαλαίου, που βρίσκεται σήμερα σε πλήρη άνθηση, την αστυνομία. Οργάνωση βασισμένη στην υπακοή και την υποταγή, κι όχι στην ενεργή συναίνεση, ήταν έτοιμη πάλι να δράσει εναντίον των ανθρώπων που αντιστέκονται σε ένα τέτοιο αγώνα. Τα έκτροπα ήταν πολλά και οι στιγμές δύσκολες, όταν την πρώτη μέρα 20 άνθρωποι είχαν απέναντί τους 40 αστυνομικούς με αλεξίσφαιρα κτλ. Η αστυνομία είχε έρθει για να προστατέψει την εταιρεία. Η κατάσταση άλλαξε όταν οι κάτοικοι έγιναν πιο πολλοί, μέρα με την μέρα.. Η εταιρεία τα βρήκε σκούρα και αποφάσισε να κάνει μηνύσεις σε πολλούς κατοίκους και φίλους που αντιστάθηκαν ενεργά στον αποκλεισμό του δρόμου, που οδήγησαν σε συλλήψεις με τραγικά αποτελέσματά.

Στον αποκλεισμό του δρόμου ήρθε πολύς κόσμος. Άνθρωποι μεγάλης ηλικίας μηνύθηκαν και έγιναν και συλλήψεις σε κατοίκους και φίλους της Σπίνας. Το πιο χαρακτηριστικό γεγονός που έγινε ήταν όταν ένας παππούς 84 χρονών είπε στον γενικό διοικητή τις αστυνομίας Σελίνου:

"Εγώ επήγα για εκτέλεση και δεν φοβήθηκα, ούτε τώρα θα φοβηθώ: Εμένα ποτέ κανείς άνθρωπος δεν με έχει βάλει στην φυλακή παρά μόνο οι ναζί-Γερμανοί για εκτέλεση στις φυλακές τις Αγυιάς 48 ημέρες και κατάφερα και γλίτωσα, τώρα έρχεστε εσείς η αστυνομία να με βάλετε φυλακή που έχω δώσει αγώνες για την ελευθέρια!!! Τώρα δίνω έναν ακόμα αγώνα και αντί εσείς να' ρθείτε στο πλευρό των κατοίκων που έχετε ορκιστεί να προστατεύετε τον πολίτη, πάτε στο πλευρό των πολυεθνικών α.ε. εταιριών και προστατεύετε τα μεγάλα συμφέροντα!!! Που με το έτσι θέλω πάνε να ισοπεδώσουνε το βουνό, το τόπο μας, το χωριό μας, χωρίς να μας έχουνε ενημερώσει να μας

έχουνε πει τίποτα.. Αυτά δεν τα κάνανε ούτε οι Γερμανοί. Η αστυνομία πρέπει να ντρέπεται. Έπρεπε να είστε στο πλευρό των κατοίκων και όχι της εταιρείας".

Χαρακτηριστική περίπτωση, ένας αστυνομικός που κυνηγούσε ένα κτηνοτρόφο και του λέει ο κτηνοτρόφος που στάθηκε πάνω από μια πλαγιά: "..έλα δω, μα επαέ από πίσω, που δε μας εβλέπει κανείς και εξισώνονται οι νόμοι.." Τότε ο αστυνομικός σταμάτησε να τον κυνηγά.

- Θα ήθελα να το δω αυτό.. Κάποιοι μπορεί να πιστεύουν ότι η κατασκευή ενός αιολικού πάρκου είναι θετική για έναν τόπο. Τι απαντάτε

εσείς;

Με την μορφή που υλοποιούνται σήμερα τα αιολικά πάρκα, σε τεράστια κλίμακα, σαφώς και δεν είναι θετική. Είναι αρπαγή - εκμετάλλευση - λεηλασία - υποβάθμιση των φυσικών πόρων, των ανέγγιχτων ορεινών όγκων, του υδροφόρου ορίζοντα από τις τεράστιες εταιρείες. Δεν είναι θετική όταν επιδοτούνται από την Ε.Ε και το κράτος, μόνο μεγαλοκαρχαρίες για γιγάντια έργα, κερδοσκόποι που θα πουλάνε το ρεύμα πιο ακριβά στην ΔΕΗ, όπως γίνεται σήμερα. Δεν είναι θετικό, πολύ απλά, γιατί η τεράστια εταιρία σκοπεύει μόνο στο κέρδος και δεν την νοιάζει ούτε αν πάει σε ένα παρθένο τόπο να ανοίγει ανεξέλεγκτα δρόμους, ούτε αν έχει σπάνια είδη πουλιών, ούτε αν οι κάτοικοι έχουν φτηνότερο τιμολόγιο. Θετικά κυλάνε τα πράγματα όταν γίνεται το έργο σε κλίμακα αυτονομίας μια μικρής περιοχής, η καλύτερα ενός νοικοκυριού. Δηλαδή στο σπίτι σου, να είσαι αυτόνομος σε ηλεκτρικό ρεύμα. Πράγμα που δεν τους συμφέρει γιατί κάθε μήνα θέλουν να πληρώνουμε κάθε είδους λογαριασμό. Παντού υπάρχει ήλιος και αέρας. Το κράτος να επιδοτεί και τους κατοίκους, όχι τους κεφαλαιοκράτες.

- Κατα καιρούς έχουμε επισκεφτεί το Αποπηγάδι και είδαμε ότι πρόκειται για πολύ όμορφο μέρος. Πείτε μας εσείς που έχετε μεγαλώσει εκεί.

Τι να σας πούμε.. Εδώ όσα και να πούμε θα είναι λίγα για τ΄ Αποπηγάδι. Για την ιστορία του, το παρθένο περιβάλλον του, τη σπάνια πανίδα και χλωρίδα του, τα γιγάντια δέντρα χιλιάδων χρονών-μνημεία της φύσης που σε μαγεύουν μόνο να τα βλέπεις, τα αρχαία τοπωνύμια, όπως η Νεράιδα, με έθιμα και δοξασίες για νεράιδες, τον πανάρχαιο χορό (Ρουμαθιανή Σούστα),το φυσικό σύνορο των τριών επαρχιών Κισσάμου ,Σελίνου, και Κυδωνίας. Στην επαρχία Σελίνου, στους πρόποδες όπου καταλήγει το βουνό, υπάρχουν πέντε αρχαίες πόλεις. Ακόμα και στην κορυφή του υπάρχει αρχαίο ιερό του Δία όπου τώρα λέγεται, η κορφή του Άι Ζήνα (εκ του Ζεύς-Ζηνός). Για τους νεκρούς που κείτονται ακόμα στα δάση του και τους τεράστιους αγώνες που έχουν δοθεί για την ελευθερία. Από έκει ξεκινούν τα ποτάμια και οι πηγές για νότια και βόρεια όπως Σούγια, Παλαιώχορα, Ταυρωνίτης. Αλλά το κυριότερο, κρατάει αστείρευτα τα γάργαρα νερά του και τις πηγές του όλο τον χρόνο, χειμώνα-καλοκαίρι λόγω εδάφους, ακόμα και σε πολύ μεγάλο υψόμετρο δίπλα από την κορυφή και στα τέσσερα σημία του ορίζοντα, πράγμα που καθιστά αυτό το βουνό πηγή - ταμιευτήρα νερού. Εξ'ού και το όνομά του (από πηγή, από- πηγάζω, Αποπηγάδι).

Πιστεύουμε όμως ότι το ομορφότερο πράγμα που μπορεί να συναντήσει κάποιος όταν πάει στ΄ Αποπηγάδι δεν είναι ούτε τα δεντρά, ούτε τα νερά, ούτε τα αγνά προϊόντα του, αλλά οι σπάνιοι άνθρωποι που υπάρχουν ακόμα στα σπλάχνα του.

- Ποια ήταν η στάση των δημάρχων, της νομαρχίας και του δασαρχείου απέναντι στο θέμα;

Η στάση τους ήταν θολή.. Τι να πούμε πάλι, η συνεργασία αυτών και της εταιρείας έφερε αυτά τα αποτελέσματα. Χαμός γίνεται από τα στοιχεία που έχουμε, που σε οδηγούν στην οργή, την αγανάκτηση και την απελπισία, όσον αφορά, τους θεσμούς του "κράτους δικαίου". Το σκάνδαλο του Αποπηγαδιού είναι τεράστιο. Ας μη γελιόμαστε, αν αυτό το έργο έκανε όντως καλό στο τόπο και τους ανθρώπους, θα το βροντοφώναζαν όλοι οι παραπάνω από το 2001. Απλά κάνει καλό μόνο στις τσέπες κάποιων γι αυτό δουλεύανε σιωπηλά τόσα χρόνια.. Πάρα πολλά πρέπει να πούμε αλλά τα πιο σημαντικά ότι οι δήμαρχοι Κονταδάς και Μπομπολάκης, δεν ενημέρωσαν τους δημότες τους. Ο δήμαρχος Μουσούρων Ξενοφώντας Αρναντωνάκης είναι μπάρμπας του αρχιμηχανικού της εταιρίας Νικηφοράκη και ούτε αυτός ενημέρωσε.

Ο επόμενος δήμαρχος Καντάνου Ευτύχης Δασκαλάκης στήριξε ενεργά τον αγώνα των κατοίκων στον αποκλεισμό του δρόμου, έφαγε μήνυση και αυτός από την εταιρία. Όρισε νομικό σύμβουλο για το θέμα του βουνού, αλλά σαν κάτοικοι έχουμε ένα ερωτηματικό. Είχε βγει στην τηλεόραση το χειμώνα, όταν κάτοικοι του Σέμπρωνα έκαναν αίτηση για ασφαλιστικά μέτρα εκεί, με παρουσία εισαγγελέα και είχε πει πως δεν γνώριζε τίποτα. Και πώς μπορεί μια εταιρεία να ξεκινά έργα στο δήμο του χωρίς να ενημερώνει την δημοτική αρχή: Από την άλλη πλευρά όμως, έχουμε στα χέρια μας ένα δημοσίευμα του καλοκαιριού πρό ασφαλιστικών μέτρων, της Πέμπτης 28 Αυγούστου, από την εφημερίδα Σελινιώτικα Νέα, όπου αναφέρει χαρακτηριστικά άλλη μια εγκατάσταση εναλλακτικής μορφής ενέργειας (ανεμογεννήτριες) που πρόκειται να γίνει πίσω από την Σπίνα.

Συγχαρητήρια όμως στο δήμαρχο Καντάνου Ευτύχη Δασκαλάκη που συμφώνησε, εκ των προτέρων, για τ' ανταποδοτικά οφέλη προς τον δήμο του. Αυτό είναι ένα ισχυρό στοιχείο για να μην έχουμε εμπιστοσύνη σε κανένα δήμαρχο. Ο περιφερειάρχης απέρριψε την προσφυγή που έκαναν οι κάτοικοι γιατί το έργο είναι όλο στο δήμο Μουσούρων, βάση εγγράφων της εταιρίας και εμείς έχουμε αόριστους ισχυρισμούς ότι το έργο πραγματοποιείται σε ακόμα άλλους δύο δήμους. Δηλαδή εμείς κάναμε κινητοποιήσεις στη Σπίνα, χωριό του δήμου Καντάνου όπου ξεκινάνε τα έργα και ο Περιφερειάρχης Τσόκας έλεγε επικαλούμενος ψευδή έγγραφα ότι αυτό δεν στέκει και ότι απορρίπτει την προσφυγή, δε μπορούμε να αποδείξουμε ότι αυτό το έργο πραγματοποιείται από την Σπίνα - δήμο Καντάνου και Βουκολιών αλλά μόνο στο δήμο Μουσούρων. Το δασαρχείο πάλι έδωσε άδεια για διάνοιξη δρόμων 5-6 χιλιομέτρων μέσα από μια παρθένα περιοχή, ενώ υπήρχαν ήδη δύο εναλλακτικοί δρόμοι, που δεν θα επέτρεπαν αυτή την περιβαλλοντική καταστροφή. Υπήρχε δηλαδή δρόμος, δεν χρειαζόταν να ανοιχτεί άλλος. Και η νομαρχία έπειτα από αυτοψία, ενώ μέτρησε το δρόμο παρουσία κατοίκων και ενώ ήταν μεγαλύτερος από όσο προέβλεπε, είπε σε πρωτοκολλημένο έγγραφό της "όλα εντάξει".

- Έγιναν προσπάθειες εκφοβισμού απέναντι σε μέλη της πρωτοβουλίας;

Σαφώς έγιναν και συνεχίζουν.. Αλλά δε μπορούν να κάνουνε πράμα γιατί ξέρουνε καλά τι θα ακολουθήσει. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα ήταν όταν ένας άνθρωπος από ένα διπλανό χωριό ήρθε και μας είπε ξεκάθαρα ότι: «Ξέρετε, με πήρε τηλέφωνο ένας πολύ καλός μου φίλος από το τάδε χωριό, όπου κάνει για τέσσερις καλούς άντρες και στην ψυχή και στην δύναμη και μου είπε.. Σήφη άντε να πάμε στην Σπίνα να δείρουμε κάτι ανθρώπους που δεν αφήνουνε το φίλο μου που' χει τα μηχανήματα - εκσκαφείς να δουλέψει, θα είναι και η αστυνομία μαζί μας, πάρε τηλέφωνο και όσους άλλους μπορούν να'ρθουνε μαζί μας». Εγώ του απάντησα δεν έρχομαι και να τόνε διώξεις αυτόν που έχει τα μηχανήματα από φίλο σου, να μην πας γιατί οι αθρώποι έχουνε δίκιο δε τζι ρώτηξε κιανείς και μπαίνουνε ανεξέλεγκτα οι εταιρίες και αλωνέβουνε εκεί στο τόπο τους. Μετά μου απαντά από το τηλέφωνο «μα άμα είναι έτσι δεν θα πάω ούτε εγώ και όσους έχω καλέσει θα τσι ξεκαλέσω».

Από αυτούς τους τσαμπουκάδες είχαν έρθει αρκετοί στην Σπίνα, τους είδαμε με τα μάτια μας. Προσπάθειες εκφοβισμού γίνονται διαρκώς και κάθε μέρα. Όλοι όσοι είναι έξω από το χορό μας λένε πως αυτοί θα τα καταφέρουνε και θα περάσουνε. Τόσο φουντώνει μέσα μας η οργή και

η δυνάμεις μας γίνονται ακόμα πιο μεγάλες. {Δεν

πρόκειται να περάσει τίποτα εκεί πέρα. Χαρακτηριστικά έναν βοσκό στον Άναβο του ζητούσε μια εταιρεία με φωτοβολταϊκά 200-300 στρέμματα και τους είπε ότι από αυτά ζω και δε δέχομαι. Η εταιρεία του απάντησε πως θα πάρει τα βουνά είτε το θέλετε, είτε δεν το θέλετε. Έννοούσαν με τους νόμους που γράφονται στα μέτρα τους. Όπως και έγινε βέβαια. Το χωράφι αυτού του ανθρώπου, το κήρυξαν δασικό και τώρα τεκμαίρεται δημόσιο και έχουν σχεδιάσει έργα εκεί.

- Πολύς λόγος γίνεται για την "πράσινη ανάπτυξη", όπως τα αποκαλούν. Ακόμα και οικολογικές οργανώσεις τη θεωρούν κάτι θετικό. Τι πιστεύετε εσείς;

(Κοιτάξτε, εμείς με την εμπειρία μας τώρα με το Αποπηγάδι, βλέπουμε την πράσινη ανάπτυξη σαν έναν μεγάλο εχθρό, όχι μόνο για το τόπο μας, αλλά για κάθε άλλο παρθένο τόπο. Γιατί σημασία δεν έχει αν υπάρχει πράσινο στον Αμαζόνιο ή στα Χανιά σε ένα βουνό. Σημασία έχει ότι αυτά τα παρθένα μέρη, παράγουν οξυγόνο για όλους και πρέπει να προστατευτούν ως κόρη οφθαλμού για τις επόμενες γενιές. Ο τρόπος για να πατήσουνε σε αυτά τα μέρη οι κεφαλαιοκράτες, είναι η μάσκα της πράσινης ανάπτυξης του γιγαντισμού όπως υλοποιείται σήμερα στην χώρα μας και στα περισσότερα μέρη του κόσμου, από μεγαθήρια εταιρείες. Πολύ σημαντικό είναι ότι οι εταιρείες μπορούν να μπουν ακόμα και σε περιοχές όπως ο εθνικός δρυμός στο Φαράγγι της Σαμαριάς στα Λευκά Όρη, στην Πίνδο και όπου αλλού τους αρέσει, με τους τωρινούς νόμους για την πράσινή ανάπτυξη. Όπως και το Αποπηγάδι έχει κηρυχτεί προστατευμένη περιοχή αλλά και πάλι ο νόμος τους έδωσε παράθυρα για να ανοίξουν δρόμους κτλ. Χαρακτηριστικά σας αναφέρουμε δημοσίευμα της γαλλικής εφημερίδας "Le Mond" ότι: Η Edf αύξησε το τιμολόγιο του ρεύματος στα γαλλικά νοικοκυριά για τα επενδυτικά της λάθη στο εξωτερικό . Δηλαδή τα χαμένα κέρδη της εταιρίας που την εμποδίζουμε εμείς εδώ θα τα πληρώσει ο απλός κόσμος στην Γαλλία.

Ποιος εγγυάται στους ανθρώπους ότι αυτοί που οικοπεδοποιούν σήμερα, τα βουνά για ανεμογεννήτριες, αύριο δεν θα χτίζουν real estate - ξενοδοχεία εναρμονισμένα με το περιβάλλον για να αυξηθούν οι δουλειές στην ύπαιθρο. Ποιος εγγυάται ότι όλες αυτές οι εκτάσεις που λένε οι εταιρίες ότι θα τις φράξουν στα ορεινά χωριά, ότι άυριο δεν θα ελέγχουν την παραγωγή γάλακτος και κρέατος, την κτηνοτροφία δηλαδή αφού όλες οι εκτάσεις αυτές είναι άριστοι βοσκότοποι. Και ότι δεν θα είναι οι κτηνοτρόφοι δουλοπάροικοι στις εταιρείες Ποιος νομίζει ότι οι εταιρίες που θα εκμεταλλεύονται τον υδροφόρο ορίζοντα για την παραγωγή ενέργειας με πράσινα έργα, υδροαιολικά, υβριδικά, υδροηλεκτρικά, ότι αύριο δεν θα πουλάνε το νερό στους ανθρώπους. Ποιος νομίζει ότι οι εταιρίες που τώρα βάζουν φύλακες και στα χαρτιά τους λένε για κάμερες παρακολούθησης , εποπτείας στα βουνά για προστασία τους (και για κάθε άλλη νόμιμη χρήση), είναι αγαθές και κόπτονται για το καλό του περιβάλλοντος και των ανθρώπων. Είναι καιρός λοιπόν να πέσουν οι μάσκες περι πράσινης ανάπτυξης και να καταλάβει ο κόσμος περί τίνος πρόκειται, γιατί εμείς τα βιώσαμε στο πετσί μας..

- Τα κόμματα είχαν κάποιο ρόλο στην όλη ιστορία;

Ναι, έγιναν επερωτήσεις στην βουλή από το ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ όπου ζητήθηκαν από τη νομαρχία και της αρμόδιες υπηρεσίες, απαντήσεις για το θέμα και η νομαρχία και οι υπηρεσίες έθαψαν πιο πολύ το θέμα, πράγμα που εκμεταλλεύτηκε η εταιρεία. Αυτό που βλέπουμε είναι ότι επί κυβέρνησης Σημίτη ψηφίστηκαν νόμοι για την πράσινη ανάπτυξη που μετά υλοποιήθηκαν επί Καραμανλή και θα συνεχίσουν επί νέας "πράσινης" κυβέρνησης . Δηλαδή μπίζνες με τουρμπίνες, μπλε και πράσινες.

- Πείτε μας λίγο, για να κλείσουμε, τι περιμένετε στο μέλλον;

Τη σύγκρουση, τίποτα άλλο. Είμαστε στο δρόμο από την πρώτη στιγμή και θα είμαστε μέχρι τέλους. Έχουν γίνει από την πρωτοβουλία μας προσφυγές στο Σ.τ.Ε., αλλά αν ούτε αυτό μας δικαιώσει. Αν ο νόμος δηλαδή, δουλέψει μόνο για αυτούς που έχουν παράδες, τότε θα πάμε πάλι μπροστά στο δρόμο κι ας έρθουνε να περάσουνε.. Εκειδά θα τα πούμε!!! Αυτό που βλέπουμε είναι ότι μια πολυεθνική θέλει να αρπάξει το βουνό με κάθε τίμημα, για να ελέγχει αύριο την ενέργεια, αφού αύριο αυτές οι εταιρίες θα αγοράσουνε και την ΔΕΗ και θα πουλάνε το νερό στο νομό Χανίων γιατί τα νερά έχουν μολυνθεί. Μολύνονται κάθε μέρα με τα φυτοφάρμακα και τα λιπάσματα που ανεξέλεγκτα χρησιμοποιούνται στη γη. Στη μεγαλύτερη πόλη της Κρήτης, το Ηράκλειο, δεν πίνεται το νερό, αύριο δεν θα πίνεται ούτε στα Χανιά. Γι' αυτό πιο πολύ, θέλουν το Αποπηγάδι, γιατί έχει καθαρό νερό! Ο νομός Χανίων είναι γεμάτος άνυδρα χέρσα βουνά και κορυφές που θα μπορούσανε να πάνε. Αυτοί επιμένουν όμως εκεί! ΔΕΝ ΘΑ ΤΟΥΣ ΠΕΡΑΣΕΙ..

- Σας Ευχαριστούμε και σας ευχόμαστε καλή τύχη στον αγώνα σας. Η αλληλεγγύη μας είναι δεδομένη

Εμείς σας ευχαριστούμε πάρα πολύ ! Παρόλο που δεν είστε από το τόπο μας, μας στηρίζετε έμπρακτα σας εκτιμούμε και σας θαυμάζουμε για την αγωνιστικότητα σας, είστε αξιόλογοι αξιέπαινοι! Μακάρι όλοι οι άνθρωποι να λειτουργούσαν έτσι με αλληλεγγύη σε κάθε μορφής κοινωνικό αγώνα.. Δηλαδή όταν καίγεται το σπίτι του γείτονα, να μην μένουμε με σταυρωμένα τα χέρια, να βοηθάμε! Γιατί άμα το κάψει η φωτιά, το επόμενο σπίτι θα είναι το δικό μας. Καλά να 'στε..!!!

καπιταλισμός, οικολογία & πράσινη ανάπτυξη

μία σύντομη αναδρομή στο οικολογικό ζήτημα και στην διαχείριση του από τον καπιταλισμό

Κλείνει ένας χρόνος και κάτι από την κήρυξη πτώχευσης της Lehman Brothers (Σεπτ. '08), μιας από τις μεγαλύτερες επενδυτικές τράπεζες του κόσμου. Οι επόμενες πτωχεύσεις είχαν τα χαρακτηριστικά ντόμινο με κολοσσούς της παγκόσμιας οικονομίας να σβήνουν σε μία νύχτα και με τους νεοφιλελεύθερους ηγέτες (όπως και να αυτοαποκαλούνται, σοσιαλδημοκράτες ή κλασικοί συντηρητικοί) να ανασύρουν τον Κέυνς και να εφαρμόζουν τον κρατικό παρεμβατισμό σε μια επίδειξη realpolitik για την επιβίωση των οικονομιών τους.

Βρισκόμαστε σε μια στιγμή όπου ο καπιταλισμός, καταρρέοντας από τα μέσα, παύει να είναι δόγμα και μονόδρομος, σε μια μεταβατική φάση για το ελληνικό μεταπολιτευτικό σύστημα όπου υπάρχει μια ομολογουμένως μαζική απαξίωση του **κυνοβουλευτισμού,** αλλά και γενικότερα των βασικότερων πολιτειακών και πολιτικών θεσμών εντός των τειχών.

Δεν χρειάστηκε ως αιτία το αντίπαλο δέος του κομμουνισμού ούτε οι ραγδαίες γεωπολιτικές ανακατατάξεις για να συμβεί αυτό το γεγονός , μάλιστα ίσως αυτή η μονοκρατορία του νεοφιλελευθερισμού και της παγκοσμιοποίησης ως στρατηγικής τα τελευταία χρόνια να δημιούργησε την απαραίτητη δυναμική ώστε ο γίγαντας με τα πήλινα πόδια να μην μπορεί να στηρίξει το βάρος του πια.

Ο διπολισμός που είχε διάρκεια περίπου 50 χρόνια στην πραγματικότητα κράτησε μια δυναμική ισορροπία, η οποία ήταν εντελώς απαραίτητη για να μπορέσει να αναπαραχθεί ο καπιταλισμός σαν σύστημα, αλλά και για να μπορέσει να ξεπεράσει τις κυκλικές κρίσεις που τον χαρακτηρίζουν.

Η καταστροφή είναι απαραίτητη στο καπιταλισμό

Πριν το Β'ΠΠ εφαρμόστηκε στις ΗΠΑ το New Deal του Ρούσβελτ (σε μια εποχή με σημαντικές ομοιότητες με την σημερινή) για να αντιμετωπιστεί η Μεγάλη Ύφεση και η ανεργία που έφτανε το 25% . Χαρακτηριστικά υπάρχει μια ιστορία που λέει ότι οι μισοί εργάτες έστρωναν δρόμους και οι άλλοι μισοί τους ξήλωναν για να αυξηθεί η απασχόληση.

Ο ίδιος ο Μουσολίνι σε άρθρο του στους New York Times (Ιούλιος 1933), δηλώνει ότι το σχέδιο New Deal ακολουθούσε τις αρχές του κορπορατιστικού οικονομικού μοντέλου του Ιταλικού φασιστικού κράτους. "Το σχέδιο σας για συντονισμό της βιομηχανίας ακολουθεί με ακρίβεια την γραμμή μας σχετικά με τις γραμμές συνεργασίας"

Οι δομικές αδυναμίες του αμερικάνικου οικονομικού συστήματος επηρέασαν την παγκόσμια οικονομία σε τέτοιο βαθμό ώστε η Μεγάλη Ύφεση έφερε μεγάλες ανατροπές στο παγκόσμιο κοινωνικοοικονομικό γίγνεσθαι. Με την ανεργία λόγω της ύφεσης στο 33% , οι Ναζί άρχισαν να ανεβαίνουν στη Γερμανία λόγω της κοινωνικής δυσαρέσκειας , και αυτό επιτάχυνε τις εξελίξεις προς τον Β' ΠΠ.

Η καταστροφή του παραγωγικού κεφαλαίου (πρώτων υλών, υποδομών αλλά και εργασίας) έφερε αποτελέσματα καθώς ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος βρήκε μια Ευρώπη γονατισμένη, με πολλά εκατομμύρια νεκρούς και ισοπεδωμένη από άκρο σε άκρο. Βιομηχανικά κέντρα που στο παρελθόν τροφοδοτούσαν την παγκόσμια αγορά με πρώτες ύλες και μηχανήματα, με το τέλος του Β'ΠΠ έστεκαν σε συντρίμμια και αποκαΐδια. Αυτομάτως λοιπόν δημιουργήθηκε έλλειψη εργατικών χεριών με εξάλειψη της ανεργίας και ταυτόχρονα ανάγκη για μια εξ αρχής ανοικοδόμηση.

Η καταστροφή είναι η απαραίτητη κινητήριος δύναμη για να επιταχύνει ξανά ο καπιταλισμός μετά από μια ύφεση.

Στη σημερινή εποχή το μεγαλύτερο έργο ανοικοδόμησης είναι το ίδιο το περιβάλλον.

Η συσσώρευση περιβαλλοντικής καταστροφής έχει δημιουργήσει μια κατάσταση όπου το οικοσύστημα στέλνει μηνύματα κινδύνου και η προσπάθεια διόρθωσης αυτής της βλάβης απαιτεί πέρα από τεράστιους πόρους (σε κεφάλαιο και εργασία), μια συνολική φιλοσοφική στροφή για την σχέση ανθρώπου-φύσης και μια ριζική αμφισβήτηση του καταναλωτικού προτύπου που έχει επικρατήσει παγκοσμίως.

Πέρα από την ατομική ευθύνη όμως δεν πρέπει να ξεχνάμε ποιός είναι αυτός που δημιουργεί αυτό το πρόβλημα και επίσης πόσο γελοίο είναι να κλείνουμε τα φώτα για μία ώρα το χρόνο τη στιγμή που οι λύσεις που απαιτούνται είναι συλλογικές, ριζοσπαστικές και σίγουρα έχουν να κάνουν με το οικονόμο-πολιτικό μοντέλο στο οποίο ζούμε.

Η Οικολογική κρίση είναι μια πραγματικότητα

Η οικολογικές καταστροφές από τον άνθρωπο χάνονται στο βάθος του χρόνου. Η ερήμωση στις περιοχές των πολιτισμών της Βαβυλωνίας οφείλεται στους λάθος τρόπους άρδευσης που χρησιμοποίησαν οι αγρότες από αρχαιοτάτων χρόνων και επίσης ανέκαθεν η φωτιά ήταν ένα μέσο για βίαιη διαμόρφωση του φυσικού περιβάλλοντος προς όφελος του ανθρώπου.

Η σημερινή οικολογική κρίση είναι το αποτέλεσμα της αλόγιστης εκμετάλλευσης του φυσικού περιβάλλοντος με τις δυνατότητες που απέκτησε ο άνθρωπος μετά από τη βιομηχανική επανάσταση.

Δεν μπορεί να συγκριθεί με προηγούμενες καταστροφές γιατί τα μεγέθη παρέμβασης και μόλυνσης είναι δυσανάλογα σε σύγκριση με άλλες τέτοιες του παρελθόντος.

Καμία σχέση δεν θα έχει ο τρόπος ζωής στον αιώνα που πέρασε σε σχέση με το μέλλον που έχουμε μπροστά μας. Μόλυνση, εξαφάνιση της βιοποικιλότητας και αύξηση της παγκόσμιας θερμοκρασίας δημιουργούν ένα εφιαλτικό τοπίο το οποίο βρίσκαμε ίσως μόνο σε σενάρια επιστημονικής φαντασίας.

Δεν υπάρχουν και πολλές αισιόδοξες προβλέψεις, αντίθετα οι απόψεις που αμφισβητούν αυτές τις εξελίξεις είναι λιγότερο πειστικές από το ότι η γη είναι επίπεδη.

Στο ζήτημα της οικολογίας ούτε η Σοβιετική ένωση (είναι μνημειώδεις και μη αναστρέψιμες οι οικολογικές καταστροφές στα εδάφη της), ούτε βέβαια οι δυτικές οικονομίες κατάφεραν να εφαρμόσουν ένα μοντέλο ανάπτυξης αειφόρο και φιλικό προς το περιβάλλον. Το περιβάλλον μέχρι πρόσφατα έπαιζε ένα δευτερεύοντα ρόλο στην μελέτη ενός αναπτυξιακού σχεδίου. Μπορεί ο Humboldt, πατέρας της οικολογίας για πολλούς να έκανε τις πρώτες αναφορές του στη σχέση οργανισμών και περιβάλλοντος γύρω στο 1800, αλλά χρειάστηκε να φτάσουμε στο 1971 (έκθεση της UNESCO για το περιβάλλον), για να τεθεί το ζήτημα της οικολογίας επίσημα ως μείζον και επιτακτικό σε πλανητικό και θεσμικό επίπεδο για την ποιότητα ζωής των επόμενων γενιών.

Κοινωνική Οικολογία

Από την πλευρά του ανταγωνιστικού - αντιεξουσιαστικού κινήματος ένας από τους πρωτοπόρους ήταν ο Murray Bookchin που από τη δεκαετία του '60 ανέπτυξε την έννοια της κοινωνικής οικολογίας και αναζήτησε τα αίτια της οικολογικής κρίσης στο κοινωνικό πεδίο και συγκεκριμένα στις εξουσιαστικές σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων.

"Η ιδέα ότι ο άνθρωπος πρέπει να εξουσιάζει την φύση πηγάζει κατευθείαν από την κυριαρχία ανθρώπου σε άνθρωπο… Αλλά χρειάστηκε η οργανική συγγένεια της κοινότητας… να διαλυθεί σε οικονομικές σχέσεις για να υποβιβαστεί ο ίδιος ο πλανήτης σε μια πηγή εκμετάλλευσης. Αυτή η ροπή με διάρκεια αιώνων βρίσκει την πιο επιδεινωμένη της μορφή στο σύγχρονο καπιταλισμό. Εξαιτίας της έμφυτης ανταγωνιστικής του φύσης, η αστική κοινωνία όχι μόνο θέτει τους ανθρώπους σε αντιπαράθεση μεταξύ τους, αλλά θέτει την ανθρωπότητα σε αντιπαράθεση με το φυσικό κόσμο.

Όπως οι άνθρωποι μετατρέπονται σε εμπορεύματα, έτσι και κάθε πλευρά της φύσης μετατρέπεται σε εμπόρευμα, μια πηγή χρήσιμη για ανεξέλεγκτη εμπορική και κατασκευαστική χρήση.

Η λεηλασία του ανθρώπινου πνεύματος από τον χώρο της αγοράς συγκρίνεται με την λεηλασία της γης από το κεφάλαιο."

Murray Bookchin , Αναρχισμός της Μέτα-Σπάνης

Σύμφωνα λοιπόν με τους κοινωνικούς οικολόγους, η ιεραρχία που έχουμε συνηθίσει να λέμε ότι υπάρχει στη φύση είναι θεσμικό και κοινωνικό φαινόμενο και όχι βιολογικό . Ο Bookchin θεωρεί ότι η οικολογική κρίση που βιώνουμε (ρύπανση, εξάντληση φυσικών πόρων, τρύπα του όζοντος, κλιματολογικές αλλαγές κλπ.) οφείλεται σε κοινωνικές αιτίες. Αυτές οι κοινωνικές αιτίες δεν είναι ούτε η τεχνολογική ανάπτυξη, ούτε ο υπερπληθυσμός: είναι οι μηχανισμοί, που παράγουν τα κοινωνικά προβλήματα και που εντοπίζονται στις οικονομικές δομές και τις κρατούσες πολιτικές ιδεολογίες. Για να επιλυθούν τα οικολογικά προβλήματα είναι απαραίτητο να αντιμετωπιστούν και να λυθούν τα εσωτερικά προβλήματα της κοινωνίας. Για τους κοινωνικούς οικολόγους, η καταστροφή των δασών του Αμαζονίου πχ. είναι αποτέλεσμα του ίδιου μηχανισμού που δημιουργεί το κοινωνικό πρόβλημα του ρατσισμού, του σεξισμού κλπ.

Επομένως, για να ξεπεραστεί η οικολογική κρίση πρέπει να ξεπεραστεί πρώτα η κοινωνική κρίση.

Στο πρόταγμά του περί κομουναλισμού υποστηρίζει την δημιουργία αυτοδιοικούμενων κοινοτήτων στις οποίες οι παραδοσιακές ιεραρχικές δομές αντικαθίστανται με μια ελεύθερη συμβίωση ανθρώπων, όπου οι αποφάσεις για τα κοινά παίρνονται σε μια πρόσωπο με πρόσωπο ανταλλαγή δημιουργικών ιδεών και επιχειρημάτων, μέσα από διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας. Στόχος του συστήματος είναι να δημιουργήσει μια δημοτική οικονομία χωρίς ατομική ιδιοκτησία, ιδιωτικές επιχειρήσεις ή συνεταιρισμούς και κοινοπραξίες. Οι εργαζόμενοι των διάφορων ειδικοτήτων δεν θα είναι εργάτες με ιεραρχική δομή, αλλά πολίτες που εισφέρουν ο καθένας συμπληρωματικά τα προσόντα του και την ειδίκευσή του στο κοινό εγχείρημα. Δεν πρόκειται φυσικά για μια κοινωνία «αφθονίας» και «καταναλωτικών» αγαθών, αλλά για έναν ποιοτικό τρόπο ζωής, όπου τα αγαθά θα αποκτώνται ανάλογα με τις δυνατότητες του καθενός, μέσα από την συνεισφορά στα κοινά, η οποία θα εξασφαλίζει όλα όσα χρειάζονται για να καλυφθούν οι πραγματικές ανθρώπινες ανάγκες.

Βαθιά Οικολογία

Μια άλλη κινηματική προσέγγιση του οικολογικού ζητήματος είναι η προσέγγιση της "Βαθιάς Οικολογίας".

Σύμφωνα με αυτή τη θεώρηση ο περιβαλλοντισμός χωρίζεται σε δύο τάσεις:

Το **"βαθύ οικολογικό κίνημα"** και το **"ρηχό οικολογικό κίνημα".** Η πρώτη τάση ξεφεύγει απο την ανθρωποκεντρική θέαση του περιβάλλοντος και βλέπει την ανθρώπινη ύπαρξη σαν ένα κομμάτι του οικοσυστήματος. Η προσέγγισή της είναι ολιστική και προσπαθεί να απαντήσει στα βαθύτερα φιλοσοφικά ζητήματα που πηγάζουν από την επίδραση του ανθρώπινου παράγοντα στο φυσικό περιβάλλον.

Η δεύτερη τάση (ρηχή) είναι περισσότερο τεχνοκρατική, ασχολούμενη κυρίως με την εξέλιξη των τεχνολογιών σε μια κατεύθυνση πιο φιλική για το περιβάλλον (ανακύκλωση, ΑΠΕ κλπ). Το πρόβλημα αυτής της προσέγγισης είναι η επιφανειακότητα που αντιμετωπίζει το οικολογικό πρόβλημα καθώς δεν ασχολείται με τα κοινωνικά και πολιτικά αίτια που το δημιουργούν αλλά με το πως θα διαχειριστεί τα αποτελέσματά τους.

Η βαθιά οικολογία τονίζει ότι η ανθρωποκεντρική προσέγγιση είναι το πρόβλημα (και ότι μια αντίιεραρχική κοινωνία δεν είναι απαραίτητα φιλική προς το περιβάλλον) ενώ οι υποστηρικτές της κοινωνικής οικολογίας κάνουν κριτική αντίστροφα δηλαδή στο ότι δεν θίγει τις ιεραρχικές κοινωνικές σχέσεις ως αίτιο του προβλήματος.

Πράσινος καπιταλισμός

Βασική ιδέα του πράσινου καπιταλισμού είναι ότι το πραγματικό κεφάλαιο είναι αυτό που παρέχεται από τους φυσικούς πόρους και επεκτείνεται με την ανθρώπινη επινοητικότητα και εργασία.

Πέρα από τη διαχείριση των φυσικών πόρων για τη δημιουργία κεφαλαίου ένα πολύ σημαντικό σκέλος αυτής της διαδικασίας είναι και η διαχείριση της μόλυνσης.

Ο πράσινος καπιταλισμός υποστηρίζει ότι η διαχείριση της μόλυνσης είναι μια πολύ κερδοφόρα διαδικασία. Από τη διαχείριση αποβλήτων μέχρι και το χρηματιστήριο ρύπων οι ροές των κεφαλαίων είναι τεράστιες και οι συναλλαγές φτάνουν σε επίπεδο κρατών (πχ οι ανεπτυγμένες χώρες αγοράζουν από τις αναπτυσσόμενες δικαιώματα ρύπανσης). Ο πράσινος καπιταλισμός στην πράξη δεν ενδιαφέρεται ούτε για την προστασία του περιβάλλοντος, ούτε φυσικά για τις πολιτικοκοινωνικές αλλαγές που χρειάζονται για ένα καλύτερο αύριο. Το ενδιαφέρον του κατευθύνεται στην εκμετάλλευση της μόλυνσης και στην δημιουργία κέρδους από αυτή. Με λίγα λόγια ο ρυπαίνων πληρώνει ή αντίστροφα "Οποιος μπορεί να πληρώσει είναι

ελεύθερος και να ρυπαίνει".

Το πρόβλημα όμως με τον πράσινο καπιταλισμό είναι ότι σύμφωνα με μελέτες αυτή τη στιγμή ο άνθρωπος εκμεταλλεύεται το οικοσύστημα 25% παραπάνω από την φυσική του ικανότητα αναγέννησης με αποτέλεσμα φυσικά την περιβαλλοντική καταστροφή και ερημοποίηση ολόκληρων περιοχών, αλλά και την ραγδαία υποβάθμιση της βιοποικιλότητας με μεγάλο αριθμό ειδών να εξαφανίζονται για πάντα κάθε έτος. Σύμφωνα με αυτές τις μελέτες το 1984 ήταν το έτος που η ανθρωπότητα ξεπέρασε το κατώφλι της δυνατότητας αναγέννησης φύσης με την δημιουργία συσσωρευόμενων προβλημάτων καθ' εξής.

Πράσινη ανάπτυξη

Πράσινη ανάπτυξη ονομάζεται μια πολιτική που σκοπό έχει τη χρήση νέων τεχνολογιών και πηγών ενέργειας (ανεμογεννήτριες, βιοκάυσιμα) σε συνδυασμό με ρυθμιστικά μέτρα (πρόστιμα και φόροι, επιδοτήσεις) για την διαχείριση των φυσικών πόρων αλλά και την μεταστροφή της οικονομίας σε μια μορφή φιλικότερη προς το περιβάλλον. Αυτό το μοντέλο είναι κυρίαρχο στην πολιτική ατζέντα των Δημοκρατικών στην Αμερική και θα μπορούσαμε να πούμε ότι έχει αντιγραφεί στο προεκλογικό πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ στην Ελλάδα . Είναι χαρακτηριστική αυτή η διαχειριστική προσέγγιση για τη ρηχότητά της καθώς και για την μέχρι δουλικότητας συμμόρφωση των περιβαλλοντικών ιδεών στα πλαίσια λειτουργίας του καπιταλισμού. Η πράσινη ανάπτυξη βάζει τα κοινωνικά ζητήματα κάτω απο το χαλί και επικεντρώνεται στο πώς θα αυξηθούν οι οικονομικοί δείκτες με την χρήση "πράσινων" τεχνολογιών.

Ο καλός καπιταλισμός έρχεται ξανά να σώσει το περιβάλλον εφαρμόζοντας καινοτομίες και ρυθμίζοντας την "παραγωγή" μόλυνσης στο όνομα του ρεαλισμού.

Κάνοντας μία σύνοψη από τις προσεγγίσεις σχετικά με το οικολογικό ζήτημα μπορούμε να δούμε ότι δεν υπάρχει κάτι το ενιαίο σαν θέση πέρα ίσως από την παραδοχή ότι πρόβλημα είναι υπαρκτό.

Οι ίδιοι που έχουν δημιουργήσει το πρόβλημα είναι και αυτοί που θέλουν να βγάλουν τώρα κέρδος από την επίλυσή του. Αυτό θυμίζει το προηγούμενο παράδειγμα του New Deal του 1930 όπου οι μισοί εργάτες κατασκεύαζαν δρόμους και οι άλλοι μισοί τους κατάστρεφαν, τώρα η μισή οικονομία θα μολύνει το περιβάλλον και η άλλη μισή θα το "προστατεύει". Σε παγκόσμιο επίπεδο το "New New Deal" απλά μεταθέτει το πρόβλημα στις επόμενες γενιές καθώς αυτή τη στιγμή κύριος άξονας της παγκόσμιας οικονομίας γίνεται η πράσινη ανάπτυξη σε ένα πλανήτη όμως με πεπερασμένους φυσικούς πόρους και χωρίς την επ' αόριστον ικανότητα ανάπτυξης και επέκτασης.

Με αφορμή το Αποπηγάδι – Ένα παράδειγμα "πράσινης ανάπτυξης"

Ένα τοπικό ζήτημα (με ευρύτερες όμως προεκτάσεις) είναι ένα καλό παράδειγμα πως κάτι το οποίο φαίνεται σε πρώτη εικόνα πράσινη επένδυση είναι στη πραγματικότητα μια απραχτή. Μια επένδυση ανανεώσιμων πηγών ενέργειας με υβριδικά συστήματα παραγωγής και αποθήκευσης πάνω στον Ομαλό (ανεμογεννήτριες και υδατοδεξαμενές). Είναι μια κλασική περίπτωση όπου "τοπικές" εταιρείες αναλαμβάνουν την δημιουργία και εκμετάλλευση έργων ΑΠΕ και στη συνέχεια όλως τυχαίως εξαγοράζονται και γίνονται θυγατρικές εταιριών -κολοσσών παραγωγής ενέργειας.

Έτσι λοιπόν τα τελευταία χρόνια δημιουργήθηκαν σε κάθε χωριό εταιρείες παραγωγής και εκμετάλλευσης ΑΠΕ οι οποίες πήραν το μεγαλύτερο μέρος των χρημάτων της επένδυσης από την ΕΕ και στην συνέχεια εξαγοράστηκαν από το μεγάλο τοπικό και ξένο κεφάλαιο. Με λίγα λόγια πληρώνουμε τις επενδύσεις για το κέρδος αυτών των επιχειρήσεων μέσω της φορολογίας μας. Μια άλλη σημαντική παράμετρος είναι η χρήση γης καθώς τεράστιες εκτάσεις του Ελληνικού δημοσίου παραχωρούνται με μακροχρόνιες συμβάσεις εκμετάλλευσης, φιλέτα δηλαδή για την ανάπτυξή μελλοντικών κερδοφόρων δραστηριοτήτων. Το ξεπούλημα των κοινών φυσικών πόρων γίνεται βεβαίως στο όνομα της οικολογίας και του σεβασμού προς το περιβάλλον.

Συμπεράσματα

Σε σχέση με την πράσινη ανάπτυξη που προωθεί το γιγαντισμό των μονάδων ΑΠΕ (δημιουργία αιολικών και φ/β πάρκων) καθώς και τη συσσώρευση κεφαλαίου η ανταπάντηση μπορεί να είναι μικρές μονάδες παραγωγής ενέργειας, οι οποίες μπορούν να προσφέρουν αυτάρκεια σε επίπεδο κοινοτήτων. Ανάλυση έχει γίνει σε αυτό το θέμα από πολλούς περιβαλλοντολόγους με χαρακτηριστικό παράδειγμα τη Δανία η οποία είναι πρωτοπόρα σε εφαρμογή τεχνολογιών ΑΠΕ, έχοντας όμως υπόβαθρο στην δημιουργία ανεμογεννητριών σε επίπεδο σπιτιού η μικρών κοινοτήτων από την αρχή του 20ου αιώνα.Αυτή η προσέγγιση είναι ενάντια στον γιγαντισμό ανάπτυξης των τεχνολογικών λύσεων για μια πιο «καθαρή» παραγωγή ενέργειας. Ένα άλλο θέμα που έχει αρχίσει να συζητείται τον τελευταίο καιρό είναι η αποανάπτυξη ως στρατηγική. Η ανάπτυξη δεν είναι πλέον βιώσιμη μακροπρόθεσμα. Σε παγκόσμιο επίπεδο, υπολογίζεται ότι χρειάζονται 166 ευρώ αύξησης του παγκόσμιου ΑΕΠ, για να καταλήξει μόνο 1 ευρώ παραπάνω σε αυτούς που ζουν κάτω από το όριο της απόλυτης φτώχειας στον Τρίτο Κόσμο. Με λίγα λόγια το κέρδος της ανάπτυξης είναι μόνο αύξηση του καταναλωτισμού και της δημιουργίας ψευδών αναγκών. Μια επαναπροσέγγιση λοιπόν των αναγκών μας και του τι είναι περιττό μπορεί σίγουρα τουλάχιστον να περιορίσει το ρυθμό καταστροφής του περιβάλλοντος με στόχο προς την κατεύθυνση της ανάλυσης των κοινωνικών οικολόγων. Το τελικό συμπέρασμα είναι ότι ανθρώπινη δραστηριότητα φιλική προς το περιβάλλον δεν νοείται **εφόσον οι ριζικές αλλαγές που απαιτούνται στο κοινωνικό πεδίο δεν είναι εφικτές.** Αυτό είναι το πεδίο που πρέπει να δοθεί η μάχη καθώς στο τεχνικό σκέλος ήδη υπάρχουν λύσεις οι οποίες απλά δεν μπορούν να εφαρμοστούν αποτελεσματικά χωρίς το πλαίσιο που θα τις στηρίξει.

Όσο βασικός άξονας της ανθρώπινης παρουσίας στον πλανήτη είναι η απληστία και η εκμετάλλευση τα πράγματα δεν πρόκειται να αλλάξουν προς το καλύτερο.

Χρέος μας είναι να ανοίξουμε τα μάτια μήπως στο παραπέντε ανατρέψουμε αυτή την κατεύθυνση χωρίς επιστροφή για εμάς κυρίως και όχι για τον πλανήτη ο οποίος θα συνεχίσει να υπάρχει και να αναπτύσσει την βιοποικιλότητά του απλά χωρίς ανθρώπους.

Anares

Πηγές:

- *www.ecocrete.gr Αποανάπτυξη*
- *www.filosofia.gr*
- *Η Κοινωνική Οικολογία και ο Κομμουναλισμός του Murray Bookchin*
- *www.wikipedia.org*

ηλιοθερμικοί σταθμοί... συνεχίζεται η "πράσινη ανάπτυξη" στην κρήτη

-Ποιός ηλιοθερμικός σταθμός στην Ευρώπη θα παράγει τα περισσότερα μεγαβάτ;

-Ποιοί δήμοι της Κρήτης καταστρέφουν εκτάσεις γης στο βωμό του κέρδους βαφτίζοντας το αυτό "πράσινη ανάπτυξη";

Το παιχνίδι τους είναι γνωστό! Η "πράσινη ανάπτυξη" όπως την ονομάζουν κράτη & καπιταλιστές αρχίζει να τρέχει με γοργούς ρυθμούς σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια στην Κρήτη! Όπως φαίνεται είναι πολλά τα λεφτά!Δεν είμαστε ενάντια στις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας αλλά είμαστε ενάντια στη λογική του κέρδους που εξυπηρετεί μοναχά το κράτος και τις ανώνυμες κατασκευαστικές εταιρίες και κανένας κάτοικος δεν έχει όφελος από τέτοιες κατασκευές.Πιο συγκεκριμένα, συνήθως στις περιοχές που θα εγκατασταθούν Α.Π.Ε η μελέτη για την εγκατάσταση τους τις περισσότερες φορές δεν γίνεται με σκοπό την διάσωση του υπαρκτού οικοσυστήματος κάθε περιοχής άλλα με γνώμονα το κέρδος (δηλαδή την καλύτερη γεωγραφική θέση,την μεγαλύτερη αξία των στρεμμάτων γης, την τουριστική προσέγγιση) ώστε να υπάρχει όσον τον δυνατόν μεγαλύτερη αύξηση των ποσοστών των χρημάτων της κάθε Ανώνυμης Κατασκευαστικής εταιρίας και των υπόλοιπων λαμόγιων που συμμετέχουν (βλ. μηχανικούς-δικηγόρους κ.τ.λ). Επίσης αγνοείται έστω και το μικρό ποσοστό ατυχήματος που μπορεί να συμβεί κατά την διάρκεια της λειτουργίας τους μια και στις μελέτες τους το θεωρούν μηδαμινό, καθώς και το μεγάλο ποσοστό ερημοποίησης της γύρω περιοχής αφού πλέον θα είναι ένα τσιμέντο -φρούριο χωρίς ίχνος ζωής αφού το όποιο μικρο καταφύγιο χλωρίδας και πανίδας υπήρχε πλέον θα εξαφανιστεί. Επειδή γνωρίζουν πολύ καλά το τι καταστρέφουν και για να μην υπάρχουν αντιδράσεις αποτέλεσμα είναι κάθε φορά να μαγειρεύουν όπως θέλουν τις μελέτες κατασκευής (αγνοώντας προγράμματα προστασίας της φύσης) χωρίς να λαμβάνουν υπόψιν τους το περιβάλλον και τους κατοίκους .

*** Ηλιοθερμικός σταθμός Λασιθίου**

Στην συγκεκριμένη περίπτωση του ηλιοθερμικού σταθμού στην Αγία Τριάδα του δήμου Λεύκης στο Λασίθι φαίνεται καθαρά ότι η κατασκευή του θα γίνει :

1)για να πουλά στη ΔΕΗ (εργοστάσιο παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στον Αθερινόλακο που βρίσκεται στην ίδια περιοχή) το μεγαλύτερο ποσοστό της ηλεκτρικής ενέργειάς του.

2)για τα 796.000 ευρώ που θα παίρνει ο δήμος Λεύκης κάθε χρόνο αφού θα ενοικιάσει στην ανώνυμη πολυεθνική κατασκευαστική εταιρία NUR-MOH έκταση 1000 στρεμμάτων!Έτσι παρουσιάζουν αυτό το "μεγάλο" έργο σαν αξιοθέατο για την Κρήτη όπως είναι το αντίστοιχο στην Σεβίλλη (παραγωγής 11 Μεγαβάτ). Μιλώντας βέβαια για διπλάσιο ποσοστό ενέργειας τουλάχιστον 20 Μεγαβάτ!Έτσι ο σταθμός στο Λασίθι θα είναι ο πρώτος σε παραγωγή ενέργειας σε ολόκληρη την ευρώπη!!!

*** Ηλιοθερμικός σταθμός Χανίων**

Στην περίπτωση αυτή ο ηλιοθερμικός σταθμός που ετοιμάζει η Μονή Γουβερνέτου στο Ακρωτήρι Χανίων σε συνεργασία με την εταιρεία NATURA POWER θα είναι από τους μεγαλύτερους στην Ευρώπη. Η θεοκρατική εξουσία βάζει για ακόμη μία φορα το χεράκι της(θυμήσου μονή Τοπλού) γιατί το χρήμα είναι ΘΕΟΣ έτσι δεν είναι; Εκεί σχεδιάζουν τη δημιουργία ηλιοθερμικού σταθμού 50 MW σε έκταση 2.000 στρεμμάτων! Για όλα τα χρόνια λειτουργίας του Σταθμού οι παπάδες & η Τοπική Αυτοδιοίκηση θα εισπράττουν συνολικά ετήσια έσοδα ύψους 1,5 εκατ. ευρώ !!!! Ευτυχώς σε αυτήν την περίπτωση οι αντιδράσεις από τοπικούς φορείς και οικολογικές ομάδες είναι μεγάλες και μέχρι στιγμής δεν έχει δρομολογηθεί το έργο.

Τα μεγαλεία και η προσπάθεια εντυπώσεων μας ανδιάζουν. Πίσω από όλα αυτά όπως αναφερθήκαμε και παραπάνω ξέρουμε πολύ καλά τι κρύβεται και ποιος είναι ο σκοπός τους,είναι καιρός αν θέλουμε να προστατέψουμε το περιβάλλον και τις ζωές μας να εναντιωθούμε σε τέτοιες λογικές και να οργανωθούμε συλλογικά για να ανατρέψουμε την κατάσταση που επικρατεί και αυτή που έρχεται.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΗ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΑΠΕ ΠΟΥ ΜΟΝΟ ΣΚΟΠΟ ΕΧΟΥΝ ΤΗΝ ΕΔΡΑΙΩΣΗ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΜΕ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΦΥΣΗ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΤΗΝ ΛΕΗΛΑΣΙΑ - ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΓΗ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Anarchists Against Environmental Destruction in Crete
http://anarchistsagainsttheport.blogspot.com/

τώρα η εξάτηση βαπτίζεται πράσινη

Το ενεργειακό ζήτημα πάντα αποτελούσε ένα ζήτημα αιχμής , καίριο για την ομαλή λειτουργία της οικονομίας, τόσο στον τομέα της παραγωγής όσο και σε αυτόν της κατανάλωσης. Η παράλογη μεγαλομανία (που χαρακτηρίζει το καπιταλιστικό σύστημα) και στους δυο αυτούς τομείς έχει διαρρήξει πλήρως κάθε έννοια ισορροπίας όσο αφορά το φυσικό περιβάλλων και τον άνθρωπο μέσα σε αυτό. Οι άμεσες συνέπειες αυτής της πραγματικότητας είναι γνωστές σε όλους-ες: πόλεμοι για την κατάκτηση φυσικών πόρων και ρύπανση σαν αποτέλεσμα της διαδικασίας παραγωγής και κατανάλωσης. Αυτό που περιγράφεται σε μια φράση έχει (και θα συνεχίσει να) επιφέρει απερίγραπτα δεινά, πόνο και όλεθρο. Πάντα για ένα και μοναδικό σκοπό, το ΚΕΡΔΟΣ, που συνεπάγεται με ΕΞΟΥΣΙΑ

Το τέλος όμως του αιώνα του πετρελαίου (επιστημονικές τοποθετήσεις αναφέρουν ότι τα αποθέματα αρκούν για 15 περίπου χρόνια ακόμη) φέρνει το κεφάλαιο σε μια δύσκολη θέση (μίας και η βιομηχανία έχει εξαρτηθεί πλήρως από τον μαύρο χρυσό), και το εξαναγκάζει να βρει νέες λύσεις ώστε να διασφαλίσει την κυριαρχία του.

Έτσι φτάνουμε στο σημείο, οι ίδιες οικονομικές ελίτ που λεηλάτησαν, κατέστρεψαν και εκμεταλλεύτηκαν ασύστολα να παρουσιάζονται σαν οι νέοι σωτήρες, και το δε άρμα τους το ονόμασαν πράσινη ανάπτυξη. Αυτή η κοροϊδία θα πρέπει να γίνει αντιληπτή σαν η μετάβαση σε μια "νέα" φάση στην εξέλιξη του καπιταλισμού.

Η "νέα" αυτή φάση θα διατηρήσει παρόλα αυτά τα περισσότερα από τα παλιά δεδομένα, ανισότητα, εκμετάλλευση, βία και εξάρτηση. Το τελευταίο είναι και το πιο καίριο επειδή διασφαλίζει την κυριαρχία τους πάνω μας.

Το ζητούμενο λοιπόν θα πρέπει να είναι η ΑΥΤΑΡΚΕΙΑ (ενεργειακή, στεγαστική και διατροφική, και τα τρία είναι κάτι παραπάνω από εφικτά ειδικά στον Ελλαδικό χώρο).

Γιατί ο μεγαλύτερος εφιάλτης του συστήματος είναι να χάσει τους υπόδουλους καταναλωτές του. Το να διαμορφώνουμε συνθήκες αυτάρκειας, ειδικά μέσα από συλλογικές διαδικασίες είναι ένα ισχυρό όπλο στα χέρια όσων επιθυμούν να πάνε ένα βήμα παραπέρα την ρήξη με το σύστημα και τις διαδικασίες του.

carpe diem

■ εξάρχεια, η ελληνική «Λωρίδα της Γάζας». 35 χρόνια πολιορκία, «αρετή» και αστυνομική βία.

Τα Εξάρχεια είναι μια από τις πιο ζωντανές γειτονιές του κέντρου της Αθήνας, όπου οποιαδήποτε ώρα της ημέρας και της νύχτας οι κάτοικοι και οι επισκέπτες κυκλοφορούν αμέριμνοι ακόμη και τις πιο προχωρημένες ώρες χωρίς να νιώθουν ότι κινδυνεύουν. Μοναδική εξαίρεση αποτελούν οι ώρες που οι συνήθεις ρυθμοί της περιοχής παραβιάζονται από τους «εξωτερικούς εισβολείς» των ΜΑΤ της ΕΛ.ΑΣ. τα οποία αντιμετωπίζουν τους Εξαρχειώτες (γηγενείς και επισκέπτες), με πρότυπο τη συμπεριφορά του ισραηλινού στρατού στη κατεχόμενη Λωρίδα της Γάζας, τότε τα Εξάρχεια χαρακτηρίζονται σαν «άβατο ανομίας και παράνομων πράξεων».

Τα Εξάρχεια έχουν ιστορία…

Όσοι έχουν ασχοληθεί με την ιστορία της περιοχής, τονίζουν ένα πράγμα: τα Εξάρχεια συνιστούν μια ιδιαίτερα πυκνοκατοικημένη γειτονιά, δίπλα στο διοικητικό κέντρο της πρωτεύουσας και -το κυριότερο- σε μικρή απόσταση από τα τέσσερα ιστορικά πανεπιστημιακά συγκροτήματά της (Πολυτεχνείο, Νομική, Χημείο, ΑΣΟΕΕ). Εξου και ο ιδιαίτερος χαρακτήρας της, ως τόπου συγκέντρωσης φοιτητών, τυπογραφείων, εκδοτικών οίκων και μορφών διασκέδασης της νεολαίας.

Παλαιότερα η περιοχή ονομαζόταν Πιθαράδικα λόγω των εργαστηρίων που υπήρχαν στην περιοχή μέχρι τις αρχές του 19ου αιώνα και κατασκεύαζαν πιθάρια. Το νεώτερο όνομα της περιοχής προήλθε από έναν έμπορο ονόματι Έξαρχο, που διατηρούσε στην οδό Θεμιστοκλέους μεγάλο -για τα δεδομένα της εποχής- κατάστημα γενικού εμπορίου.

Στις αρχές του 19ου αιώνα τα Εξάρχεια, και συγκεκριμένα η οδός Τζαβέλα, θεωρούνταν το σύνορο της πόλης της Αθήνας. Αρχικά στη συνοικία αυτή κατοικούσαν οικοδόμοι και τεχνίτες από τις Κυκλάδες, ενώ από το 1865 που εντάχθηκε στο σχέδιο πόλης άρχισε σταδιακά να αναπτύσσεται. Η στέγαση εκεί των τμημάτων του Πανεπιστημίου και του Πολυτεχνείου της Αθήνας, προσέλκυσε από τα μέσα του 19ου αιώνα μέχρι και τις μέρες μας, διανοούμενους και φοιτητές. Στα Εξάρχεια έγινε η πρώτη εξέγερση φοιτητών, τα γνωστά «Σκιαδικά», αποτελώντας έτσι ήδη από τότε σημείο αγώνα των φοιτητών..

Η πρώτη συνάντηση ιδρυτών του ΕΑΜ έγινε στις 27 Σεπτεμβρίου 1941 σε σπίτι της οδού Μαυρομιχάλη.

Πίσω από το Πολυτεχνείο, Μπουμπουλίνας και Τοσίτσα, διαδραματίστηκε στις 5/3/1943 πολύνεκρη σύγκρουση ένοπλων κατακτητών με άοπλους Αθηναίους, που διαδήλωναν διαμαρτυρόμενοι για τα σχέδια να σταλούν Έλληνες πολίτες για αναγκαστική εργασία στη Γερμανία.. Στα Δεκεμβριανά του 1944, η περιοχή βρισκόταν ανάμεσα σε δύο στρατόπεδα. Συγκεκριμένα οι Ελασίτες ήταν οχυρωμένοι στον λόφο του Στρέφη και τα γύρω κτίρια ενώ οι κυβερνητικοί στο Χημείο και Κολωνάκι. Κατά τη διάρκεια των Δεκεμβριανών σημειώθηκαν πολλές μάχες, ενώ για λίγο καιρό μέχρι και η περίφημη «μπλε πολυκατοικία» στη γωνία πλατείας Εξαρχείων και οδού Αραχώβης, είχε καταληφθεί από Ελασίτες για να εγκατασταθεί πολυβόλο. Οι ΕΛΑΣίτες που είχαν στήσει πολυβόλο στη μπλε πολυκατοικία ήταν ο .. Λεωνίδας Κύρκος! Από το μπαλκόνι του πατρικού του πυροβολούσε το τανκ των βρετανών που ήθελε να μπει στο Πολυτεχνείο από την πύλη της Στουρνάρη. Το ίδιο, μάλλον, τανκ προσπάθησε να εξουδετερώσει ένας φοιτητής αρχιτεκτονικής από το λόχο Λόρδος Βύρων της ΕΠΟΝ (Πολυτεχνείου) με μία χειροβομβίδα αλλά αυτή έσκασε νωρίτερα και τον τραυμάτισε στο πρόσωπο χάνοντας το ένα του μάτι. .Ήταν ο Ιάννης Ξενάκης που μετά έφυγε για Γαλλία με το «Ματαρόα» κι έγινε ο γνωστός συνθέτης. Επίσης, στη Μπουμπουλίνας, σχεδόν γωνία με Στουρνάρη, στο πεζοδρόμιο του Πολυτεχνείου, υπήρχε παλιότερα το μνημείο ενός πρύτανη, που τον εκτέλεσε ο λόχος Λόρδος Βύρων επειδή συνεργάστηκε με τους Γερμανούς. Τώρα το έχουν κρύψει μέσα σε ένα μυστήριο κουτί, στυλ ΚΑΦΑΟ.

Στην οδό Μπουμπουλίνας επί κατοχής λειτουργούσαν κρατητήρια των Γερμανών και αργότερα, επί χούντας, ήτανε η Γενική Ασφάλεια. Στην ταράτσα της βασάνιζαν τον Αντρέα (Λεντάκη) και τον έκανε τραγούδι ο Θεοδωράκης. Το κτίριο το αγόρασε το 1991 το ΚΚΕ και μετά το ξαναπούλησε στο κράτος όπου και εγκαταστάθηκε το Υπουργείο Πολιτισμού.

1974 -1981. Η Ελλάδα βγαίνει από το «γύψο» (τα Εξάρχεια θα παραμείνουν)

Από την αντίσταση και τα Δεκεμβριανά του '44 ως τις φοιτητικές κινητοποιήσεις του 1-1-4 και τον αντιδικτατορικό αγώνα, τα Εξάρχεια είχαν ένα ξεχωριστό ρόλο στην ιστορία.

Στη Μεταπολίτευση η περιοχή μετατράπηκε στο επίκεντρο των πολιτικοϊδεολογικών ζυμώσεων και διεργασιών της εποχής, στεγάζοντας γραφεία πολιτικών οργανώσεων και στέκια αντιεξουσιαστών.

Η κρίση των επίσημων σχηματισμών της αριστεράς και η υιοθέτηση πολιτικών ρευμάτων και συλλογικών στάσεων εκτός του γνωστού μπολσεβίκικου μοντέλου θα δώσουν στη συνοικία ένα ιδιαίτερο χρώμα, που από κάποιο σημείο και μετά σοκάρει τα παραδοσιακά συντηρητικά κοινωνικά στρώματα και πολιτικές δυνάμεις της ελληνικής κοινωνίας. Αντίθετα απ' ότι πιστεύεται, οι "επιχειρήσεις αρετής" δεν ξεκίνησαν τέλη Σεπτέμβρη-αρχές Οκτώβρη του '84 στα Εξάρχεια, αλλά 8 χρόνια νωρίτερα, την άνοιξη του 1976.

Ήταν εκτεταμένες επιχειρήσεις αστυνομικής καταστολής σε όλα τα μεγάλα αστικά κέντρα, παρόμοιες με τις πρόσφατες "επιχειρήσεις πόλις", κατά τις οποίες δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι προσάγονταν χωρίς λόγο. Αν όμως στις πρόσφατες, ο "εσωτερικός εχθρός" ήταν κυρίως οι μετανάστες, στις παλιότερες ήταν αντίστοιχα η νεολαία. Ήταν ουσιαστικά επίδειξη μιας αναίτιας, αδιάκριτης (όσο και σκληρής) αστυνομικής βίας σε μαζικό επίπεδο.

Το 1978-80 από τα Εξάρχεια ξεκινούν οι πρώτες καταλήψεις στέγης στην Ελλάδα, οι οποίες θα κατασταλούν σαν «άντρα ανομίας και ναρκωτικών» πριν συμπληρώσουν ένα χρόνο λειτουργίας. Αποκαλυπτικότερα είναι κάποια δημοσιεύματα της εποχής στα έντυπα του ΚΚΕ όπου όποιος νέος είχε μακριά μαλλιά και άκουγε Rock μουσική συχνάζοντας στη περιοχή ήταν αλλοτριωμένος από τον «αμερικάνικο τρόπο ζωής» και «μόνιμος προβοκάτορας»:

«Πυρήνας "αναρχικών" η πλατεία Εξαρχείων. Μαζεύτηκαν στα Εξάρχεια για να'ναι πιο κοντά στο Πανεπιστήμιο, τη Νομική, το Πολυτεχνείο, τη Φυσικομαθηματική. Να δρουν μέσα στις σχολές, παίζοντας το γνωστό ρόλο τους... Ειδικά στη μοναδική πλατεία της περιοχής έχουν κάνει κατοχή! Όποια ώρα κι αν περάσεις βλέπεις μακρυμάλληδες με κουρελιασμένα ρούχα να είναι ξαπλωμένοι ανενόχλητοι στο γρασίδι. Δεν φτάνουν τα τόσα και τόσα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι κάτοικοι, έρχεται να προστεθεί η διαφθορά με τους "αναρχικούς", τα ναρκωτικά, τα φανερά πορνεία, τον αγοραίο έρωτα σε κρυφή μορφή στα ξενοδοχεία. Η κυβέρνηση φταίει γι' αυτή την απαράδεκτη κατάσταση. Δεν παίρνει κανένα μέτρο. "Αναρχικοί", ναρκομανείς κ.ά. δρουν ανενόχλητα με την ανοχή της αστυνομίας»

(Ριζοσπάστης 16/12/1980)

Η αστυνομία κάθε άλλο παρά έμενε φυσικά αδρανής. Παράδειγμα στις 8/4/1980. αστυνομικοί εισέβαλαν στην ταβέρνα «Τιπούκειτος» στα Εξάρχεια, διέκοψαν το μουσικό πρόγραμμα και προσήγαγαν τον τραγουδιστή κι όλους τους θαμώνες (κάπου 100 άτομα) για εξακρίβωση στοιχείων. Δεν κρατήθηκε κανείς, ανακρίθηκαν όμως όλοι τους ρωτώντας τους «τι δουλειά είχαν εκεί»!

1981 «Το ΠΑΣΟΚ είναι εδώ ενωμένο δυνατό…» (και κίτρινα προπαγανδιστικό)

Αν η δεκαετία του '70 ήταν το πρόταγμα μιας επανάστασης, η δεκαετία του '80 ήταν μια ζωντανή και διαρκώς ανανεούμενη διαδικασία εξέγερσης. Είναι η εποχή που η μαζική κουλτούρα αποικίζεται από ένα σαφώς αντιεξουσιαστικό πρόταγμα –όχι όμως με την έννοια μιας σαφώς ορισμένης πολιτικής ταυτότητας, αλλά ως μια διάχυτη άρνηση σχεδόν αποκλειστικά στη νεολαία. Τα Εξάρχεια ως το κεντρικό σημείο αναφοράς στον πόλεμο για το έδαφος που κήρυξε η εξουσία, γίνονται το σημείο εκείνο που οι αυτόνομες νεανικές ταυτότητες συντίθενται για να δημιουργήσουν τον σύγχρονο αντιεξουσιαστικό/αναρχικό χώρο. Το 1982-83 η ελληνική επαρχία θα γνωρίσει τα Εξάρχεια σαν «άβατο παρανομίας και διαφθοράς», μέσα από ένα σίριαλ στη κρατική τηλεόραση. Το σίριαλ «Κάθοδος» διαδραματιζόταν στη περιοχή και τη παρουσίαζε σαν περίπου γκέτο, όπου τα ναρκωτικά ήταν η κυρίαρχη κουλτούρα και οι νεανικοί έρωτες των «δεκαεξάχρονων φρικιών», παραβατική συμπεριφορά (οι οποίοι παρατούσαν οικογένειες και σχολείο για να μείνουν σε κτήρια που παρέπιπταν σε καταλήψεις). Ουκ ολίγοι τρομοκρατημένοι γονείς θα εξόρκιζαν τα τέκνα τους (μαθητές ή επαρχιώτες φοιτητές), να μην πατήσουν ποτέ το πόδι τους στη περιοχή που η μικρή οθόνη εμφάνιζε σαν άντρο ακολασίας, χρήσης ναρκωτικών και εγκλήματος!

«Οι Πάνκς τα σπάνε!»

Το 1984, οι εφημερίδες της εποχής «ανακαλύπτουν» το «νέο εσωτερικό εχθρό» τους πανκς. «Αφορμή» τα επεισόδια έξω από την ΑΣΟΕΕ για τη μη παραχώρηση της σχολής για μια πανκ συναυλία αλληλεγγύης σε πολιτικούς κρατούμενους από φοιτητές της ΚΝΕ. Την επόμενη μέρα ενδεικτικά είναι τα ρεπορτάζ του τύπου τα οποία στην ουσία προανήγγειλαν τις «επιχειρήσεις αρετή».

Στις 14 Σεπτεμβρίου 1984, σ'ένα τρομολαγνικό δισέλιδο του «Έθνους» που έφερε τον εύγλωττο τίτλο: «Και τώρα οι... "Σιού". Εξάρχεια: μετά τα ναρκωτικά και τους αναρχικούς, ήρθαν οι πανκς με τα ξυρισμένα κεφάλια», διαβάζουμε στο ρεπορτάζ της δημοσιογράφου Καρίνας Λάμψα: «…με μαλλιά κομμένα σαν βούρτσα, βαμμένα συχνά σε διάφορα χρώματα, ζητιανεύουν, φοβίζουν τους ηλικιωμένους, παρατάνε μπουκάλια μπίρας εδώ κι εκεί και κατουράνε δημόσια όπου βρουν».

Όλα αυτά αφορούν μια παρέα 20 πιτσιρικάδων με το μεγαλύτερο να μην είναι πάνω από 17-18 χρονών. Πράγματα μάλλον αστεία σήμερα, φοβερά και τρομερά όμως τότε για μια κοινωνία που ταύτιζε τα «ευρωπαϊκά όνειρά» της με τον πιο συντηρητικό «ευπρεπισμό» και σοκαριζόταν αφάνταστα από κάθε ενδυματολογική ή κομμωτική «ιδιαιτερότητα».

Κεντρική ιδέα του δημοσιεύματος ήταν η «ανάγκη εκκαθάρισης της περιοχής από τους περιθωριακούς». Τις ίδιες ακριβώς μέρες συγκροτούνταν η ΕΛ.ΑΣ., με την ενοποίηση Αστυνομίας Πόλεων και Χωροφυλακής. Η «εκκαθάριση των Εξαρχείων» θα αποτελέσει έτσι κι ένα «test drive» για τη διαπίστωση (και επίδειξη) των επιχειρησιακών δυνατοτήτων του νέου σώματος.

«Επιχείρηση Αρετή ή ΜΑΤ και ΜΕΑ για μια Ελλάδα νέα…»

Η ΠΑΣΟΚικης έμπνευσης πρώτη «επιχείρηση αρετή», με «αφορμή» τους πανκς, ξεκίνησε στις 28/9/1984 μετά από διαταγή του αστυνομικού διευθυντή Αττικής της ΕΛ.ΑΣ. Μποσινάκη με επιδρομή περίπου 100 ένστολων αστυνομικών, δεκάδων ασφαλιτών και ΜΕΑτζήδων (Μονάδες Ειδικών Αποστολών) με πολιτικά. Οι λιγοστοί πανκς συνελήφθησαν στο άψε σβήσε και σύρθηκαν στις κλούβες με κλοτσιές, μαζί με δεκάδες άλλους νέους που το ντύσιμο ή τα μαλλιά τους δεν άρεσαν στα όργανα της τάξης. Το επόμενο διήμερο το σενάριο επαναλήφθηκε. Την 1η Οκτωβρίου 1984, τα πράγματα αγρίεψαν και ο κόσμος αντέδρασε. Τις πρώτες συλλήψεις ακολούθησε πετροπόλεμος, ενώ οι αστυνομικοί μπούκαραν μέχρι και στον κινηματογράφο «Βοξ» ξυλοκοπώντας τους θεατές!

Δεν ήταν παρά η αρχή. Επί δύο ολόκληρα χρόνια, όποτε τα ΜΑΤ εμφανίζονται στην πλατεία ακολουθούν συγκρούσεις με σαφή κλιμάκωση της βίας, καθώς οι πέτρες παραχωρούν σταδιακά τη θέση τους στις μολότοφ και την παθητική άμυνα των θαμώνων διαδέχεται μια πιο επιθετική τακτική δυναμικών μικρών ομάδων, με επιθέσεις στις κλούβες μόλις αυτές παρκάρουν στη Στουρνάρη ή στη Χαριλάου Τρικούπη. Όσο για τους πανκς, τα χρωματιστά μαλλιά των οποίων προσέφεραν το πρόσχημα για την καταστολή, ταχύτατα θα χάσουν τη θέση τους στα ΜΜΕ από το αυθεντικότερο «φόβητρο» του «αναρχικού».

Την Άνοιξη του 1985 οι επεμβάσεις της αστυνομίας στη πλατεία και τη περιοχή γίνονται σχεδόν καθημερινές με συλλήψεις χωρίς κανένα ενδυματολογικό κριτήριο πια. Πανκς, μακρυμάλληδες και κουστουμαρισμένοι μαζεύονται στο σωρό στις κλούβες με συνοδεία ανελέητου ξύλου.

Ενδεικτική στιγμή τη νύχτα της 27/4/1985, η επιδρομή της ΕΛ.ΑΣ. στα Εξάρχεια αντιμετωπίστηκε από κάποιες δυναμικές ομάδες με βροχή από μολότοφ. Μετά από διαδοχικές επιθέσεις, ΜΑΤ και ΜΕΑ επέλασαν στην πλατεία λίγο μετά τα μεσάνυχτα, ενώ όσοι συγκρούστηκαν διέφυγαν μέσω Στρέφη. Ελλείψει συλληφθέντων, τα

όργανα της τάξης ανέβηκαν τροχάδην την οδό Αραχώβης, όρμησαν στο πρώτο ουζερί που βρήκαν και μάζεψαν 14 θαμώνες. Οι αιχμάλωτοι μεταφέρθηκαν στις κλούβες μέσα από δυο σειρές αστυνομικών, που ανεβοκατέβαζαν στα κεφάλια τους κλομπς και παλούκια που είχαν ξεριζώσει απ' τα δενδρύλλια της πλατείας. Η δίκη των συλληφθέντων έγινε δυο μέρες αργότερα στο αυτόφωρο. Παρ' όλο που οι μπάτσοι μάρτυρες κατηγορίας δεν ήξεραν τι έλεγαν, 8 κατηγορούμενοι έφαγαν από 10 μήνες για περιύβριση αρχής. Η είδηση της καταδίκης και οι ποινές μεταδόθηκε από την κρατική τηλεόραση τρεις ολόκληρες ώρες πριν βγει η (μεταμεσονύκτια) απόφαση!

«Είμαστε τρελοί κι ευτυχισμένοι…»

Αποκορύφωμα των καθημερινών επελάσεων της ΕΛ.ΑΣ. την Άνοιξη του 1985 είναι η κατάληψη του χημείου (9-13/5/85) μετά την απαγόρευση πορείας που είχε καλέσει η αναρχική εφημερίδα «Σπάστης» στις 9 Μάη στο χώρο της πλατείας με αίτημα να φύγει η αστυνομία από τα Εξάρχεια.

Η συγκέντρωση περικυκλώνεται από πλήθος ΜΑΤ και ΜΕΑ και απαγορεύεται από τον εισαγγελέα και τον αστυνομικό διευθυντή Χοχτούλα με την εξής ανακοίνωση προς τους συγκεντρωμένους: «Απαγορεύεται η πορεία αλλά και συγκέντρωση στο χώρο της πλατείας. Έχετε πέντε λεπτά καιρό να διαλυθείτε. Αν τολμήσετε να φωνάξτε συνθήματα όπως - μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι - τότε θα συλληφθείτε και θα ισοπεδωθείτε!!»

Τα ΜΑΤ δε περιμένουν ούτε πέντε λεπτά. Η επίθεση είναι σφοδρή με ανελέητο ξύλο, δεκατέσσερα άτομα συλλαμβάνονται. Μια ομάδα 40 περίπου κυνηγημένων καταφεύγει στο κτήριο του χημείου όπου και το καταλαμβάνει. Για πέντε μέρες και νύχτες, δεκάδες κλούβες και χιλιάδες μπάτσοι έχουν αποκλείσει ολόκληρη την περιοχή γύρω από το χημείο. Οι συγκρούσεις στα οδοφράγματα του χημείου είναι συνεχείς μέρα και νύχτα. (Δεν είναι υπερβολή ότι οι καταληψίες κοιμόνταν με τα μάτια ανοικτά επάνω στα οδοφράγματα)

«Από χθες το βράδυ μέχρι και σήμερα (την ώρα πού γράφεται αυτό)οι κατασταλτικές δυνάμεις τού "σοσιαλισμού"(ΜΑΤ και ΜΕΑ)συνεχίζουν να μάς δείχνουν την πραγματική τους μορφή. Αφήνοντας τελείως ελεύθερους τούς φασίστες της ΕΠΕΝ και της ΕΝΕΚ να μάς βρίζουν και να μάς απειλούν θέλουν να μάς δείξουν πόσο δίκαιοι και αμερόληπτοι είναι νοσταλγοί της χούντας βλέπουν ότι υπάρχουν ακόμη άνθρωποι πού δεν ξεχνούν την πραγματική μορφή της εξουσίας και συσπειρώνονται για να μάς εκμηδενίσουν. Όμως δεν θα τούς κάνουμε το χατίρι. Στηριζόμαστε στην δύναμη μας και σ΄όλους αυτούς πού θα θελήσουν να μάς βοηθήσουν απέξω…»

(από τη προκήρυξη που κυκλοφόρησε η ομάδα κατάληψης χημείου).

Η αναφορά στους φασίστες της ΕΠΕΝ και της ΕΝΕΚ δεν είναι τυχαία. Όταν τα ΜΑΤ ξεκουράζονταν, το ρόλο τους αναλάμβαναν οι φασίστες (ενεργή η συμμετοχή του σημερινού βουλευτή του ΛΑΟΣ Μάκη Βορίδη) μαζί με τους εθνοπατριώτες της κεντρικής επιτροπής του ΠΑΣΟΚ, που από τις πρώτες ώρες συγκεντρωθήκαν σε μεγάλες ομάδες και χτυπούσαν βρίζοντας, με πέτρες, ξύλα κλπ από την Ιπποκράτους αλλά και από την Χ. Τρικούπη.

Διάχυτη ήταν εκείνες τις μέρες και η φήμη ανάμεσα στους καταληψίες, ότι ένας από τους τραυματίες της κατάληψης είχε μεταφερθεί στο νοσοκομείο νεκρός, πράγμα το οποίο ποτέ δε μάθαμε αν ήταν αλήθεια η έπεσε συγκάλυψη από τη κυβέρνηση η οποία βρισκόταν σε προεκλογική περίοδο για τις ευρωεκλογές. Με αφορμή τις εκλογές και παρά τις φήμες για εισβολή της αστυνομίας στο κτήριο, μια επιτροπή της βουλής με επικεφαλής τους Μανόλη Γλέζο, Λεωνίδα Κύρκο και τον υπηρεσιακό υπουργό Σταθόπουλο προσπάθησε να έρθει σε επαφή με τους καταληψίες ώστε να μάθει τι ζητάνε και πώς μπορεί να σταματήσει η κατάληψη.

Τα αιτήματα προς αυτούς ήταν: «να φύγουν οι μπάτσοι από τη πλατεία, να απελευθερωθούν οι συλληφθέντες, να έλθει πορεία να μας παραλάβει και να αδειάσει η Αθήνα από αστυνομία », ενώ υπήρξε προειδοποίηση ότι σε περίπτωση εισβολής θα ανατιναζόταν το κτήριο μαζί με όσους μπάτσους τολμούσαν να μπουν. Από έναν απαλλοτριωμένο ασύρματο τα αστυνομίας που ήταν και η μοναδική επαφή με τον «έξω» κόσμο μαθεύτηκε ότι τα αιτήματα έγιναν αποδεκτά, και οι συλληφθέντες απελευθερώθηκαν με βούλευμα.

Την επόμενη (13/5) μια μεγαλειώδη πορεία από περίπου 4.000 κόσμου ερχόταν προς το χημείο μέσω της Ακαδημίας. Η επιτροπή που αποτελούνταν κι από ανθρώπους του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού και είχε αναλάβει τη πρωτοβουλία απεγκλωβισμού ήρθε στα οδοφράγματα. Οι καταληψίες βγήκαν έξω, οι της επιτροπής ρώτησαν: "που είναι οι άλλοι;". Μόλις κατάλαβαν ότι ήταν μόνο 35 άτομα γούρλωσαν τα μάτια, πίστευαν ότι στο κτήριο βρίσκονταν τουλάχιστον 100 άτομα.

Με ένα πανό μπροστά που έγραφε: $E=mxc^2$ και το σύνθημα «είμαστε τρελοί κι ευτυχισμένοι», ενώθηκαν με μια πορεία 5000 ανθρώπων. Γέροι, νέοι ,μανάδες, σύντροφοι κι αλληλέγγυοι που φώναζαν το σύνθημα: «Μέσα στο Χημείο μια χούφτα αναρχικοί, ξεφτίλισαν το κράτος και τη καταστολή!».

Το Νοέμβρη του 1985, στην επέτειο του πολυτεχνείου δολοφονείται ο 16 ετών Μιχάλης Καλτεζάς από τον αστυνομικό Θανάση Μελίστα. Το ΕΜΠ καταλαμβάνεται από κοντά 2.000 κόσμο (ομάδες της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και αναρχικούς) ενώ το βράδυ της δολοφονίας καταλαμβάνεται το χημείο, κατάληψη η οποία κατεστάλη άγρια τα ξημερώματα της 18/11 από δυνάμεις των ΕΚΑΜ, των ΜΑΤ και ΜΕΑ οι οποίες μπαίνουν από τη ταράτσα μέσω κλίμακας της πυροσβεστικής. ρίχνουν δεκάδες δακρυγόνα μέσα στο κτήριο και με τα αυτόματα στα χέρια με το δάχτυλο στη σκανδάλη οδηγούν 40 περίπου συντρόφους στις κλούβες κάτω από καταιγιστικό ξύλο. Στις μεγάλες συγκρούσεις που ακολουθούν την επόμενη μέρα και νύχτα στη Πατησίων, τα ΜΑΤ για πρώτη φορά από το 1976 καταπνίγουν την Αθήνα με δακρυγόνα, ενώ κάνουν την εμφάνιση τους σε συνεργασία μαζί τους φασίστες και πρασινοφρουροί του ΠΑΣΟΚ τους οποίους ο τύπος ονομάζει την επόμενη μέρα για πρώτη φορά «αγανακτισμένους πολίτες».

Το «κράτος των Εξαρχείων», ο στρατηγός Δροσογιάννης και η «αρετή» που έγινε μόνιμη… κάτοικος.

Από τα τέλη του 1985 ο τότε δεξιός τύπος κυρίως θα αναλάβει να συνδράμει τη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με δημοσιεύματα που κάνουν λόγο για το «κράτος των Εξαρχείων». Νέος υπουργός δημοσίας τάξης είναι ο στρατηγός Αντώνης Δροσογιάννης (πρώην αξιωματικός των ΛΟΚ στον εμφύλιο με τον εθνικό στρατό).

Υιοθετώντας τον όρο περί «κράτους των Εξαρχείων» δηλώνει: «Δεν πρόκειται να ανεχθώ να υπάρχει κράτος αναρχικών ή οποιωνδήποτε άλλων στα Εξάρχεια. Η πλατεία θα γίνει όπως όλες οι άλλες, και όλοι θα μπορούν να κυκλοφορούν ελεύθερα» (Το Βήμα 18/5/86) και δημαγωγώντας ασύστολα συνεχίζει: «…έβαλαν στην πλατεία Εξαρχείων ένα στρώμα και εξέδιδαν εκεί έναντι πενήντα δραχμών δύο κοριτσάκια δεκαπέντε ετών», ή ότι «οι μισοί θαμώνες της πλατείας είναι παιδιά 10-12 χρόνων που δεν συνοδεύονται». Παράλληλα «υπενθυμίζει» πως: «ο αναρχισμός έχει γίνει μανδύας για ποικίλες παράνομες δραστηριότητες, όπως το εμπόριο ναρκωτικών».

Όταν όμως, στις 17/2/1986 ομάδες αναρχικών έδιωξαν διά ροπάλου τους εμπόρους της ηρωίνης από την πλατεία, τα ΜΑΤ επενέβησαν για να οδηγήσουν στο δικαστήριο τους... αναρχικούς! Η εμφάνιση της πρέζας στη περιοχή σε μαζικό επίπεδο ξαφνικά με ταυτόχρονη εμφάνιση πολλών χρηστών και εμπόρων ήταν μια παράλληλη καταστολή βάση σχεδίου με αυτή των ΜΑΤ. Άλλη μια διαρκής, σχεδόν καθημερινή επίθεση της ΕΛ.ΑΣ. θα ξεκινήσει στα μέσα Μαΐου 1986 με αφορμή τις κινητοποιήσεις και τις συγκρούσεις για την πυρηνική καταστροφή στο Τσέρνομπιλ τον Μάη του1986, η οποία «αναγγέλθηκε» πρώτα μέσω των ΜΜΕ: «Νέα επεισόδια δημιούργησαν χθες οι αναρχικοί "υπήκοοι του κράτους" των Εξαρχείων» (Ακρόπολη-14/5/86). Με πολυήμερες μαζικές εκκαθαριστικές επιχειρήσεις κι εκατοντάδες προσαγωγές ανθρώπων κάθε ηλικίας: μεσήλικες, κουστουμαρισμένοι, περίοικοι, οδηγούνται στις κλούβες μαζί με πιτσιρικάδες, δημοσιογράφους, ακόμη κι έναν Κινέζο τουρίστα! Οι διαδηλώσεις απαγορεύονται, ο υπουργός Δροσογιάννης υπερασπίζεται με πάθος τις «προληπτικές συλλήψεις» (20/5/86), ενώ ο αστυνομικός διευθυντής Τασιάκος ανακοινώνει ότι τα Προπύλαια «είναι χώρος περιπάτου κι όχι πολιτικών εκδηλώσεων» (Τα Νέα 13/5/86). Τριάντα φεμινίστριες που επιχειρούν να οργανώσουν δημόσια συζήτηση στο χώρο της πλατείας συλλαμβάνονται κι αυτές (22/5/86). Ο υπουργός θα τις χαρακτηρίσει «παρδαλές διανοούμενες», ενώ το «Έθνος» σχολιάζει το συμβάν με τον τρόπο του: «Τα ΜΑΤ τις πήραν αγκαλιά»!

Η ανάπλαση και το σχέδιο μετατροπής των Εξαρχείων σε τουριστική ατραξιόν.

Το σχέδιο καταστολής μέσω της «ανάπλασης» στη περιοχή είναι αρκετά παλιό ,οι πρώτες αναφορές γίνονται στα μέσα της δεκαετίας του '70. Στα πλαίσια του κεντρικού πολεοδομικού ανασχεδιασμού, τρεις ιδιαίτερες περιοχές της Αθήνας μπαίνουν στο στόχαστρο: Πλάκα, Φωκίωνος Νέγρη, Εξάρχεια. Τί σύμπτωση!: κατά τύχη συμβαίνει να είναι εκείνες ακριβώς οι περιοχές που συγκεντρώνεται η νεολαία της εποχής –η ίδια εκείνη νεολαία που οι εφημερίδες χαρακτήριζαν ως τεντιμπόηδες, πανκς, καμικάζι, μαλλιάδες.

Στα τέλη Μαΐου 1985, ο τότε υπουργός ΥΠΕΧΩΔΕ Β. Κουλουμπής δίνει στη δημοσιότητα ένα σχέδιο «ανάπλασης» των Εξαρχείων και μετατροπής της συνοικίας, στα βήματα του Θησείου και της Πλάκας: πεζοδρομήσεις, απομάκρυνση σουβλατζίδικων και μπαρ, ανάπτυξη ήπιας τουριστικής υποδομής, γκαλερί κ.λπ.

Το σκεπτικό, όπως αναλύόταν στο σχετικό φυλλάδιο του ΥΠΕΧΩΔΕ, ήταν εύγλωττο: η «αποθάρρυνση των διαφόρων περιθωριακών κοινωνικών ομάδων στη μονοπώληση και υποβάθμιση του χώρου», μέσω της μετατροπής της συνοικίας σε «πόλο έλξης επισκεπτών και τουριστών» και της «τόνωσης της κατοικίας» ευπορότερων κοινωνικών στρωμάτων φυσικά.

Ο επικεφαλής αυτής της ομάδας (σύμβουλος του Κουλουμπή τότε), Σπύρος Τσαγκαράτος, αναφέρει σχετικά: «Κατά την τελευταία συνάντηση πάνω στην πλατεία, συμφωνήσαμε με τους κατοίκους ότι θα απορρίψουμε το σχέδιο "Πλάκα", να πεζοδρομήσουμε δηλαδή μία διαδρομή από την πλατεία μέχρι το Μουσείο, ώστε να ανεβάσουμε τουρίστες μέχρι τα Εξάρχεια, συμφωνήσαμε να καλέσουμε τον Τύπο την επόμενη και να αναγγείλουμε ένα σύνθετο "πακέτο" από πεζοδρομήσεις και κίνητρα για κατοικία με ανάπτυξη άλλων, ήπιων παρεμβάσεων. Ο Κουλουμπής ήταν έτοιμος να τα ανακοινώσει το ίδιο βράδυ, όταν έγινε ένα εντελώς αδικαιολό-

γητο "ντου" των ΜΑΤ στην πλατεία. Κυριάρχησε στα μέσα ενημέρωσης, έγιναν καταστροφές, οπότε άντε μετά να βγεις και να μιλήσεις για επιστροφή κατοικίας και ήπιες παρεμβάσεις. Η επέμβαση στην πλατεία έγινε, διότι όπως μου εξήγησε αργότερα ο κ. Σταθάτος, υφιστάμενος του Νίκωνα Αρκουδέα (Αττικάρχη της ΕΛ.ΑΣ.), η αστυνομία χρειάζεται τα "πρεζάκια" και τα "βαπράκια" ως πηγές πληροφόρησης. Δεν ρισκάρουμε να τους χάσουμε με πεζοδρομήσεις και αναπλάσεις!».

Εξάρχεια Real estate

«Τα Εξάρχεια θα γίνουν σαν την Πλάκα» («Ελευθεροτυπία»-18/6/93). Αυτό εξήγγειλε αποτελούμενο από μεγαλεπήβολα (μεσιτικά) σχέδια ο τότε υφυπουργός ΠΕΧΩΔΕ Γιώργος Βουλγαράκης, του οποίου δεν είχαμε ακόμη γνωρίσει τις επιδόσεις του ως υπουργού Δημόσιας Τάξης, και κυρίως τις «νόμιμες και ηθικές» δουλείες του στις αγοραπωλησίες ακινήτων.

Το 1986 κάποιοι από τους «αγανακτισμένους» κατοίκους «χαιρέτισαν» την «πρωτοβουλία Κουλουμπή» με ενθουσιασμό (και ίσως έβγαλαν απ' την όλη διαδικασία σεβαστή υπεραξία) με αποτέλεσμα οι τιμές των ακινήτων να εκτιναχθούν προς τα πάνω: «Ξύπνιοι επενδυτές κερδοσκόπησαν σε βάρος των κατοίκων στα Εξάρχεια»(Ελευθεροτυπία 25/5/86). Στα μισά της δεκαετίας του '90 που η μεταφορά των δικαστηρίων στην Ευελπίδων προκάλεσε «μεγάλη ζήτηση» στη περιοχή επαγγελματικής στέγης (σχετικά φθηνής) από εκατοντάδες νέους δικηγόρους «ανέβασε το ενδιαφέρον της αγοράς», ενώ διαβάσαμε αυτές τις μέρες ότι σημαντικός αριθμός επενδυτών ακινήτων ζητούσαν προς αγορά κτήρια και διαμερίσματα στη περιοχή για τη μετατροπή τους σε γραφεία επιχειρήσεων, μέσω ενός σχεδίου «ανάπλασης» που περιλαμβάνει τη φυσική συνέχεια του Κολωνακίου προς τα Εξάρχεια. Και δες πώς τα έφερε ο καιρός, να διαβάσουμε επίσης σε μια πρόσφατη ανακοίνωση της Κοινής Δράσης Αλληλεγγύης για τα Εξάρχεια ότι ο κ. Βουλγαράκης φέρεται ως ιδιοκτήτης παλαιάς πολυκατοικίας σε κεντρικό σημείο της συνοικίας - άρα και υποψήφιος να προσπορισθεί (ο ίδιος ή κάποια υπεράκτια;) τα κέρδη από την άνοδο των αξιών ακινήτων εάν η περιοχή «καθαρίσει» από «ενοχλητικά στοιχεία».

Όπως σ' όλα τα χρηματιστήρια, έτσι κι εδώ, προϋπόθεση μιας καλής επένδυσης αποτελεί φυσικά η «εσωτερική πληροφόρηση».

1990-1994. Τι ΠΑΣΟΚ τι Ν.Δ. ξύλο πέφτει από παντού…

Στην αυγή της δεκαετίας του 1990 ο πλανήτης βίωσε τεράστιες ιστορικές αλλαγές με προεξέχουσα τη κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» στις χώρες της ανατολικής Ευρώπης και της Ε.Σ.Σ.Δ. Σε αυτή τη μικρή γειτονιά του πλανήτη που τη λένε Ελλάδα όμως, όπως ίσως γνωρίζετε οι παραδόσεις τιμούνται και ποτέ δε καταρρέουν. Γιορτάζοντας και τηρώντας τις παραδόσεις του έθνους, η «παραδοσιακή» καταστολή του Ελληνικού κράτους συνεχίστηκε με κάθε «επισημότητα».

Οι επεμβάσεις του κράτους και κατά αυτή τη δεκαετία ήταν εξίσου σκληρές και διάχυτες. Τα Εξάρχεια δεν αποτελούν πλέον το «αποκλειστικό» πεδίο συγκρούσεων. Το 1989 γίνεται ένα «διάλλειμα» στη διακυβέρνηση της χώρας από το ΠΑΣΟΚ και την ολιγόμηνη οικουμενική κυβέρνηση του 1989, με τη Ν.Δ. να αναλαμβάνει την εξουσία υπό τη πρωθυπουργία του Κ. Μητσοτάκη. Η καταστολή διαχέεται όχι μόνο στον πολεοδομικό ιστό της Αθήνας αλλά και σε άλλες πόλεις. Τέλη 1990 γίνονται εκατοντάδες καταλήψεις σχολείων σε όλη την Ελλάδα. Η κυβέρνηση και εν συνεχεία το παρακράτος τρομοκρατεί τους καταληψίες, πότε με εισαγγελικές παραγγελίες για λήξη των καταλήψεων και επεμβάσεις της αστυνομίας που συλλαμβάνουν παιδιά 14 και 15 ετών για να «συνετίσει» τους αγωνιστές μαθητές, και όταν δεν φτάνει το «μακρύ χέρι του κράτους», φτάνει αυτό του παρακράτους με την επιστράτευση παρακρατικών-φασιστικών συμμοριών που απειλούν, δέρνουν και τρομοκρατούν τις νύχτες τους καταληψίες μαθητές. Αποκορύφωμα η δολοφονία του καθηγητή Λυκείου Νίκου Τεμπονέρα στη Πάτρα από τους παρακρατικούς νεοδημοκράτες Μαραγκό, Καλαμπόκα, στις 9 Γενάρη του 1991. Στην εξέγερση που ακολούθησε με αφορμή τη δολοφονία τις δυο επόμενες μέρες στην Αθήνα μετά από πανελλαδικό συλλαλητήριο για τη δολοφονία το οποίο δέχτηκε επίθεση από εκατοντάδες ΜΑΤαδες , 5 άτομα εγκλωβίζονται και καίγονται ζωντανά στο κτήριο του «Κάπα Μαρούση» από φωτιά η οποία ξεκίνησε από δακρυγόνα που τα ΜΑΤ εκτόξευσαν μέσα στο κτήριο. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη κρατά 3 χρόνια και το βασικό της «έργο» είναι η άγρια καταστολή από τα ΜΑΤ όσων αγωνίζονται , «τιμώντας» την λιγοστή πια εργατική (και υποψήφια άνεργη) τάξη με άφθονο ξύλο. Από τους απεργούς της «Ολυμπιακής», μέχρι αυτούς της «ΕΑΣ», της «Πειραϊκής- Πατραϊκής», της «Πιρέλλι», κλπ.

1994-2004. «σοσιαλιστική ανάπτυξη» . Καταστολή με… στυλ κοινωνικό.

Τέλη του '93 το ΠΑΣΟΚ επανέρχεται στην εξουσία παρουσιάζοντας το «δημοκρατικό-σοσιαλιστικό» του προσωπείο για μια ακόμη φορά: Εισβολή στην ΑΣΟΕΕ, σύλληψη 52 αναρχικών και την καταδίκη τους σε 8 μήνες φυλάκιση τον Αύγουστο του '94. Πολυάριθμες συλλήψεις αναρχικών έξω από το Πολυτεχνείο στις 17/11/1994 αφού προηγούμενα έγινε εισβολή σε τέσσερις καταλήψεις στέγης με συνολικό αριθμό συλλήψεων 96 ατόμων.

Τον Χειμώνα του 1995 το άσυλο καταλύεται για δεύτερη φορά στα μεταπολιτευτικά χρονικά. Με αφορμή τη πολυήμερη εξέγερση στα κολαστήρια των ελληνικών φυλακών, γίνεται κατάληψη στο Πολυτεχνείο από αναρχικούς και αντιεξουσιαστές σε ένδειξη αλληλεγγύης στους εξεγερμένους φυλακισμένους. Το κράτος με εντολή των Πασοκικών διαχειριστών του, άρουν το άσυλο και οι σιδερόφρακτες ορδές των ΜΑΤ πανηγυρίζοντας εισβάλουν στο χώρο του Πολυτεχνείου και συλλαμβάνουν 504 αναρχικούς. Οι συλληφθέντες-αιχμάλωτοι στήνονται σε σειρές όπου κατά ομάδες οδηγούνται στις κλούβες έξω από τη κεντρική πύλη του Πολυτεχνείου, θυμίζοντας εικόνες από το γκέτο της Βαρσοβίας και το φόρτωμα των Εβραίων στα τραίνα προς το Άουσβιτς.

Σημειολογική λεπτομέρεια: Ο «ένοπλος αγωνιστής» κατά της χούντας και υφυπουργός Δημοσίας Τάξης τότε, Σήφης Βαλυράκης είναι ο εμπνευστής της εισβολής όπως ο ίδιος επιβεβαίωσε σε μετέπειτα τηλεοπτική του συνέντευξη.

Η «σοσιαλιστική» καταστολή έχει ακόμη πολύ ξύλο να δώσει. Ενδεικτικά: Οι συγκρούσεις για τον ΑΣΕΠ που έγιναν πανελλαδικά το καλοκαίρι του 95. Οι συγκρούσεις στη «θερμή» υποδοχή Κλίντον το 1999. Το Μάη του 2002 με πρωτοφανή αγριότητα οι κατασταλτικοί μηχανισμοί επιτίθενται στο Λιμάνι του Πειραιά σε βάρος των απεργών ναυτεργατών. Τότε κορυφαία στελέχη της κυβέρνησης Σημίτη χαρακτήριζαν τις κινητοποιήσεις ως «εκτροπή από τη νομιμότητα». Την ίδια χρονιά κτυπιούνται αγρότες που προσπαθούν να φτάσουν στο μέγαρο Μαξίμου. Καταστολή από τα ΜΑΤ επίσης αγροτικών κινητοποιήσεων το 2002 με πλέον χαρακτηριστική την «επιχείρηση βουλκανιζατέρ» στη Θεσσαλία. Η βίαιη καταστολή της πορείας των συνταξιούχων έξω από το μέγαρο Μαξίμου, «το κοινωνικό πρόσωπο» του ΠΑΣΟΚ προς τη τρίτη ηλικία» σε όλη του τη «μεγαλοσύνη»!. Παράλληλα, με την κατασταλτική τρομοκρατία, προχωρά και η λεηλασία των οικονομικών αποθεμάτων μέσω του «πάρτι του χρηματιστηρίου» στο όνομα της

ΠΑΣΟΚικής «ανάπτυξης», και η εξαπάτηση του κόσμου. Η συσιαστική ενίσχυση του νεοπλουτισμού μερίδας του κοινωνικού ιστού, ο καταναλωτισμός, η πλήρης εφαρμογή των κρατικών σχεδιασμών και η ενίσχυση των κεφαλαιούχων, τους οποίους υποτίθεται πως θα πολεμούσε όταν θα γινόταν κυβέρνηση, το 1981, δεν άφησαν και δεν αφήνουν κανένα περιθώριο ψευδαισθήσεων για το τι πρόκειται να ακολουθήσει κατά τη νέα περίοδο της πρωθυπουργίας Σημίτη και της ΠΑΣΟΚικής διαχείρισης με αποκορύφωμα το μεγάλο φαγοπότι των Ολυμπιακών αγώνων του 2004. Το «δημοκρατικό έργο» του ΠΑΣΟΚ σφραγίζεται με την ψήφιση του νόμου «για την καταπολέμηση του οργανωμένου εγκλήματος και της τρομοκρατίας», γνωστού και ως «αντιτρομοκρατικού νόμου» που εισηγήθηκε ο τότε υπουργός Δημοσίας Τάξης (και σήμερα «προστασίας του πολίτη») Μ. Χρυσοχοΐδης.

2004- Σήμερα. Και τα Εξάρχεια; «το αυτόνομο κράτος» βρυχάται…

Το 2004, η ΝΔ με τον Κώστα Καραμανλή έρχεται στην εξουσία (για τη τυπική εναλλαγή διαχείρισης του κράτους).

Τα Εξάρχεια ξαναβρίσκουν τη «χαμένη αίγλη» τους στα πρωτοσέλιδα των αστικών ΜΜΕ με αφορμή τις φοιτητικές κινητοποιήσεις του 2007 και τον «στρατηγό άνεμο» Βύρων Πολύδωρα στην ηγεσία του υπουργείου Δημοσίας Τάξης, ο οποίος θέλοντας να προσδώσει μια αρχαϊκή «αύρα» στα μαντρόσκυλα της ΕΛ.ΑΣ. τους ονομάζει χαϊδευτικά «πραίτορες». Ο Βύρων (γνωστός αρχαιολάτρης, διανοούμενος, και ποιητής) ομολογεί σε μια στιγμή σπάνιας ειλικρινείας για πολιτικό, αυτό που όλος ο κόσμος ξέρει: «Μη χτυπάτε την αστυνομία. Οι αστυνομικοί οπλοφορούν, είναι και αυτοί άνθρωποι οι οποίοι μπορεί να απολέσουν τη ψυχραιμία των.». Την «απώλεια ψυχραιμίας» την διαπιστώσαμε το Δεκέμβρη του 2008 με τη δολοφονία του 15 ετών Αλέξη Γρηγορόπουλου από τον ειδικό φρουρό της ΕΛ.ΑΣ. Επαμεινώνδα Κορκονέα.

«Ρητορεύοντας» στη Βουλή ο Βύρων Πολύδωρας χαρακτηρίζει επισήμως την περιοχή «άβατον» για την ΕΛ.ΑΣ. (27/4/07). Ένα μήνα μετά τα μεγάλα φοιτητικά συλλαλητήρια, η κυβέρνηση Καραμανλή, οι υπηρεσίες ασφαλείας και οι επικοινωνιακοί συνοδοιπόροι τους (ΜΜΕ) ετοιμάζονται κατά τα φαινόμενα να πάρουν τη ρεβάνς για τον ξεσηκωμό των φοιτητών το ίδιο έτος.

Εφημερίδες και κανάλια δεν άργησαν να εντοπίσουν την εστία του «κακού» των φοιτητικών συγκρούσεων για το άρθρο 16, στα οικοδομικά τετράγωνα μεταξύ Σόλωνος και Στρέφη: Για «κράτος των Εξαρχείων» μιλά η «Espresso» (30/4/), «300 "αναρχολησταές" των Εξαρχείων» βλέπει η «Καθημερινή» (29/4/), «μετατροπή ολόκληρων περιοχών της πρωτεύουσας σε ανοχύρωτες γειτονιές» διαπιστώνει ο Πρετεντέρης στο «Βήμα» (29/4/), «"ανεξάρτητο κράτος" από τους κουκουλοφόρους των Εξαρχείων» ανακαλύπτει, τέλος, το «Πρώτο Θέμα» (29/4/), εξηγώντας πως: «αστυνομικοί μιλάνε πλέον ανοιχτά για αναβίωση της προ του 1990 ανεξέλεγκτης κατάστασης». Το «αυτόνομο κράτος των Εξαρχείων» για μια ακόμη φορά, «απειλεί» να «καταλάβει την επικράτεια και να καταλύσει το κράτος». Στο ίδιο μήκος κύματος κινούνται οι περιγραφές των σχεδίων της ΕΛ.ΑΣ. Παρά τις διαφωνίες τους όσον αφορά την επιχειρησιακή ονομασία της επερχόμενης εκκαθάρισης («Τρίαινα», «Εξάρχεια» ή κάτι άλλο), τα ρεπορτάζ διακρίνονται κι εδώ από ενιαία ορολογία: «εισβολή» των ΜΑΤ στους «θυλάκους» της αναρχίας» («Ελ. Τύπος» 27/4), «εισβολή μακράς διαρκείας» στα Εξάρχεια» («Espresso» 29/4), «κατάλυση του "άβατου" της πλατείας» («Βήμα» 29/4). Όπως ακριβώς αρμόζει, δηλαδή, σε πολεμικές επιχειρήσεις εναντίον μιας εδαφικά καθορισμένης, κυρίαρχης επικράτειας. Το σχέδιο της «εισβολής», όπως αναλύεται στον φιλοκυβερνητικό «Ελεύθερο Τύπο» (27/4), αποτελεί άλλωστε αντιγραφή των κλασικών «μπλόκων» της Κατοχής: «Οι έφοδοι θα εκδηλωθούν μέσω των τριών βασικών οδών που καταλήγουν στην ομώνυμη πλατεία, προκειμένου να συμπιεστούν οι θαμώνες προς το κέντρο και να ακολουθήσουν μαζικές προσαγωγές και συλλήψεις».

Πρόλογος αντί επίλογου

Το παραπάνω κείμενο προσπαθεί να πληροφορήσει τον αναγνώστη μέσα από μια ιστορική αναδρομή. Εστιάζει λίγο παραπάνω στη δεκαετία του 1980-90 την οποία θεωρούμε σημαντική για τις μετέπειτα εξελίξεις, στις μεθόδους καταστολής του κράτους, που με οδηγό τα Εξάρχεια ασκήθηκαν όχι μόνο στον αστικό χώρο της Αθήνας, αλλά και των άλλων τριών μεγάλων αστικών κέντρων (Θες/νίκη-Πάτρα-Ηράκλειο), οι οποίες συνεχίζονται μέχρι σήμερα.

Τα Εξάρχεια και οι κάτοικοι του έχουν αποδείξει ότι όχι μόνο δεν υποτάσσονται στην επί 35 σχεδόν χρόνια μόνιμη καταστολή, αλλά συνεχίζουν δυναμικά να δημιουργούν μικρές «νησίδες ελευθερίας» όπως παράδειγμα το αυτοδιαχειριζόμενο πάρκο στη Ναβαρίνου, τα κοινωνικά-πολιτικά και αλληλέγγυα στέκια, τα εναλλακτικά καταστήματα -συλλογικότητες που βρίσκονται στη περιοχή κλπ, επιμένοντας ενάντια στη βαρβαρότητα του κράτους όχι μόνο να υπάρχουν αλλά να αντιστέκονται. Γιατί είναι ένα «ζωντανό» κομμάτι (ίσως το πιο ζωντανό) του πολεοδομικού ιστού της Αθήνας.

Και όπου υπάρχει ζωή: «ο θάνατος δεν θα έχει πια εξουσία».

*Για τη συγγραφή του άρθρου χρησιμοποιήθηκαν εκτενή αποσπάσματα από:

Άρθρο της δημοσιογραφικής ομάδας Ιός: ΕΞΑΡΧΕΙΑ 1984-2007. Η ιστορία ενός ψευδοκράτους (Ελευθεροτυπία 13/5/2007)

archive.enet.gr/online/online_print?id=42797740

Εξάρχεια reloaded… Η καταστολή ως έργο τέχνης (αντιεξουσιαστική περιοδική έκδοση Black Out. Θεσσαλονικη 2007,τευχος #9)

Το ΠΑΣΟΚ είναι πάλι εδώ!

(Ε. από συλλογικότητα anarchypress και Συσπείρωση Αναρχικών. 23/10/09)

www.anarchypress.gr

Ευάγριος Αληθινός

υπουργείο της προστασίας του πολίτη και μηδενική ανοχή

Προφανώς η μετονομασία του υπουργείου δημοσίας τάξης σε «προστασίας του πολίτη» δεν είναι τυχαία.

Προφανώς ο όρος δημόσια τάξη παραπέμπει στον κατασταλτικό χαρακτήρα του κράτους και φανερώνει εντονότερα το βίαιο χαρακτήρα του. Η δημοκρατία θέλει να φανερώνει τον εαυτό της ως η ενότητα όλων των στοιχείων των όποιων βρίσκονται εντός της. Η δημοκρατία όμως, δεν αντιπροσωπεύει μια κοινωνική οργάνωση δίχως αντιφάσεις και ανισότητες. Πληρεστέρα, είναι η ενότητα αλληλοσυγκρουόμενων στοιχείων με διαφορετικά συμφέροντα και προοπτικές.

Κάπου εδώ η διαλεκτική αναιρείται. Αυτή η ενότητα δεν είναι μεταξύ ίσων ορών που φτάνουν σε ένα συμφιλιωτικό ενδιάμεσο αλλά τουναντίον μια βάρβαρη συνθήκη στην οποία ο ισχυρότερος επιβάλλει την θέληση του και τα συμφέροντα του στον αδύναμο.

Επειδή όμως μια κοινωνική οργάνωση που βασίζεται στην ανισότητα δε μπορεί να βασίζεται μονό στην καθαρή μορφή της βίας, οργανώνει στο εσωτερικό της και ένα καλά διαρθρωμένο πλέγμα τύφλωσης.

Η προστασία του πολίτη είναι μια ύπουλη ονομασία. Από τον χαρακτηρισμό που θα σε παράπεμπε στην βία τώρα σε παραπέμπει στην έννοια της φροντίδας. Με αυτό το τρόπο, το κράτος θέλει να περάσει ότι τα σώματα καταστολής δεν υπάρχουν για να διατηρούν την «κοινωνική ειρήνη» αλλά για να προστατεύουν τα συμφέρον του ατόμου. Με αυτό το τρόπο, οι απόκληροι αυτής της κοινωνίας και όσοι προβαίνουν σε κάποια μορφή διαμαρτυρίας δε βαίνουν εναντίον του κράτους και της ανισότητας, αλλά εναντίον του πολίτη και συνεπώς ολόκληρης της κοινωνίας. Με αυτή τη λογική τα σώματα τα καταστολής πρέπει να δείχνουν μηδενική ανοχή στους αντιφρονούντες για να φροντίσουν αυτό το φάντασμα του πολίτη.

Οι ονομασίες που επιλέγονται για τέτοια πόστα κρύβουν μέσα τους και την αντίστοιχη ιδεολογία.

Δεν πρέπει να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι το ενδιαφέρον για το πολίτη έχει εντός του πολιτικές βίας, λιτότητας και έλεγχου.

Ο πολίτης τον όποιο προστατεύουν είναι μια έννοια κενού περιεχομένου. Παραμένει αρκετά αφηρημένη ώστε μέσα από αυτή να διοχετεύουν σκοπούς και προθέσεις ολότελα διαφορετικούς από αυτούς τους οποίους ενστερνίζονται ότι θέλουν.

Η έννοια του πολίτη και η σύνθεση αυτής της εννοίας δίνεται από μια συγκεκριμένη ελίτ η οποία προασπίζει τα συμφέροντα της και όχι από το υποκείμενο το όποιο υποτίθεται ότι το αφόρα.

Έτσι με αυτό τρόπο αυτή η απόσταση μεταξύ εννοίας και της εμπράγματης κατάστασης της, ανοιγει την δυνατοτητα για ψεκασμο εργατων επειδή είναι εναντίον στον «πολιτη», το ξυλοδαρμο και την φυλακιση διαδηλωτων οι οποιοι διαρματυρονται για το θανατο μεταναστη απο τα σωματα προστασιας του πολίτη και την ασφυκτική πράσινη ανάπτυξη των πιτμπουλ της δημοκρατίας στην περιοχή των Εξαρχείων.

Αν όλα αυτά θυμίζουν ολοκληρωτικό καθεστώς δεν είναι παράξενο. Τα ολοκληρωτικά καθεστώτα είχαν για σημαία τους τέτοιες έννοιες. Η χιτλερική γερμάνια είχε για σημαία της τον λαό, η σοβιετική αυτοκρατορία το προλεταριάτο και σύγχρονη αστική ολιγαρχία επικαλείται τον πολίτη όταν θέλει να περάσει ολοκληρωτικές πολιτικές.

Η αρνητική ουτοπία πάντα θα ισχυρίζεται ότι έχει καλές προθέσεις… και όπως λέει το σκουλήκι από τη χωματερή «..να φοβάστε τους τρελούς επιστήμονες, τους μεγάλους ηγέτες, τις πατρίδες που έχουν σύνορα, τα αφεντικά που έχουν καλές προθέσεις… και να αφήνετε πάντα λίγο χώρο για τους ηττημένους.»

Johann

η αντιεξουσία στη φαντασία (της εξουσίας)

«Σφίξε το χέρι μου καθώς βαραίνει ο ουρανός
ο κίνδυνος σαρκώνεται όταν εμείς κοιτάμε αλλού»

(Ωχρά Σπειροχαίτη)

"Όποιος αστυνομικός τολμήσει και ακουμπήσει παράνομα πολίτη και λαθρομετανάστη θα αποβληθεί από το Αστυνομικό Σώμα με συνοπτικές διαδικασίες και με δική μου πρωτοβουλία…Είναι αδιανόητο αστυνομικός να συνεργάζεται με χρυσαυγίτες, τους οποίους ο Άρειος Πάγος θα έπρεπε να είχε θέσει εκτός νομικού πλαισίου…Η Αστυνομία δεν θα κάνει 'γιουρούσια' και επιχειρήσεις σκούπα… Έχω φίλους αντιεξουσιαστές και αναρχικούς δεν ενοχοποιούμε ούτε χώρους, ούτε ιδέες"

Το παραπάνω κρεσέντο άκρατου λαϊκισμού ανήκει στον νέο υπουργό Δημοσίας Τάξης της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ Μιχάλη Χρυσοχοΐδη , του οποίου το υπουργείο (προς δόξα της κοινωνίας του «1984» του Τζώρτζ Όργουελ) μετονομάστηκε σε «υπουργείο προστασίας του πολίτη». Οι παραπάνω προτάσεις επιπθηκαν στη πρώτη συνέντευξη τύπου του υπουργού ανά την ανάληψη των καθηκόντων του. Το Ουεργελικό θέατρο-συνέντευξη δόθηκε παράλληλα την ίδια ώρα που τα μαντρόσκυλα της ΕΛ.ΑΣ. ως προστάτες του κράτους (και όχι φυσικά του πολίτη) και ως ένας άλλος στρατός κατοχής απέκλειαν για 48 ώρες μια ολόκληρη περιοχή της Αθήνας-αυτή των Εξαρχείων- εξευτελίζοντας με συνεχείς ελέγχους, προσαγωγές και συλλήψεις τους κατοίκους της και όσους έκαναν το «λάθος» να επιλέξουν για τη διασκέδαση τους η την απλή διέλευση τους τη συγκεκριμένη περιοχή. Ο «σύντροφος» υπουργός (κατά το δημαγωγικό «είμαστε οι αντιεξουσιαστές της εξουσίας» που δήλωσε ο πρωθυπουργός Γιώργος Παπανδρέου) μέσα στο λαϊκίστικο παραλήρημα του είπε και μια αλήθεια. Η πολιτική εξουσία στη κοινοβουλευτική δημοκρατία δεν ενοχοποιεί πολιτικούς χώρους και ιδέες και αυτό γιατί αυτή την αποστολή την έχουν αναλάβει για λογαριασμό της οι χειραγωγοί των Μ.Μ.Ε. Όταν τα Μ.Μ.Ε. αναφέρονται στους αντιεξουσιαστές, και στους αναρχικούς απογυμνώνουν την θεωρητική και πολιτική έννοια των λέξεων που τις συνοδεύουν ανάγοντας τες σε παραβατικές και μόνο συμπεριφορές. Με αυτό τον τρόπο τα Μ.Μ.Ε. μιλούν για λογαριασμό του κράτους διαχέοντας απροκάλυπτα στη «κοινή γνώμη» (που καταναλώνει μέσα στην άγνοια της ότι της σερβίρουν) ότι ο αντιεξουσιαστής-αναρχικός ισούται με τον βάνδαλο, τον χούλιγκαν, ακόμη και τον δολοφόνο η τον «αιμοδιψή τρομοκράτη» (ιδιότητες που φυσικά οι γενεσιουργικές τους αιτίες οφείλονται στο ίδιο το πολιτικό σύστημα του κράτους και του καπιταλιστικού οικονομικού μοντέλου). Για να μη κρυβόμαστε όμως πίσω από το δάχτυλο μας, αρκετοί είναι οι αντιεξουσιαστές και αναρχικοί που «άθελα» τους με κάποιες άστοχες ενέργειες στερημένες από την ύπαρξη ενός επαρκούς κοινωνικού-πολιτικού λόγου δίνουν «επιχειρήματα» στο κράτος και τους διαύλους της χειραγώγησης να περνά αυτή η άποψη, αλλά δεν είναι η αυτοκριτική και η ανάλυση των συγκεκριμένων πράξεων επί του παρόντος, σκοπός αυτού του κειμένου. Το πρώτο δείγμα της «φιλοσοφίας» της νέας κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ όσο αφορά τη καταστολή και τη τρομοκρατία των πολιτών από τους ραβδούχους και τα άλλα τσοπανόσκυλα της ΕΛ.ΑΣ., ούτε μας ξάφνιασε, ούτε μας «έριξε από τα σύννεφα». Το συγκεκριμένο κόμμα έχει δώσει τα «δείγματα γραφής» του στα εικοσιπέντε χρόνια που ήταν κατά το παρελθόν στην εξουσία, τόσο με δολοφονίες ανθρώπων από τους «εξοστρακισμούς» σφαιρών των αστυνομικών του, όσο και με την «μηδενική ανοχή» εναντίον όσων κατέβαιναν διαδηλώνοντας στους δρόμους, ζητώντας πίσω λίγη από τη κλεμμένη τους αξιοπρέπεια. Δε διαφέρει σε τίποτα ο πρόσφατος εξευτελισμός πολιτών (ξεγύμνωμα νέων, άδειασμα τσαντών, αναγκαστικό γονάτισμα επί ώρα στο οδόστρωμα, λεκτικές προσβολές, ξυλοδαρμοί) με την πριν μερικά χρόνια ανηλεή καταστολή γερόντων συνταξιούχων έξω από το παλάτι του τότε πρωθυπουργού Κ. Σημίτη. Δυστυχώς για τους «σοσιαλιστές» και «αντιεξουσιαστές» της νέας κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ έχουμε ακόμη μνήμη και δεν αποπροσανατολιζόμαστε με το «φρέσκο» παραμυθένιο προσωπείο που φόρεσαν προσπαθώντας να χειραγωγήσουν τον κόσμο, ότι είναι κάτι το νέο που θα αλλάξει τον τόπο. Λέγοντας τα αυτά δεν ισχυριζόμαστε ότι λόγω του ότι εμείς οι λίγοι παλεύουμε να είμαστε αντιεξουσιαστές και πιστεύοντας στις αναρχικές ιδέες, είμαστε κάποιου είδους «αυθεντίες» ή γνωρίζουμε κάτι παραπάνω από τον υπόλοιπο κοινωνικό ιστό, κάθε άλλο. Όπως ο περισσότερος κόσμος γύρω μας, έτσι κι εμείς πράττουμε ταυτόχρονα με το λόγο μας. Η πράξη είναι αυτή που δημιουργεί την εκάστοτε κατάλληλη νοητική κατάσταση. Σε πράξεις προβαίνει όποιος ζει τη πραγματικότητα, αυτός γνωρίζει καλύτερα από κάθε θεωρητικό, επαγγελματία καθοδηγητή και δημαγωγό τι συμβαίνει γύρω του. Μόνο αυτός που ζει τη καθημερινότητα αντιλαμβάνεται το βάθος ενός προβλήματος. Εμείς που ζούμε στη καθημερινή βιοπάλη (μισθωτοί με μισθούς πείνας, άνεργοι, υποαπασχολούμενοι, μετανάστες, εργάτες, φοιτητές, μαθητές) βιώνουμε τη βία του συστήματος, το οποίο φυσικά δεν αλλάζει επειδή αλλάζουν εκάστοτε ρόλους οι διαχειριστές του (κυβέρνηση-αντιπολίτευση).Όλοι και όλες εμείς ξέρουμε καλύτερα από τον καθένα τι θα πει πόνος και αποκλεισμός από τις πλείστες εκδηλώσεις της κοινωνικής ζωής που οι «όροι» συμμετοχής αξιολογούνται ανάλογα με το «πάχος» του πορτοφολιού και το «βάρος» της πιστωτικής κάρτας. Ο λόγος που αναφέρονται όλα αυτά είναι για να αναδείξουμε ότι μόνο εκείνοι που ξέρουν πόσο άσχημα είναι τα πράγματα στη ζωή τους μπορούν να είναι αρκετά απελευθερωμένοι από ψευδαισθήσεις η κεκτημένα συμφέροντα ώστε να αντιλαμβάνονται τα ψέματα και τους φανφαρονισμούς της κρατικής εξουσίας θέλοντας να τα γκρεμίσουν και για να αλλάξουμε μια κατάσταση πρέπει να γνωρίζουμε και να αντιλαμβανόμαστε το βάθος του προβλήματος. Δεν ανεχόμαστε κανενός είδους καταστολή γιατί η ανοχή στη καταπίεση και στη βαρβαρότητα δεν δηλώνει απλά και μόνο συνενοχή αλλά σκοτώνει εν τέλει τη κοινωνία και μια ανεκτική κοινωνία δεν είναι καν κοινωνία. Καλά θα κάνει λοιπόν ο «σύντροφος» Χρυσοχοΐδης και η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ να αντιληφθεί το «βάρος» των πράξεων της, εμείς δεν πρόκειται να παραιτηθούμε όσο και αν προσπαθούν να μας τσακίσουν από το να παλεύουμε με όλα τα μέσα και τις δυνάμεις μας να γκρεμίσουμε το «Βασιλιά» από τον εξουσιαστικό του θρόνο και αυτό γιατί:(δανειζόμενοι τον στίχο του Όσκαρ Ουαϊλντ) «ένας χάρτης του κόσμου που δεν περιέχει την ουτοπία, δεν αξίζει ούτε να τον κοιτάξεις καν.»

Ευάγριος Αληθινός

οι κοινότητες των ιθαγενών της Χιλής

κηρύσσουν πόλεμο στο κράτος και στις πολυεθνικές που εκμεταλλεύονται τα εδάφη τους

Με μεγάλη μας χαρά δημοσιεύουμε την παρακάτω ανακοίνωση. Δημοσιεύτηκε πρώτα στο indymedia και επιλέξαμε με τη σειρά μας να τη διαδώσουμε. Είναι η ανακοίνωση των ιθαγενών της Χιλής, του συντονιστικού των Μαπούτσε, (Coordinadora Mapuche Arauco Malleco ή CAM) στην οποία δηλώνουν πως απορρίπτουν τη Χιλιανή εθνικότητα, κηρύσσουν το έδαφος τους αυτόνομο και ταυτόχρονα τον πόλεμο απέναντι στο χιλιανό κράτος και τους "ξένους εισβολείς", όπως λένε.

Ο αγώνας των ιθαγενών της Λατινικής Αμερικής είναι μια ανάγκη αιώνων που εναντιώνεται στα ξένα μονοπώλια και τη κρατική καταστολή. Όταν λέμε «ξένα μονοπώλια» εννοούμε τις οικονομικές και στρατιωτικές βλέψεις των δυτικών κρατών (μα κυρίως των ΗΠΑ), που από την ανακάλυψη της Αμερικάνικης ηπείρου μέχρι σήμερα έχουν μετατρέψει τη νότια Αμερική σε τσιφλίκι τους, διορίζοντας κυβερνήσεις-ανδρείκελα και τυραννώντας τη ζωή κάθε λατινοαμερικάνου. Η εξέλιξη αυτή είναι η συνέχεια της αντίστασης στις πολεμικές επιχειρήσεις που προσπάθησε το χιλιανό κράτος να πραγματοποιήσει στα εδάφη των ιθαγενών.

Γι' αυτό και έχει τεράστια σημασία αυτή η ανακοίνωση. Γιατί δε είναι μόνο αγώνας ενάντια στο εγχώριο και ξένο κεφάλαιο. Είναι και η άρνηση του έθνους, της κυβέρνησης και του κράτους. Είναι η αμφισβήτηση των συνόρων ,ο ένοπλος αγώνας (που είναι πάντα επίκαιρος),η μάχη για τη γη, την αξιοπρέπεια και την ελευθερία. Από μας η αλληλεγγύη είναι δεδομένη. Τους χαιρετίζουμε και τους δίνουμε το λόγο...

Ανακοινώνουμε στην εθνική και διεθνή κοινή γνώμη τα ακόλουθα

Δεδομένου ότι δεν έχει υπάρξει κανένα σημάδι από την κυβέρνηση για να θέσει ένα τέλος στις δυνάμεις καταστολής και ελέγχου πάνω στις δικές μας κοινότητες, πήραμε μια απόφαση σαν C.A.M. Εκφράζουμε δημόσια την παραίτηση μας από τη Χιλιανή εθνικότητα και κηρύττουμε το έδαφος του έθνους των Mapuche αυτόνομο, από το ποταμό Bio bio μέχρι το Νότο, βασισμένοι στη νομική αναγνώριση που υπάρχει. Συμφωνία Tapihue (1825) 'Άρθρο 19 μεταξύ Mapuche και Χιλιανού κράτους.Γι' αυτό τερματίζουμε οποιοδήποτε διάλογο με τη Χιλιανή κυβέρνηση και της κηρύττουμε τον πόλεμο από σήμερα 20 Οκτώβρη 2009 μέχρι τέλους.

Καλούμε όλες τις κοινότητες να συνεχίσουν τον ίδιο δρόμο για να κατορθώσουμε την ολοκληρωτική εκδίωξη όλων αυτών των εισβολέων που επιχειρούν στο δικό μας έθνος των Mapuche.

Για τον ίδιο λόγο έχουμε δώσει ελευθερία δράσης στα όργανα της αντίστασης των Mapuche ενάντια στα καπιταλιστικά συμφέροντα στη περιοχή των Mapuche.

Αποδεχόμαστε ολοκληρωτικά την πρόσφατη δράση των κοινοτήτων Weichafes Pehuenches, Nagche, Lafkenche, Pichunches y Huilliches, των Mapuche εν καιρό πολέμου.

Ε μείς σαν C.A.M. λέμε στο λαό και τη κοινή γνώμη τα ακόλουθα

Στις 20 Μάρτη 2009 οι Weichafes πραγματοποίησαν δράσεις ενάντια σε 2 φορτηγά της δασικής επιχείρησης El Bosque, που κυκλοφορούσαν στη διαδρομή Collipulli – Angol, συγκεκριμένα στο ύψος της Cancura, στην περιφέρεια της Araucania. Αυτά τα 2 φορτηγά δούλευαν για τη δασική υπηρεσία με αποτέλεσμα τη καταστροφή τους. Αυτές οι δράσεις έχουν σαν μοναδικό σκοπό να απαντήσουν σε όλα τα τελευταία περιστατικά βίας ενάντια στο δικό μας λαό, των Mapuche, και παράλληλα να διασφαλίσουν τη διαδικασία ανάκτησης γης των κοινοτήτων μας σε καιρό σύγκρουσης. Αυτή είναι επίσης μια μορφή δράσης που τα δικά μας όργανα αντίστασης, του εδάφους των Mapuche - Pehuenches, Nagche, Lafkenche, Pichunches y Huilliches χρησιμοποίησαν για να καταδικάσουν τους εξευτελισμούς που έχουν υποφέρει τα έγκλειστα αδέρφια μας σε όλες τις φυλακές του Χιλιανού κράτους, και μια άλλη μορφή επικοινωνίας αν συνεχίσουν να υπάρχουν η πολιτική φυλάκιση και οι καταδίκες. Αυτές οι δράσεις θα συνεχίσουν να πραγματοποιούνται εκ μέρους των δικών μας Weichafe, υποστηριζόμενες από όλες τις κοινότητες του λαού των Mapuche. Τελειώνοντας, επιβεβαιώνουμε τη θέλησή μας να συνεχίσουμε στην ίδια διαδρομή των προγόνων μας, που με δύναμη προσφέρθηκαν στην υπόθεση της δικαιοσύνης και των αξιών του ευγενικού και ηρωικού λαού του έθνους των Mapuche. Το συντονιστικό των Mapuche είναι πιο δυνατό από ποτέ στον αγώνα του για το έδαφος και την αυτονομία. Ενώ υπάρχει φτώχεια και μιζέρια , εξαιτίας της έλλειψης γης απ' τις κρατικές πολιτικές που νομιμοποιούν την αρπαγή της, το CAM θα συνεχίσει να παλεύει.

Με τη δύναμη των δικών μας Futa Keche Kuifi y Weftun (αναγέννηση των νέων πολεμιστών) που γεννιούνται και πολλαπλασιάζονται σε όλο το Wallmapu (γη των Mapuche), αγωνιζόμαστε για μια υπόθεση που μετατρέπεται μέρα με τη μέρα σε μια υπόθεση όλο και πιο ιερή.

MARICHIWEU!

Όργανα της αντίστασης του εδάφους (O.R.T.)
ORT – CAM
Γη και αυτονομία του εθνους των Mapuche
WEUWAIN PU PENI, PU LAMNIEN!
ΕΞΩ Η ΔΑΣΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΦΕΟΥΔΑΡΧΕΣ ΑΠΟ ΤΟ WALLMAPU
Με τον LEMUN και τον CATRILLEO (Νεκροί Mapuche απο την αστυνομική βία)
WEVAIN!

Valdivia, Araucania (Γη των Μαπούτσε), Χιλή 2002, «Ελευθερία και Αυτοκαθορισμός στο λαό των Μαπούτσε»

διάσκεψη των νταβατζήδων της παγκόσμιας οικονομίας & κοινωνικές αντιστάσεις

Το χρονικό διάστημα 28 Σεπτέμβρη με 7 Οκτώβρη έγινε στην Istanbul της Τουρκίας η ετήσια διάσκεψη της Παγκόσμιας Τράπεζας και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος, ένας εσμός από μεγαλοτραπεζίτες, μεγαλοεπιχειρηματίες, υπουργούς και άλλους γραφειοκράτες έκατσαν στο ίδιο τραπέζι για να συζητήσουν, να σχεδιάσουν και να πάρουν αποφάσεις σχετικά με τη στρατηγική που θα ακολουθήσουν για να σώσουν τον καπιταλιστικό λεβιάθαν από την κατάρρευση και να συνεχίσουν το «θεάρεστο» έργο της επέλασης του σε κάθε γωνιά της γης. Εν μέσω λοιπόν οικονομικής, πολιτικής και ιδεολογικής κρίσης, όπου ολοένα και περισσότεροι άνθρωποι αντιλαμβάνονται ότι οι παλιές υποσχέσεις ευημερίας δεν ήταν παρά «λαγοί με πετραχήλια», οι διαμορφωτές της παγκόσμιας πολιτικής ξαναμοιράζονται τη σημαδεμένη καπιταλιστική τράπουλα και αναβαθμίζουν ακόμα περισσότερο το ρόλο του ΔΝΤ ως βασικού νταβατζή του διεθνούς οικονομικού παιχνιδιού.

Την ώρα που η παγκόσμια καπιταλιστική ελίτ και τα τσιράκια τους επεξεργάζονταν τα σχέδια ανανέωσης της εκμετάλλευσης δισεκατομμυρίων ανθρώπων, εκατοντάδες διαδηλωτές γεμάτοι οργή και αποφασιστικότητα κατέβαιναν στους δρόμους της πόλης. Στις 6 Οκτώβρη το πρωί, περίπου 3.000 άνθρωποι συγκεντρώθηκαν στην περιοχή Beyoglu για να κάνουν πορεία μέχρι την κεντρική πλατεία Taksim, προσπαθώντας να πλησιάσουν στο σημείο που γινόταν η σύνοδος. Λίγο αργότερα, και ενώ οι διαδηλωτές βρίσκονταν περίπου 100 μέτρα από το χώρο της συνόδου, τα τουρκικά ΜΑΤ επιτέθηκαν στους συγκεντρωμένους με πλαστικές σφαίρες, χημικά και κανόνια νερού. Από εκείνη τη στιγμή ξεκίνησε μια σειρά από καταταλτικές επιθέσεις από τους μπάτσους στους κεντρικούς δρόμους της πόλης, ενώ ο κόσμος απάντησε με πέτρες, μολότοφ και επιθέσεις σε τράπεζες και πολυτελή καταστήματα. Το μεσημέρι οι συγκρούσεις σταμάτησαν, ο κεντρικός πεζόδρομος της πόλης είχε σχεδόν αδειάσει από κόσμο αφού οι ποσότητες των χημικών που έριξαν οι μπάτσοι ήταν τόσο μεγάλες που ο οι διαδηλωτές δεν μπορούσαν πια να αναπνεύσουν.

Κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων δολοφονήθηκε ο διαδηλωτής Ishak Kavlo, 55 χρονών, ο οποίος έπαθε καρδιακή προσβολή από το χημικό πόλεμο των ΜΑΤ. Συνέβη δηλαδή ότι και στο Λονδίνο λίγους

μήνες πριν, όταν κατά τη διάρκεια της καταστολής των διαδηλώσεων ενάντια στη σύνοδο των G-20 ένας άντρας είχε δολοφονηθεί μετά από την χρήση χημικών. Άλλη μια κρατική δολοφονία που πέρασε (και αν) στα ψιλά των ειδησεογραφικών πρακτορείων. Άλλωστε, δεν ήταν παρά απλοί εκμεταλλευόμενοι ... άλλη μια «παράπλευρη απώλεια», άλλο ένα ψηφίο σε στατιστικές αναλώσιμων ειδών.

Αμέσως μόλις μαθεύτηκε ότι υπήρξε νεκρός διαδηλωτής, ο κόσμος ξαναμαζεύτηκε στους δρόμους φωνάζοντας "μπάτσοι δολοφόνοι" και ξεκίνησαν νέες συγκρούσεις, τόσο την ίδια μέρα όσο και την επόμενη. Εκτός από την περιοχή γύρω από την πλατεία Taksim, συγκρούσεις έγιναν και στις γειτονιές Nişantaşı και Dolmabahce (κοντά στο Βόσπορο), ενώ συνολικά συνελήφθησαν περίπου 200 άνθρωποι.

Ευχάριστη έκπληξη, για όσους συντρόφους δεν έχουν γνώση της κινηματικής δράσης στην Τουρκία, αποτέλεσε το γεγονός ότι στις επιθέσεις και τα οδοφράγματα εκτός από αναρχικοί συμμετείχαν ενεργά και πολλοί αριστεροί και μέλη εργατικών συνδικάτων, θυμίζοντας στους μεγαλύτερους προηγούμενες δεκαετίες, πριν το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος της ελληνικής αριστεράς ακολουθήσει το δρόμο του κυνοβουλευτικού και πολιτικάντικου συμβιβασμού.

Ο καπιταλισμός δεν έχει πλέον τίποτα να εγγυηθεί ή να υποσχεθεί, παρά φτώχεια (υλική, διανοητική, συναισθηματική), φοβικά σύνδρομα, καταστολή και θάνατο. Κάθε φορά που οι μια χούφτα ισχυροί της γης (ΔΝΤ, Παγκόσμια Τράπεζα, Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου, G8, G20 και δε συμμαζεύεται) πραγματοποιούν τις φιέστες τους, θα "καλωσορίζονται" με τις φλόγες της οργής και της αντίστασης, όντας στοχοποιημένοι ως οι βασικοί αρχιτέκτονες ενός συστήματος που γεννά πολέμους, αναγκαστική μετανάστευση, ρατσισμό, καθώς και την καθημερινή οικονομική εκμετάλλευση και κοινωνική καταπίεση εκατομμυρίων ανθρώπων. Ενός συστήματος που κρατά σε οικονομικοπολιτική ομηρία τις χώρες του λεγόμενου Τρίτου Κόσμου, που υποθηκεύει το νερό, πατεντάρει τα τρόφιμα και ελέγχει την αγροτική παραγωγή προς όφελος των μεγάλων πολυεθνικών. Ενός συστήματος που προσθέτει νέους κρίκους στις αλυσίδες των εκμεταλλευόμενων θεσπίζοντας ολοένα και πιο απάνθρωπους εργασιακούς νόμους. Ενός συστήματος στο οποίο κάποιοι επιλέγουν να αντισταθούν μέσα από την καθημερινή τους δράση, στο πλαίσιο της οποίας ανήκει και η δυναμική παρουσία τους στο δρόμο όποτε και όπου οι κυρίαρχοι κάνουν τις συνόδους τους.

ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΟΥΜΕ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΜΑΣ
ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΟΣ ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΡΑΤΟΣ & ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

de clayre

η πραγματική κατάσταση

«Γενιά ελαφρόμυαλη στρωθήκαμε σε σπίτια που λέγαμε πως θα κρατήσουνε παντοτινά»
(Μ. Μπρέχτ-Vom armen B.B.)

Τίποτα δε λείπει από το θρίαμβο του πολιτισμού. Ούτε ο πολιτικός τρόμος ούτε η συναισθηματική μιζέρια, ούτε η οικουμενική στειρότητα.

Η έρημος δε μπορεί να εξαπλωθεί περισσότερο, είναι παντού αλλά μπορεί να γίνει ακόμη πιο βαθιά.

Μπροστά στην προφανή καταστροφή υπάρχουν εκείνοι που αγανακτούν, εκείνοι που παρατηρούν, εκείνοι που καταγγέλλουν κι εκείνοι που οργανώνονται.

Όσον αφορά την κυρίαρχη τάξη, όλοι ξέρουν περί τίνος πρόκειται: Η Αυτοκρατορία βγάζει μάτι.

Ένα κοινωνικό καθεστώς που πεθαίνει δεν έχει άλλη δικαιολογία για την αυταρχική του φύση παρά μόνο την παράλογη αποφασιστικότητα του-να παραταθεί.

Η αστυνομία, παγκόσμια ή εθνική, έχει λάβει το ελεύθερο να ρυθμίζει τους λογαριασμούς της με αυτούς που λοξοδρομούν και η ανθρώπινη μάζα συμβιβάζεται μ' αυτήν την τάξη πραγμάτων μέσω ψεύδους, κυνισμού, αποκτήνωσης ή αδιαφορίας.

Κανείς δε μπορεί να ισχυριστεί ότι τα αγνοεί, το βραβείο της αχρειότητας απονέμεται σε αυτούς που προσποιούνται ότι ξανανακαλύπτουν κάθε πρωί τη δυστυχία και τη διαφθορά που είχαν διαπιστώσει την προηγούμενη μέρα.

Η Αυτοκρατορία δεν είναι κάποιο είδος υπεργήινης οντότητας, μια πλανητική συνωμοσία κυβερνήσεων, οικονομικών δικτύων, τεχνοκρατών, επιστημόνων και πολυεθνικών.

Η Αυτοκρατορία είναι πανταχού παρούσα όταν τίποτα δε συμβαίνει.

Είναι παντού όπου τα πράγματα λειτουργούν, οπουδήποτε βασιλεύει η κανονική κατάσταση. Εκεί που βλέπουμε τον εχθρό σαν ένα αντικείμενο που βρίσκεται απέναντι μας αντί να τον αντιλαμβανόμαστε ως μια σχέση που επιδρά πάνω μας.

Κάθε στιγμή συμμετέχουμε σε μια κατάσταση. Σε μια κατάσταση δεν υπάρχουν αντικείμενα και υποκείμενα, μόνο ένα σύνολο σχέσεων. Υπάρχει ένα γενικό πλαίσιο, καπιταλισμός, πολιτισμός, αυτοκρατορία-πείτε το όπως θέλετε- που όχι μόνο σκοπεύει να ελέγχει κάθε κατάσταση αλλά ακόμη χειρότερα προσπαθεί να εξασφαλίσει την όλο και πιο συχνή απουσία κατάστασης. Παντού οι κόσμοι έχουν διαμορφωθεί έτσι ώστε να μπορούν να γλιστρούν παράλληλα ή να αλληλοαγνοούνται. Η «κανονική κατάσταση» είναι αυτή η απουσία κατάστασης.

Το να οργανώνεσαι σημαίνει να ξεκινήσεις από την κατάσταση και όχι να τη βγάλεις από το μυαλό σου. Να διαλέγεις πλευρά μέσα σ' αυτήν υφαίνοντας την απαραίτητη υλική, συναισθηματική και πολιτική αλληλεγγύη. Το να οργανώνεσαι σημαίνει να δίνεις νόημα στην κατάσταση, να την κάνεις αληθινή, αντιληπτή, πραγματική. Η θέση μέσα σε αυτή καθορίζει την ανάγκη να συμμαχήσουμε εγκαθιστώντας δίαυλους επικοινωνίας, αυτοί με τη σειρά τους αναδιαμορφώνουν τη κατάσταση.

Έχουμε ανατραφεί σαν μηχανές επιβίωσης. Μεγαλώσαμε με την ιδέα ότι η ζωή συνίσταται στο να περπατάς μέχρι να καταρρεύσεις, να καταρρεύσεις ανάμεσα σε άλλα σώματα που με τη σειρά τους καταρρέουν μέσα στην αδιαφορία. Η μόνη καινοτομία της εποχής μας είναι ότι αυτό δε μπορεί να κρυφτεί πια, ο καθένας γνωρίζει.

Η πρόοδος συνεχίζεται με βάση την κατάπνιξη του συναισθήματος.

Η καταπίεση γίνεται το επίκεντρο της ιστορικής προόδου της ανθρωπότητας.

Εξ'ου και οι τελευταίες σκληρύνσεις της Αυτοκρατορίας: το μέσα της είναι απογυμνωμένο, δεν ωφελεί σε τίποτα να κάνουμε πως δεν το βλέπουμε.

Η συνήθεια να μιλάμε για να μην πούμε τίποτα, να χανόμαστε μέσα σε λάθος προβλήματα, ν' ακούμε αυτούς που μιλάνε έτσι και δρουν αλλιώς, ν' αφηνόμαστε στη φθορά της καθημερινής ηλιθιότητας και της μονότονης επανάληψης είναι ένας ακόμη τρόπος για να εμποδιστεί ο καθένας ν' αναγνωρίσει τη πραγματική κατάσταση.

Κάθε παρέμβαση που δεν καταλήγει σε πρακτικά μέσα αποτελεί φλυαρία και ματαιότητα. Κάθε πρακτικό μέτρο που δεν καταλήγει στην καλυτέρευση της ζωής του καθένα δυναμώνει την καταπίεσή του.

Οι καιροί της πιο σκληρής καταπίεσης είναι τις πιο πολλές φορές καιροί όπου γίνεται πολύς λόγος για μεγάλα και υψηλά πράγματα. Χρειάζεται θάρρος για να μιλάς σε τέτοιους καιρούς για πράγματα τόσο χαμηλά και τόσο φτηνά, όπως το φαγητό η στέγη, η αποξένωση μέσα σε μια βοή από ξεφωνητά ότι ο σκοπός είναι το πνεύμα της θυσίας.

Ωστόσο, η επιβίωση του ανθρώπινου είδους, η κυρίαρχη πραγματικότητα της φύσης, είναι η *αλληλοβοήθεια*. Η επιβίωση του ανθρώπινου είδους βασίστηκε στην συνεργασία, την αλληλοϋποστήριξη, τη φαντασία, το συναίσθημα και τη διεύρυνση της σκέψης και αυτά είναι όχι μια σκόπιμη αλλά μια πραγματική κατάσταση.

Το γεγονός ότι αποδεχόμαστε σαν φυσική τη σχέση με τον κόσμο βασισμένη στην ιδέα ότι ο καθένας έχει τη ζωή του και πως αυτή αποτελείται από μια σειρά επιλογών καλών ή κακών και ένα περιβάλλον όπου όλα γίνονται έτσι ώστε ο άνθρωπος να σχετίζεται μόνο με τον εαυτό του, να πλάθεται ξεχωριστά από άλλες μορφές ύπαρξης, να τις χρησιμοποιεί και να συναναστρέφεται μαζί τους χωρίς ποτέ να τις ανταμώνει, επεκτείνει την έρημο και η παραμικρή απόπειρα να τα αψηφήσουμε όλα αυτά έχει καταστεί εγκληματική. Εδώ και καιρό το πεδίο της νομιμότητας έχει συνδεθεί με τους πολλαπλούς καταναγκασμούς που κάνουν τη ζωή ανυπόφορη. Η συμμόρφωση, ή η αυτοκαταστολή, προκύπτει από την παράδοση των εσωτερικών κινήτρων στις εξωτερικές προσδοκίες.

Θέτουμε το σημείο ανατροπής, την έξοδο από την έρημο στην ένταση του δεσμού τον οποίο ο καθένας καταφέρνει να εγκαθιδρύσει ανάμεσα σε αυτό που ζεί και σε αυτό που σκέφτεται. Αρνούμαστε να το αντιμετωπίσουμε σαν μια ιδιωτική υπόθεση, αντίθετα ξεκινάμε με τη βεβαιότητα ότι αυτός ο δεσμός εξαρτάται από τη κατασκευή κοινών κόσμων με την από κοινού χρήση των διαθέσιμων μέσων. Πάνω απ' όλα όχι άλλοι εχθροί.

Γνωρίζουμε τις αδυναμίες μας: γεννηθήκαμε και μεγαλώσαμε σε ειρηνευμένες κοινωνίες, χαμένοι από χέρι. Δεν είχαμε την ευκαιρία ν' αποκτήσουμε τη συνοχή που δίνουν οι στιγμές έντονης συλλογικής αντιπαράθεσης. Μας μένει να ολοκληρώσουμε από κοινού μια πολιτική διαπαιδαγώγηση. Μια θεωρητική και πρακτική διαπαιδαγώγηση.

Γι'αυτό χρειαζόμαστε τόπους. Τόπους όπου θα οργανωθούμε, όπου θα μοιραστούμε και θα αναπτύξουμε τις γνώσεις μας, όπου θα μάθουμε ο ένας από τον άλλο να χειριζόμαστε οτιδήποτε μπορεί να φανεί χρήσιμο, όπου θα συνεργαστούμε και αυτό είναι η πραγματική κατάσταση.

Ευάγγριος Αληθινός

Το κείμενο είναι μια συρραφή προτάσεων από: τη μπροσούρα «το κάλεσμα», γραμμένη από Γάλλους συντρόφους γνωστούς σαν «οι εννέα του Ταρνάκ», «Η επιθυμία να είναι κανείς ελεύθερος-Μάρεϊ Μπούκσιν»,»Περί συνελεύσεων Ραούλ Βανεγκέμ»,»Αλήθεια-Μπέρτολτ Μπρέχτ» με σκοπό να αποδώσει ένα διαφορετικό πρόταγμα από τα μητρικά του κείμενα

Ονειρεύομαι έναν κόσμο, χωρίς πληγές στα πόδια μου απ' τις αλυσίδες. Το λαιμό μου θα τον κοσμούν πολύχρωμα μαντίλια, όχι κολάρα.. Θα περπατάω στο δρόμο και θα νιώθω ότι μου ανήκει. Θα κοιτάζω τον ουρανό και θα ταυτίζομαι με τα πουλιά που τον σχίζουν στα δύο. Το βλέμμα μου θα φυτεύει λουλούδια στο τσιμέντο και το στήθος μου θα ξεχειλίζει από ροδοπέταλα. Θα ανοιγοκλείνω τα βλέφαρα μου και θα καίγεται κάθε εξουσία. Δεν θα φοβάμαι να σας κοιτάξω στα μάτια, ούτε θα τρέμω να αγγίξω τη σάρκα σας. Καμιά ελπίδα δε θα τυφλώνει τη λογική μου, Κανένας φόβος δε θα διαπερνά τα οστά μου. Θα ακούω τις σειρήνες απ' τα σπασμένα περιπολικά να με επευφημούν και τις καμπάνες απ' τις καμμένες εκκλησίες να μου κάνουν καντάδα. Μόνη μου πατρίδα, το χώμα που πατώ. Μόνος μου ναός, η φύση που λατρεύω. Ο χρόνος θα γίνεται σκόνη στις άκρες των δαχτύλων μου και περιστέρια θ' άρχονται να κουρνιάσουν στα ακροβλέφαρα μου. Το σεληνόφως θα τρυπάει βίαια τη γη και θα φωτίζει απ' άκρη σ'άκρη τον υπόνομο.

Το τέλος της ιστορίας. Όχι εξεγερμένη, αλλά άνθρωπος.

Είναι αργά, κοιμήσου... Σε λίγο η χαραυγή θα σπάσει τα τζάμια και θα λερώσει το δωμάτιο. Και τότε θα ακούγονται μόνο διαφημίσεις προϊόντων, από ένα παλιό και ξεχασμένο ραδιόφωνο. Τα ετοιμόγεννα μπουμπούκια θα δώσουν τη θέση τους σε πλαστικά ντόνατς, που θα χαρίζουν ηδονή σε αγχωμένους υπαλληλίσκους. Τα ρολόγια θα πάρουν πάλι τη θέση τους και τα κεφάλια μας θα τα τραβάει ξανά το πάτωμα. Μόνοι... Παρέα με τις πιο γλυκές αυταπάτες μας...

Θα' ρθουν καιροί, όπου η γή θα γυρίζει μόνο για μας. Θα χορεύουμε με λεπρούς και πένητες, γύρω από αρχαίες φωτιές και η ελευθερία μας θα διαγράφεται στο πρόσωπο μας. Εγώ θα' μαι εσείς, κι εσείς θα' στε εγώ.

Ακόμα, όσο κοιμάμαι ονειρεύομαι, και όταν ξυπνώ πεθαίνω. Μη με ξυπνάτε! Ονειρεύομαι έναν κόσμο ουτοπικό. Ονειρεύομαι έναν κόσμο ΑΝΑΡΧΙΚΟ!

Η παρέλαση τελείωσε

"Η παρέλαση τελείωσε.
Οι ιαχές, οι φιλαρμονικές, οι στολές
και η γνωστή πομπώδης φωνή απ' τα μεγάφωνα
ανήγγειλαν ξανά την πανταχού παρουσία του Στόμφου
γεώργωσαν για νιοστή φορά
(επανάληψη μήτηρ πάσης μαθήσεως)
την α-πάθεια του ανέραστου πλήθους.

Καφκικό βασίλειο του Έθνους.
...όσο πιο ηχηρό το ψέμα, τόσο πιο αληθοφανές.
Γαλανόχακι σούπα με κομμάτια κακομαγειρεμένης "μεγαλοπρέπειας»
να επιπλέουν στην επιφάνεια.
Η μεταρσίωση μιας λοιμώδους μαζικής παράκρουσης
σε ηρωινική πραγματικότητα.

Η παρέλαση τελείωσε.
Ηχητικά κύματα εμβατηρίων καταδίωξαν τα πουλιά.
Έντρομος ο Έρωτας σφαδάζει ακόμα από επιληπτική κρίση
μπρος στις ορδές των εκστατικών πατριωτών.
Γαλανόχακι αυτοκρατορία της πατρίδας.
Η άσκοπη περιπλάνηση υποχώρησε άτακτα
μπροστά στην αυστηρή πορεία των στοιχημένων γραμμών
και η καντάδα εκλιπαρεί για τον οίκτο
του σιδερόφρακτου εθνικού ύμνου.

...Τελείωσε.
Οι σημαιούλες, πλαστικά υποκατάστατα του εγκάθειρκτου φαλλού,
περιμένουν τώρα τσαλαπατημένες
να τις συλλέξει από χάμω
το σκουπιδιάριο του Δήμου.

Ευτυχώς, άλλη μια παρέλαση έλαβε τέλος.

Δυστυχώς, κι αυτή τη φορά,
τα στρατιωτάκια δεν ήταν μολυβένια.

αναρχικοί εθελοντές στους αγώνες για την απελευθέρωση της κρήτης από τους οθωμανούς (1866-69, 1896-97)

Στην εύτακτη επιπλοποιία της (νεο)ελληνικής ιστορικής μνήμης, το περίφημο «χρονοντούλαπο της Ιστορίας» είναι ένα έπιπλο με τις κλασικές political correct διαστάσεις: κατασκευασμένο για να ταιριάζει απόλυτα στις (οπτικές) γωνίες του σαλονιού της εθνικοφροσύνης. Παρά ταύτα και δυστυχώς για τους κατασκευαστές, ενίοτε το έργο τους πάσχει από κακοτεχνίες, με τρόπο ώστε κάποιες ενοχλητικές διαστάσεις να «προεξέχουν» και κάποιοι επιτήδειοι να τις αναδεικνύουν σκουπίζοντας τη σκόνη από πάνω τους.

Μια τέτοια διάσταση βρίσκεται και σε κείνο το ράφι όπου χωροθετήθηκαν οι μνήμες από τους αγώνες των (χριστιανών) κρητικών ν' αποτινάξουν τον οθωμανικό ζυγό κατά τη διάρκεια του 19ου αιώνα. Τέτοιοι αγώνες έλαβαν χώρα σε πολλές στιγμές εκείνης της περιόδου, με αποκορύφωμα την τριετία 1866-69 και το 1896-97. Κι ενώ η πορεία των γεγονότων στις περιστάσεις εκείνες είναι γενικά γνωστή (στους κρητικούς ως επί το πλείστον, αν και αμφιβάλλουμε ότι κι αυτοί είναι πολλοί...), ελάχιστοι φαίνεται να γνωρίζουν ότι υπήρξαν και πολλοί Ευρωπαίοι επαναστάτες που αγωνίστηκαν εθελοντικά στο πλευρό των εξεγερμένων, ορμώμενοι από έναν ιδεαλισμό βασισμένο στο αίσθημα αλληλεγγύης απέναντι στους καταπιεσμένους, ειδικά όταν οι τελευταίοι ξεσηκώνονταν ενάντια στο ζυγό τους.

Είναι αλήθεια ότι είναι πολύ δύσκολο να χωρέσει κανείς σ' ένα κείμενο όλα τα συμφραζόμενα που συνθέτουν την εικόνα των δύο αυτών ιστορικών περιστάσεων. Θα προσπαθήσουμε όμως να το κάνουμε με όσο το δυνατόν πιο σύντομο αλλά περιεκτικό τρόπο, επικεντρώνοντας στη λίγο πολύ αποσιωπημένη ιστορία των εθελοντών εκείνων.
Δώσε λοιπόν «κλώτσο να γυρίσει...ιστορία ν' αρχινήσει»...

1. Το διεθνές σκηνικό της εποχής

Πριν απ' όλα, πρέπει να επισημανθεί πως και οι δύο αυτοί ξεσηκωμοί του χριστιανικού κρητικού πληθυσμού δεν μπορούν να ιδωθούν έξω από το ιστορικό γεωπολιτικό πλαίσιο του 19ου αιώνα στην Ευρώπη, σημαντικό μέρος του οποίου καταλαμβάνει το λεγόμενο «Ανατολικό ζήτημα».
Αυτό αφορούσε τα διπλωματικά και πολιτικά προβλήματα που δημιουργήθηκαν από τις εγγενείς αδυναμίες της Οθωμανικής αυτοκρατορίας να διατηρήσει τη συνοχή της, όπως παρουσιάστηκαν από τα μέσα του 18ου και ως τις αρχές του 20ου αιώνα, όταν ο ένας μετά τον άλλο οι υπόδουλοι στους Οθωμανούς λαοί (ειδικά αυτοί των Βαλκανίων) εξεγείρονταν εναντίον τους, παράλληλα με την ήττα της Οθωμ/κής αυτοκρατορίας από τη Ρωσία κατά το ρωσο-τουρκικό πόλεμο του 1774.Τα γεγονότα αυτά οδήγησαν σταδιακά σε σημαντική κάμψη της ισχύος της κι έφεραν τις ευρωπαϊκές δυνάμεις της εποχής αντιμέτωπες με το πολυδιάστατο πρόβλημα της διανομής των εδαφών της μετά τη διαφαινόμενη διάλυσή της. Αυτά τα ιδιαίτερα συμφέροντα των μεγάλων δυνάμεων (Αγγλία, Γαλλία, Ρωσία, Αυστρουγγαρία και Γερμανία) αλλά κι εκείνα των αριστερών επαναστατών στο εσωτερικό τους (σοσιαλιστικά κόμματα, αναρχικές οργανώσεις και βέβαια η Διεθνής των Εργατών) αναφορικά με την κατάσταση αυτή, θα καθόριζαν αποφασιστικά τη στάση τους, τόσο σε κρατικό όσο και σε κινηματικό επίπεδο, απέναντι σε μια σειρά επιμέρους προβλημάτων που σχετίζονταν άμεσα με το όλο «κάδρο» του ανατολικού ζητήματος, σημαντικότερο εκ των οποίων αναδείχτηκε το «κρητικό ζήτημα»(οι αγώνες και η επιθυμία των χριστιανών Κρητών για απελευθέρωση από τον οθωμανικό ζυγό και ένωση με την Ελλάδα). Εδώ πρέπει να ειπωθεί ότι σε εγχώριο επίπεδο, το κρητικό ζήτημα ήταν το μεγάλο εθνικό θέμα της εποχής, κάτι σαν το κυπριακό σήμερα.

Η μόνη συνιστώσα της ευρωπαϊκής αριστεράς (με την ευρεία έννοια της λέξης...) που τάχθηκε εξαρχής με το μέρος των Κρητών ήταν οι αναρχικοί.

2. Η στάση των επαναστατών

Βάσει του θέματος αυτού του κειμένου, για λόγους οικονομίας δεν θα αναφερθούμε εδώ στη σχετική πολιτική των Δυνάμεων. Ας περιοριστούμε στην αναφορά ότι ήταν αντίθετες στην απελευθέρωση της Κρήτης και την ένωση, γιατί φοβούνταν ότι μια τέτοια εξέλιξη θα προκαλούσε περαιτέρω κλυδωνισμούς στο εσωτερικό της Οθωμ/κής αυτοκρατορίας οδηγώντας πιθανόν στην επίσπευση της κατάρρευσής της, τη στιγμή που προέκριναν τη διατήρησή της ως ανάχωμα στην επέκταση και ισχυροποίηση της τσαρικής Ρωσίας.
Το επαναστατικό στρατόπεδο στο εσωτερικό των δυτικών χωρών είναι την εποχή εκείνη (2ο μισό του 19ου αιώνα) βαθύτατα διαιρεμένο ως προς τη στάση του απέναντι στο κρητικό ζήτημα. Ορθόδοξοι μαρξιστές, σοσιαλδημοκράτες και αναρχικοί, είχαν ως μόνη κοινή συνισταμένη την απόλυτη αντίθεσή τους στο καταπιεστικό, δεσποτικό καθεστώς του Τσάρου. Δεν είχαν αυταπάτες για κείνο του Σουλτάνου, όμως το θεωρούσαν παρηκμασμένο και «υπ' ατμόν». Από 'κει κι έπειτα όμως, το κοινό αυτό στοιχείο δεν τους οδηγούσε και σε κοινή θεώρηση του κρητικού ζητήματος: για λόγους που είχαν να κάνουν με τη διαφορετική θεώρηση που υιοθετούσε κάθε πλευρά για την επαναστατική θεωρία, τακτική και πρακτική, και ειδικά με την περίφημη Αρχή των Εθνοτήτων*, η προοπτική ενός ελληνοτουρκικού πολέμου εξαιτίας των εξεγέρσεων των Κρητών (ειδικά στην περίπτωση του 1896-97), σε σχέση με την αντίστοιχη της σοσιαλιστικής επανάστασης στην Ευρώπη, δίχαζε τις διάφορες τάσεις όσον αφορά τη διάθεσή τους γι' αλληλεγγύη ή όχι προς τους εξεγερμένους και το αίτημά τους για ένωση με την Ελλάδα.

2α. Οι αναρχικοί

Η μόνη συνιστώσα της ευρωπαϊκής αριστεράς (με την ευρεία έννοια της λέξης...) που τάχθηκε εξαρχής με το μέρος των Κρητών ήταν οι αναρχικοί. Ο λόγος ήταν ότι, σύμφωνα με τη δική τους αντίληψη, κάθε εξέγερση των καταπιεσμένων ανθρώπων ενάντια στο ζυγό τους ήταν καταρχήν γεγονός θετικό και άξιο υποστήριξης. Δεδομένου ότι σε όλο το μισό του 19ου αιώνα και ως το 1930, βασικών τάσεων του εργατικού κινήματος και είτε πλειοψηφούσαν στους κόλπους του είτε διέθεταν ισχυρά κοινωνικά ερείσματα με πλατιά αποδοχή ανάμεσα στις λαϊκές τάξεις ,τους φοιτητές καθώς και τους διανοούμενους σε μια σειρά από χώρες (Ισπανία, Ιταλία, Γαλλία, Ελβετία, Ολλανδία), ήταν σε θέση να οργανώνουν επιτροπής οικονομικής ενίσχυσης του κρητικού αγώνα, να κινούν καμπάνιες πίεσης και προώθησης των αιτημάτων του κι ακόμα να πηγαίνουν εθελοντικά ν' αγωνιστούν στο πλευρό των Κρητικών, στη βάση της έμπρακτης αλληλεγγύης.
Ας ξεκινήσουμε όμως από την πρώτη τέτοια απόπειρα.

3. Στην επανάσταση του 1866-69

Ίσως η κορυφαία έκφραση του πόθου των χριστιανών Κρητών γι' απελευθέρωση από τον οθωμανικό ζυγό ήταν η επανάσταση των ετών 1866-69. Δύο αφορμές πυροδότησαν την έκρηξη αυτή: η επιβολή νέων επαχθών φόρων από την οθωμανική διοίκηση και το λεγόμενο «μοναστηριακό ζήτημα», που αφορούσε την αντίθεση του Γενικού Διοικητή Κρήτης Ισμαήλ Πασά στην απόδοση των μισών εσόδων από τους μοναστηριακούς φόρους προς ενίσχυση των σχολείων του νησιού.
Η επανάσταση κηρύχτηκε στις 21 Αυγούστου του 1866. Αμέσως σχηματίστηκαν ένοπλες ομάδες σε πολλές περιοχές της Κρήτης και κατά τη διάρκειά της δόθηκαν άγριες μάχες. Αποκορύφωμα αυτών ήταν το πασίγνωστο γεγονός της αυτοανατίναξης των πολιορκούμενων από τον οθωμανικό στρατό αγωνιστών στη Μονή Αρκαδίου στο Ρέθυμνο (Ολοκαύτωμα του Αρκαδίου,Νοέμβριος 1866), όταν ο εχθρικός στρατός κατάφερε να εισβάλει στη Μονή. Η επανάσταση κατεστάλη τελικά το 1869, με μόνο κέρδος για το χριστιανικό πληθυσμό την καθιέρωση από την οθωμανική εξουσία του λεγόμενου Οργανικού Νόμου, ο οποίος παραχωρούσε ελάχιστες συγκριτικά μεταρρυθμίσεις (που σταδιακά καταστρατηγήθηκαν κι αυτές, οδηγώντας κατόπιν σε νέες εξεγέρσεις).

Στην επανάσταση αυτή βρέθηκε στην Κρήτη ως εθελοντής ο Γάλλος επαναστάτης (οπαδός του Μπλανκί** και φίλα προσκείμενος στις αναρχικές ιδέες) Γκυστάβ Φλουράνς (1838-1871). Παρ' ότι γιος Γάλλου βουλευτή κατά την περίοδο 1838-39 και μεγαλύτερος αδερφός του υπ. εξωτερικών της «Τρίτης Γαλλικής Δημοκρατίας», ο Φλουράνς ενστερνίστηκε γρήγορα τις επαναστατικές σοσιαλιστικές ιδέες και το 1865, κυνηγημένος γι' αυτές από τη γαλλική αστυνομία, ήρθε στην Ελλάδα κι εγκαταστάθηκε στην Αθήνα. Εκεί πραγματοποιήθηκε στα 1866 ένα δυναμικό συλλαλητήριο συμπαράστασης στους Κρητικούς, που γρήγορα κατέληξε σε συγκρούσεις με την αστυνομία (η ελληνική μοναρχία δεν συμμεριζόταν τους πόθους των επαναστατών για ένωση, μη θέλοντας να μπλεχτεί ξανά, μετά το 1821, σε πόλεμο με την Οθωμ/κή αυτοκρατορία). Ανάμεσα στους συλληφθέντες ήταν κι ο Φλουράνς, που μόλις αφέθηκε ελεύθερος, κατέβηκε στην Κρήτη κι εντάχθηκε αμέσως στους κύκλους των επαναστατών, τους οποίους ήδη είχαν συνδράμει κι άλλοι ευρωπαίοι σοσιαλιστές και αναρχικοί από διάφορες χώρες, μαζί με 100 περίπου Πατρινούς εθελοντές. Πήρε μέρος σε πολλές μάχες, έγινε γνωστός και κέρδισε την εκτίμηση των ντόπιων, οπότε του δόθηκε ο βαθμός του λοχαγού και το καλοκαίρι του 1868 η Κρητική Εθνοσυνέλευση του χορήγησε τιμητική ιθαγένεια και τον όρισε πρέσβη της απέναντι στο βασίλειο της Ελλάδας. Με τηλεγραφήματά του, ο Φλουράνς ζήτησε από τη γαλλική κυβέρνηση την προάσπιση των δικαίων των Κρητικών κι έφυγε για την Αθήνα προκειμένου να συναντήσει το μονάρχη Γεώργιο τον Α'. Εκείνος όμως όχι μόνο δεν τον δέχτηκε αλλά διέταξε και τη σύλληψή του. Μετά από πολλές (δια)δηλώσεις συμπαράστασης προς το πρόσωπό του από δημοκράτες και ριζοσπάστες, όπως ο βουλευτής Ρόκκος Χοϊδάς, αφέθηκε ελεύθερος, μετά από λίγο όμως συνελήφθη ξανά και μετά από αίτημα του Γάλλου πρέσβη απελάθηκε στη Μασσαλία.
Στη Γαλλία ο Φλουράνς συνέχισε ασυμβίβαστος τον αγώνα του υπέρ των προλετάριων και γενικότερα των καταπιεσμένων, με αποκορύφωμα την ενεργό συμμετοχή του στην περίφημη Κομμούνα του Παρισιού (Μάρτιος – Μάιος 1871). Σ' αυτήν εξελέγη από το λαό μέλος της «Επαναστατικής Επιτροπής» και τοποθετήθηκε στρατηγός. Σκοτώθηκε σε μια μάχη ενάντια στην πιστή στις Βερσαλλίες χωροφυλακή, στις 3 Απριλίου του 1871, σε ηλικία 33 ετών.
Ο Βίκτωρ Ουγκώ έγραψε στο ημερολόγιό του για τη θλίψη του απέναντι στο θάνατο του «κόκκινου ιππότη», ενώ νεκρολογία γι' αυτόν έγραψε, παρ' όλες τις διαφωνίες τους, κι ο Καρλ Μαρξ στη γερμανική εφημερίδα «Λαϊκό Κράτος». Κείμενα του Φλουράνς στα ελληνικά μετέφρασε ο επτανήσιος επαναστάτης σοσιαλιστής Παναγιώτης Πανάς (1832-1896).Τέλος, σύμφωνα με τον Ουίλιαμ Μπούτσερ, ειδικό στο έργο του Ιουλίου Βερν, ο συγγραφέας σχεδίασε τον Κάπταιν Νέμο, ήρωα του γνωστού βιβλίου του «20 χιλιάδες λεύγες κάτω από τη θάλασσα», με βάση την προσωπικότητα του Φλουράνς.
Κηδεύτηκε στο κοιμητήριο του Περ Λασαίζ στο Παρίσι.

Η μάχη τουΔομοκού (πίνακαςτου Fausto Jonnaro)

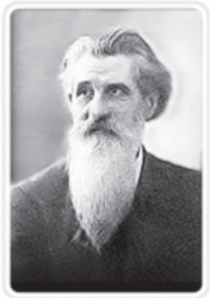

Amilcare Cipriani

Ο Amilcare Cipriani τραυματίας μετά τη μάχη του Δομοκού

Gustave Flourens

Gustave Flourens

Δυστυχώς δεν έχουμε περαιτέρω πληροφορίες για τους υπόλοιπους ευρωπαίους εθελοντές της επανάστασης του 1866. Εκτός από έναν: τον Ιταλό αναρχικό Αμιλκάρε Τσιπριάνι (1844-1918). Ο Τσιπριάνι συμμετείχε ενεργά στον αγώνα των Γκαριμπαλντινών ενάντια στην αυστριακή κυριαρχία επί της σημερινής Ιταλίας την περίοδο 1859-60. Για το λόγο αυτό κυνηγήθηκε από την αυστριακή αστυνομία και για να γλυτώσει διέφυγε στο εξωτερικό (Ελλάδα-Αίγυπτο). Στην Ελλάδα, μαζί με άλλους ξένους αναρχικούς που είχαν συγκροτήσει τη λεγόμενη «δημοκρατική λέσχη», έλαβε μέρος το 1862 στην εξέγερση ενάντια στον Όθωνα, οπότε κυμάτισε για πρώτη φορά στον ελλαδικό χώρο η κόκκινη σημαία της Διεθνούς, στο οδόφραγμα που έστησαν οι αναρχικοί του Τσιπριάνι στην περιοχή της Καπνικαρέας. Συνελήφθη και απελάθηκε, με αποτέλεσμα να καταλήξει στην Αίγυπτο. Από 'κει πέρασε στην Κρήτη το 1868, για να πολεμήσει μαζί με τους επαναστάτες ενάντια στους Οθωμανούς. Μετά την καταστολή της επανάστασης το 1869, έφυγε για το Λονδίνο.
Τον Τσιπριάνι θα τον συναντήσουμε ξανά, 30 χρόνια αργότερα, να αγωνίζεται και πάλι υπέρ των «αδυνάτων Ελλήνων»...

4. ...Στον ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897

Το όλο πλαίσιο του πολέμου αυτού είναι αρκετά πιο περίπλοκο και δεν μπορεί να περιγραφεί ικανοποιητικά μέσα στις λίγες γραμμές αυτού του κειμένου. Οπωσδήποτε, κυρίαρχο ρόλο στις εξελίξεις παίζει και σ' αυτή την περίσταση το-άλυτο ακόμα-κρητικό ζήτημα, από κοινού με έναν μαινόμενο εθνικιστικό Λόγο, που παρέσυρε την κυβέρνηση Δηλιγιάνη σ' έναν πόλεμο με καταστροφικό για το ελληνικό κράτος τέλος.
Εν συντομία, στα 1896 οι χριστιανοί Κρητικοί εξεγείρονται και πάλι ενάντια στην Οθωμ/κή διοίκηση. Μετά από αλλεπάλληλες εχθροπραξίες σε Χανιά, Βάμο, Ηράκλειο κ.α., εκδικητικές σφαγές του πληθυσμού από πλευράς Οθωμανών, παρεμβάσεις των μεγάλων δυνάμεων, αμφιταλαντευόμενες δηλώσεις και στάσεις της ελληνικής κυβέρνησης, επήλθε ένας συμβιβασμός που οδήγησε στην κατάκτηση της αυτονομίας του νησιού. Αυτό όμως δεν ήταν αρκετό για τους σωβινιστές της υπόλοιπης Ελλάδας. Ορμώμενοι από τα γεγονότα στην Κρήτη, εξαπολύουν έναν παραληρηματικό εθνικιστικό Λόγο που κατηγορούσε την κυρίαρχη πολιτική τάξη για προδοσία των εθνικών δικαίων απέναντι στους Οθωμανούς και καλούν πεισματικά στα όπλα, με αιχμές το κρητικό ζήτημα και την προσάρτηση της Μακεδονίας στην Ελλάδα.
Συσπειρωμένοι γύρω από μια αρχικά μυστική συνωμοτική οργάνωση με το όνομα «Εθνική Εταιρεία» (αποτελούμενη αρχικά μόνο από στρατιωτικούς κι αργότερα και από άλλες προσωπικότητες αλλά και ιερείς) και συνεπικουρούμενοι από τον καιροσκοπισμό της εκάστοτε αντιπολίτευσης, θα βρουν μεγάλη απήχηση στο λαό και εν τέλει θα εξωθήσουν την ενδοτική (και χωρίς καμία συναίσθηση των πραγματικών συσχετισμών δύναμης) κυβερνητική δράκα, να προχωρήσει σε πόλεμο με την Πύλη. Ο πόλεμος αυτός ξέσπασε το 1897, διάρκεσε μόλις ένα μήνα και έληξε με ταπεινωτική ήττα της Ελλάδας και επιβολή οικονομικού ελέγχου από τις μεγάλες δυνάμεις.

Αγνοώντας (ή σε πολλές περιπτώσεις, μη θέλοντας να δουν...) το γλοιώδες αυτό παρασκήνιο των σκοπιμοτήτων και του μεγαλοϊδεατισμού του ελληνικού πολιτικού σκηνικού, για μια ακόμα φορά προσέτρεξαν ν' αγωνιστούν στο πλευρό του κρητικού λαού και του ελληνικού στρατού εθελοντές ευρωπαίοι από διάφορες χώρες (Αγγλία, Γαλλία και κυρίως Ιταλία). Κίνητρό τους ξανά, οι ίδιες ιδεαλιστικές πεποιθήσεις «της αλληλεγγύης προς τον μικρό αλλά τολμηρό, γενναίο ελληνικό λαό, που ξεσηκωνόταν ενάντια στον ισχυρό». Ήταν και πάλι σοσιαλιστές, αναρχικοί και γκαριμπαλντινοί Ιταλοί πατριώτες. Υπολογίζεται ότι ο αριθμός τους έφτασε τους 1000-1500 εθελοντές, που πήραν μέρος στις μάχες της Θεσσαλίας (Δομοκός) και της Ηπείρου, ενταγμένοι στον ελληνικό στρατό υπό μορφή τριών σωμάτων: ένα οι πολυπληθέστεροι Γκαριμπαλντινοί, ένα η «Φάλαγγα των Φιλελλήνων» που αποτελούνταν από τη λεγεώνα των μαυροντυμένων αναρχικών του Αμιλκάρε Τσιπριάνι κι ένα με συμμετοχή αναρχικών και σοσιαλιστών υπό τον συνταγματάρχη Μπερτέ.
Μετά την ήττα και κατόπιν αιτήματος της ιταλικής κυβέρνησης, που δεν ήθελε τους ένοπλους αυτούς επαναστάτες να επιστρέφουν έτσι στα εδάφη της, η ελληνική κυβέρνηση αφόπλισε τα σώματα αυτά (προς μεγάλη αναταραχή, αγανάκτηση και απογοήτευση στους κόλπους τους) και επιτήρησε την αναχώρησή τους σε μικρές ομάδες με ελληνικά πλοία στην Ιταλία.
Ο Αμιλκάρε Τσιπριάνι τραυματίστηκε στη μάχη του Δομοκού και αποχωρώντας κατέγραψε τη μαρτυρία του στην επιθεώρηση «Ημερολόγιο του Κοινωνικού Ζητήματος» που εξέδιδε στο Παρίσι ο Έλληνας αναρχικός Παύλος Αργυριάδης. Ήταν ήδη, μετά από αγώνες δεκαετιών στο πλευρό του προλεταριάτου και των αδυνάτων σε μια σειρά χώρες (Ελλάδα, Ιταλία, Αίγυπτο, Γαλλία, Ελβετία), μια εμβληματική φυσιογνωμία του ευρωπαϊκού αναρχικού κινήματος, με ξεχωριστή στιγμή την ενεργό συμμετοχή του (και) στην Κομμούνα του Παρισιού, όπως και ο Φλουράνς. Πέθανε στο Παρίσι στις 2 ή 3 Μαΐου του 1918.
Αξίζει να σημειωθεί ότι ο σοσιαλιστής πατέρας του Μουσολίνι (που στα νιάτα του ήταν κι αυτός σοσιαλιστής), είχε βαπτίσει το γιο του με τρία μικρά ονόματα: Μπενίτο-Αμιλκάρε-Αντρέα. Μπενίτο προς τιμήν του μεξικανού αστικοδημοκράτη επαναστάτη Μπενίτο Χουάρεζ και Αμιλκάρε-Αντρέα προς τιμήν των Ιταλών αναρχικών Τσιπριάνι και Κόστα αντίστοιχα.

ο αγώνας της μνήμης ενάντια στη λήθη είναι αγώνας του ανθρώπου ενάντια στην εξουσία

Μ. Κούντερα

Από τότε μέχρι σήμερα, σε διάφορες ιστορικές χρονικές στιγμές και σε όποιο μέρος του κόσμου υπήρξαν και υπάρχουν άνθρωποι που αγωνίζονται για την ελευθερία τους (Νικαράγουα-Σαντινίστας, Μεξικό-Ζαπατίστας, Χιλή-Μαπούτσε, Παλαιστίνη...), αυτή η ανιδιοτελής παράδοση της έμπρακτης αλληλεγγύης και προσφοράς (με τα διλήμματα και τα προβλήματα που εξακολουθεί να θέτει) συνεχίζεται από τους συντρόφους και τις συντρόφισσες του διεθνούς ελευθεριακού-αναρχικού κινήματος.
...Σ' αυτούς τους συντρόφους/ισσες αφιερώνεται το κείμενο αυτό.

Καθώς η Ιστορία είναι στο μεγαλύτερο μέρος της η ακρωτηριασμένη, επιλεκτική αφήγηση που η εθνική εκπαίδευση ενσταλάζει στα κεφάλια των υπηκόων με στόχο να στην πλημμύρα του εθνικισμού και της μισαλλοδοξίας, το νόημα διηγήσεων όπως αυτή βρίσκεται στην ενδυνάμωση εκείνης της φωνής των απανταχού καταπιεσμένων που βοά για άλλη μια φορά:

ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ
Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΗΘΗ

Πηγές:

1. Λεωνίδας Καλιβρετάκης, «Η ζωή και ο θάνατος του Γουστάυου Φλουράνς», Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης, Αθήνα 1998
2. Συλλογικό, «Ο πόλεμος του 1897», Εταιρεία Σπουδών Νεοελληνικού Πολιτισμού και Γενικής Παιδείας, Αθήνα 1997
(ευχαριστούμε τον Μ.Π. για την παραχώρηση του βιβλίου)
3. Γιάννης Ν. Γιαννουλόπουλος, «Η ευγενής μας τύφλωσις...» (εξωτερική πολιτική και «εθνικά θέματα» από την ήττα του 1897 έως τη μικρασιατική καταστροφή), Βιβλιόραμα, Αθήνα 1999
4. Βασίλης Ραφαηλίδης, «Ιστορία (κωμικοτραγική) του νεοελληνικού κράτους 1830-1974», εκδόσεις του Εικοστού Πρώτου, Αθήνα 1993
5. Αφιέρωμα στον ελληνοτουρικό πόλεμο του 1897, εφημερίδα «Καθημερινή», ένθετο «Επτά Ημέρες», 11 Μαΐου 1997
6. Διάφορες ιστοσελίδες (Wikipedia, knoll, a unit for knowledge κ.α.)

* «**Αρχή των Εθνοτήτων»:**
Σύμφωνα με την αρχή αυτή, τα έθνη (με όποιο τρόπο κι αν ορίζονται, όσο μέγεθος και να έχουν, όποιο επίπεδο πολιτισμικής και οικονομικής ανάπτυξης) αποτελούν (ή πρέπει να αποτελούν) τη βασική μονάδα οργάνωσης των ανθρώπινων κοινωνιών και γύρω απ' αυτά να συγκροτείται ένα κράτος (και όχι, π.χ., γύρω από μια μοναρχία)

** **Ωγκύστ Μπλανκί (Auguste Blanqui, 1805 –1881):**
Γάλλος δημοκράτης και σοσιαλιστής επαναστάτης, επιφανέστατη προσωπικότητα του γαλλικού Σοσιαλισμού του 19ου αιώνα, καταδικάστηκε κατ' επανάληψη σε θάνατο, πέρασε το μισό σχεδόν της ζωής του (συνολικά 36 από τα 75 χρόνια της ζωής του) στις φυλακές και υπήρξε ο θεωρητικός συγκεκριμένης επαναστατικής μεθοδολογίας η οποία απεκλήθη «Μπλανκισμός» («Blanquisme») και εστιαζόταν στην αιφνιδιαστική ένοπλη κατάληψη της εξουσίας από έναν μικρό κύκλο καλοεκπαιδευμένων επαναστατών.

Ανέστιος